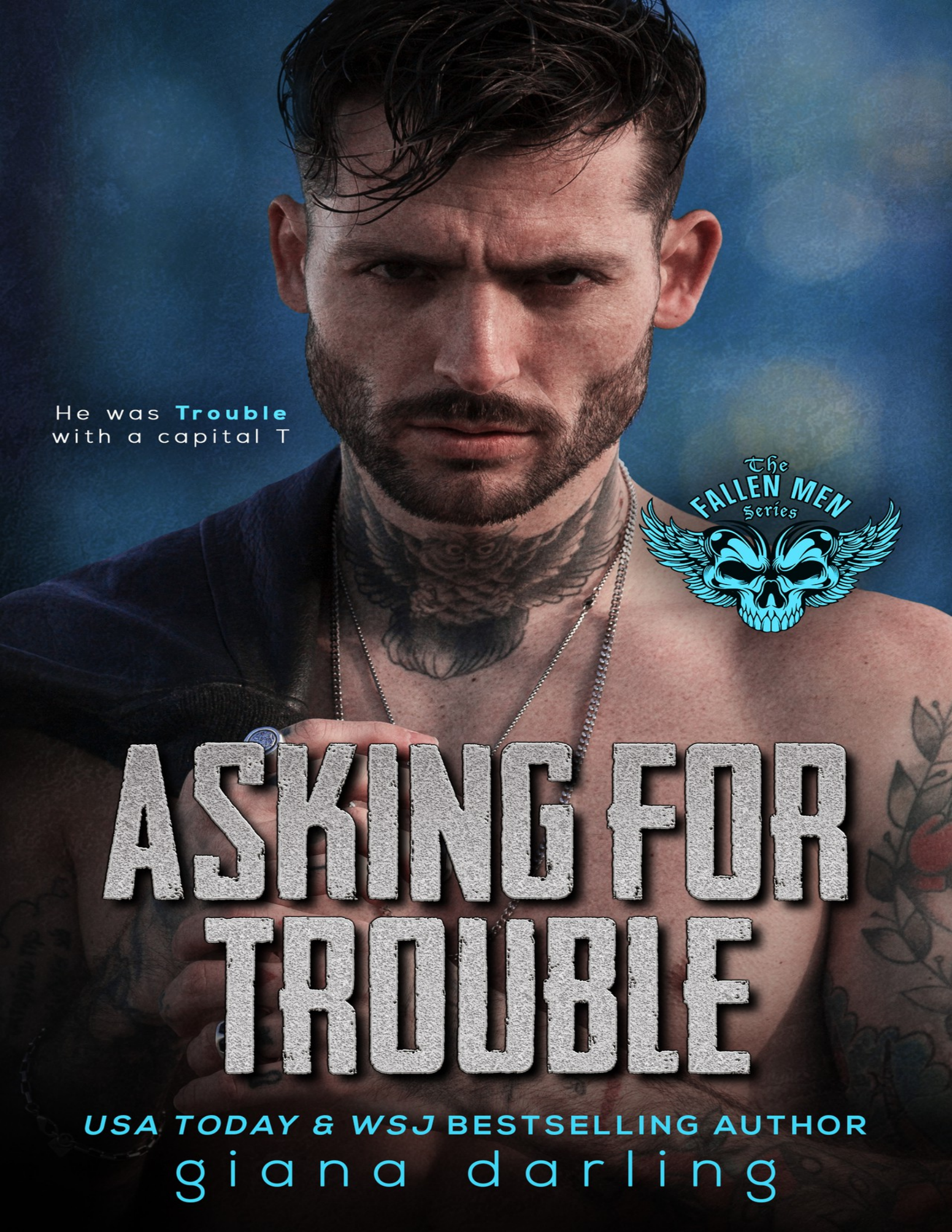

He was Trouble
with a capital T
The FALLEN MEN Series
ASKING FOR TROUBLE
USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR
giana darling

ASKING FOR TROUBLE

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR

giana darling

Düşmüş Adamlar Serisi. Sekizinci Kitap.

Telif Hakkı 2024 Giana Darling
Yayımlayan Giana Darling
Düzenleyen Jenny Sims
Sarah Plocher tarafından
düzeltildi Kapak Tasarımı
Najla Qamber tarafından
yapıldı
Kapak Fotoğrafı Diego Durden Kapak
Modeli Fernando Lopez

Bu Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu Kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece kendi zevkiniz için satın almadıysanız, lütfen en sevdiğiniz perakendeciye geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Contents

Çalma Listesi
Okuyucularıma Not

1. Bölüm 1
2. Bölüm 2
3. Bölüm 3
4. Bölüm 4
5. Bölüm 5
6. Bölüm 6
7. Bölüm 7
8. Bölüm 8
9. Bölüm 9
10. Bölüm 10
11. Bölüm 11
12. Bölüm 12
13. Bölüm 13
14. Bölüm 14
15. Bölüm 15
16. Bölüm 16
17. Bölüm 17
18. Bölüm 18
19. Bölüm 19

Sonsöz

Düşmüş Adamlar, #2
Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz'in
Önizlemesi Teşekkürler Vb.
Giana Darling Yazarının Diğer
Kitapları Giana Darling Hakkında

Bela arayanlara ve gözüpeklere.
Hiç kimsenin size maceradan vazgeçmenizi ya da istediğiniz şey için mücadele etmekten vazgeçmenizi söylemesine izin vermeyin.

"Belanın sorunu, genellikle eğlence olarak başlamasıdır." --*Anonim*

Çalma listesinin tamamını buradan dinleyin!

"Feel Alright"--Steve Earle
"Don't Take The Money"--Bleachers, Lourde
"High to Hell"--AC/DC
"3AM"--Matchbox Twenty
"Trouble"--Hamish Anderson
"Bad Karma"--Miley Cyrus, Joan Jett & The Blackhearts
"Getaway Car"--Taylor Swift
"Adresini Paylaş"--Ben Platt
"Rollercoaster"--Bleachers
"Homemade Dynamite"--Lourde
"Trouble"--Bellstop

"Chasing Cars"--Tommee Profitt, Our Vinyl
"The Night We Met"--Lord Huron "Trouble"--
Hamish Anderson
"This Is Why We Can't Have Nice Thing"--Taylor Swift
"Tempt My Trouble"--Bishop Briggs
"No Plan"--Hozier
"Wild Heart"--Bleachers
"Daddy Issues"--The Neighbourhood
"Gives You Hell"--The All-American Rejects
"Run To You - LoFi"--Ocie Elliot, Nathan Kawanishi
"Blue"--Billie Eilish
"How Deep Is You Love"--Calvin Harris, Disciples
"Caged Bird"--Myles Cameron
"Özgür"--Ocie Elliot
"Love Like Ghosts"--Lord Huron

Note to My Readers

Bu karanlık bir aşk romanıdır. *Asking for Trouble* grafik şiddet, aile içi istismar, kadına karşı şiddet, sözlü taciz, kötü akıl sağlığından bahsedilmesi ve suç faaliyeti içerir.

Bu konulardan herhangi biriyle ilgili bir sorununuz varsa, lütfen devam etmeyin.

Asking for Trouble bağımsız ve seriye harika bir giriş noktası olsa da, en iyi okuma keyfi için Fallen Men'i sırayla okumanızı öneririm.

CHAPTER ONE

MAVİ

MARKETLERDE VE BENZIN ISTASYONLARINDA PEK ÇOK ŞEY OLUYOR.

Çoğu kötü.

Özellikle de medeniyetten kilometrelerce uzakta, uyuşturucu kaçakçılığı ve insan ticaretinin yapıldığı bilinen Sea to Sky Otoyolu'nda.

Gece vardiyasında çalışan genç ve oldukça çekici bir kadın bela arıyordu ama ben kaosun içinde doğup büyümüş, her gün işe gidip geliyormuş gibi risklerin kıyısında yürüyen bir kızdım.

Başımın çaresine bakabilirim.

Bir keresinde, kafası güzel bir meth kafası dükkana girip kasaya giderken bir patates cipsi rafını devirdiğinde, bizi ayıran cam bölmeye işemek için aletini çıkardı ve ben de onu hallettim. Polisi sakin bir şekilde arayarak sapığı fazla yaygara ya da tantana yapmadan gönderdim. Camdaki sidiği temizlemek tamamen başka bir şeydi, ama çamaşır suyu harikalar yarattı.

Bir başka sefer, iki sarhoş arka tarafta buzdolaplarının yanında kavga etmeye başladığında, polisleri aramış, beyzbol sopamı kapmış ve uyarılarımı dikkate almayan bir pisliğin dizine tekme atmıştım. Bacağındaki tendonun kopması acımasızca tatmin ediciydi.

Ailemin evinden ayrılmadan çok önce kendi başımın çaresine bakmaya başlamıştım ve o günden beri kimsenin lafını dinlemeyi reddettim.

Çok az insan beni ciddiye alırdı. Kobalt mavisi ve siyah saçlarım ve bana sonsuz bir masumiyet ifadesi veren iri mavi gözlerimle 1.80 boyunda olduğumda onları suçlamak biraz zordu.

Biyolojinin yalanları ağzımızdan çok daha etkili bir şekilde söyleyebilmesi ne kadar komik.

Tatlı ve yirmi beş yaşımdan daha genç görünüyordum.

Gerçek şu ki, on yedi yaşımdan beri tek başıma yaşıyordum, buna bir yıl kadar sokaklarda geçirdiğim günler de dahildi. Ölümcül günahların yedisini de yakından tanıyordum. Pamuk Prenses ve onun neşeli cüceler grubu gibi onlar da benim sevgili arkadaşlarımdı.

Bazı sarhoş aptallar, kafayı bulmuş bağımlılar, lise özentisi asiler ve çok fazla parası ve sıfır görgüsü olan zengin pislikler beni Evergreen Benzin İstasyonu'nda çalışmaktan alıkoyamazdı. Beni kozmetoloji okuluna gönderirken olmazdı.

Ayrıca, Grouch Pedersen tanıdığım en nazik adamdı.

On sekiz yaşımdayken beni istasyondan hırsızlık yaparken yakaladığında, defalarca, beni ihbar etmedi.

Bana bir iş verdi ve bir ay boyunca Purgatory Motel'deki odamın parasını ödedi.

Doğrusu, güzellik programımdan üç hafta içinde mezun olacaktım ama Evergreen Gas'ı bırakma konusunda endişeliydim. Retro görünümlü benzin istasyonu ve bakkal, her yerden daha çok evim olmuştu. Sıra sıra dizilmiş abur cuburların ve Slurpee makinesinin vızıltısının bana çoğu insanın arka bahçesi ve oturma odası kadar tanıdık gelmesi belki üzücüydü, ama hayatımın kontrolünü elimde hissettiğim ilk yer burasıydı.

Sayılamayacak kadar çok yıl. Otoyoldaki bir benzin istasyonunda gece vardiyasında çalışmanın tehlikeleri bile tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı, çocukluğumdan aşinaydım.

Kapının üzerindeki ziller selamlamak için çınladığında tam da bunu anımsıyordum. Bakışlarım hemen yeni gelene kaydı, yıllarca orada çalıştıktan sonra kendimi koruma içgüdüsünden doğan bir şeydi bu.

Nefesim sıkışmış bir pastil gibi boğazımda düğümlendi ve boğulmakla tehdit etti.

Be

n. Çok güzeldi.

İlham almak için okuduğum dergilerden bir şey gibi. Bu şekilde görünmek için para alan biri gibi.

Ama o bunun için fazla sertti. Boynundaki parlak dövmeler Çenesinde dökülmüş mürekkep kadar siyah, günler öncesinden kalma bir sakalın gölgesi vardı. Yıpranmış deri ceketi, göğsünde küçük bir Hephaestus Oto Garajı logosu bulunan beyaz bir tişörtün üzerine açılmıştı. Tişört çok dardı, kasları ince kumaşın altında neredeyse müstehcen görünüyordu.

Kendimi aptal durumuna düşürmeden öksürmeye çalışarak biraz tıkandım.

Tabii ki beni o anda fark etmesi benim şansımdı, çünkü kızarmış yüzümü örten titrek bir elin arkasında hava almak için çaresizce öksürüyordum.

Aman Tanrım.

Evet.

Bu adam mükemmeldi.

Kalın siyah saçları bronzlaşmış alnının üzerinden alevde tutulan viski rengindeki gözlerine dökülüyordu. Dalgalı bukleler uzun kirpiklerine dolanıyordu ve onları fırçalamak için uzandığında elinin arkasındaki parlak dövmeleri, her bir parmak ekleminin dibindeki harfleri ve boğazının kenarlarına kanatlarını açmış bir baykuşa benzeyen şeyi fark ettim. Parmaklarında kalın gümüş yüzükler ve boğazında ağır bir gümüş zincir vardı. Genelde erkeklere takı takan bir kız değildim ama onun sıcak zeytin tenindeki metal parıltısı boğazımın kurumasına ve kalçalarımın karıncalanmasına neden oldu.

Hayatımda gördüğüm en ateşli adamdı ve *tabii ki* beni böyle görüyordu, öksürmeden nefes almaya çalışmaktan yüzü kızarmıştı, siyah ve mavi Evergreen Gas polyester yeleğimle hiç de sevimli değildim.

"Hayatta kalacak mısın güzelim, yoksa yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, yavaş adımlarla tezgâha doğru ilerlerken ses tonunda zengin bir

eğlence vardı,

Saçma olması gereken ama bir şekilde doğru görünen dengesiz adımlar.

Titrek bir elimi kaldırdım ve diğer dirseğimin kıvrımına doğru yüksek sesle öksürme dürtüsüne teslim oldum. Nihayet yeniden nefes alabildiğimde, gür mavi saçlarımı omzumun üzerinden savurdum ve ona soğuk bir bakış fırlattım.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Hiç utanmadan beni süzerken dolgun ağzının kenarları seğirdi. "Benim gibi bir adama bazı uyarılar eklemeden soracağın bir soru değil."

"Senin gibi bir adam 'uyarı' kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor mu?" Kirpiklerimi kırpıştırarak tatlı bir şekilde karşılık verdim.

Güldü ve lanet olsun ona çünkü muhteşem bir sesti, yuvarlanan ve alçak. Bitirdiğinde, sanki gülümsemesini silebilecekmiş gibi ağzını sildi. "İsim etiketi takmıyorsun."

Ona göz kırptım çünkü bir soru sormamıştı.

Bir kahkaha daha, bu seferki sadece boğazından gelen bir gümbürtü. "Senin adın ne?"

"Seninki ne?"

"Arkadaşlarım bana Boner der," dedi, o kadar dürüsttü ki bu konuda gerçekten ciddi olup olmadığını merak ettim. "Ama güzel kızlar bu lakabı neden kazandığımı öğrenene kadar bana Aaron derler."

Kendime rağmen kıkırdadım. "Ciddi değilsin, değil mi? Bu numara aslında kadınlar üzerinde işe yaramıyor."

Bir omzunu silkti, deri ceketi gıcırdadı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe, onun çirkinliğinden ve yüzünün mükemmel simetrisinden olması gerekenden daha fazla keyif alıyordum.

Erkeklere *ya da* belaya ayıracak vaktim yoktu.

Ve bu adam tanıdığım en güzel çocuktu, bu yüzden tabii ki büyük bir T ile belaydı.

"Bana adını söyle," diye bastırdı, parmak eklemlerini bölmenin kendi tarafındaki plastik tezgâha vurarak. "Numaranı istediğimde sana ne diyeceğimi bilmek istiyorum."

"Çok ısrarcısın."

Bir omuz silkme daha. "Hoşuna giden bir şey görüyorsun, neden onu senin yapmak için çaba göstermiyorsun?"

"'Yap' demek rızanın olmadığı anlamına gelir," diye uyardım onu, yarı ciddi yarı flört ederek çünkü elimde değildi. Çok çekiciydi.

"Oh, güven bana, ilk buluşmamızda dakikalar sonra seni öpmemi isteyeceksin. Bir saat sonra seni boşaltmam için yalvaracaksın. Hayatımda hiç kimseyi rızası dışında almadım, almak zorunda kalmadım ve kesinlikle almam."

"Kibir çekici değildir," diye bilgilendirdim onu, ama aslında bu bir yalandı.

Kendine olan bariz güvenine rağmen kendini fazla ciddiye almıyordu. Gülümsemesi kendini beğenmişlikten çok şapşalcaydı, mizah dolu ses tonu, aramızdan keyif aldığı kadar kendine de güldüğünü ima ediyordu.

"Yanıldığını kanıtlamama izin ver," diye önerdi, hafif bulanık pleksiglasa o kadar yaklaşana kadar öne eğildi ki çenesindeki mürekkepli kirli sakalı kesen belli belirsiz bir yara izini görebildim. "Benim 'yaptığım' tek şey beladır." Kendisiyle alay eden bir gülümseme ağzının bir tarafını kıvırarak öfkeyle göz kırptı. "Senin adın ne?"

Ona adımı, numaramı söylemek için ağzımı açtım, hatta belki de vardiyamın sonunda beni ilk randevuya çıkarmasını talep etmek için, çünkü onu merak ediyordum, çok merak ediyordum, o sırada telefonu çaldı. Zil sesi AC/DC'nin "Highway to Hell" şarkısıydı.

Aaron nefesinin altından küfretti, isteksizce izin istedi ve dükkânın arka tarafına doğru yürürken telefona cevap verdi. Onu rafların ötesinde göremiyordum ama sesinin alçak mırıltısını dinledim ve bunu bile çekici bulduğum için kendimden nefret ettim.

Hayatımda bir erkeğin zahmetine ihtiyacım olmadığını kendime hatırlatmak için telefonumdaki bir düğmeye basarak ana ekranı aydınlattım. Telefonumdaki bir uygulamayla yaptığım düzenlemelerle gözlerinin üzeri çizilmiş ve kafasından şeytan boynuzları çıkmış bir adamın fotoğrafı belirdi.

Otto Granger, eski erkek arkadaşım, altı ay önce tüm birikimlerimi çalan adam.

İki yıldır çıkıyorduk, Whistler'daki bodrum katında birlikte yaşıyorduk, hayatımızın geri kalanını bir ekip olarak geçirme yolunda ilerliyorduk.

Ve bir sabah eve gittiğimde her yeri boşaltılmış, birikimlerimi sakladığım ezik metal kasanın mutfak tezgâhında kırık bir şekilde durduğunu gördüm. Annemin safir yüzüğünün kaybolmasına üzüldüğüm kadar para umurumda değildi. Ondan bana kalan tek şey buydu ve evden kaçarken onu yanıma almak için tehlikeli yollara başvurmuştum. Aşağılık erkek arkadaşımın onu çalıp bana rehin vermesi hâlâ içimi öfkeyle dolduruyordu.

Ondan sonra kendime, hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin beni sertifikalı bir güzellik uzmanı olmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğime dair söz verdim. Kendim için istediğim tek şey buydu; birinin kendini güzel ve özel hissetmesine katkıda bulunmak.

Sosyal medyadaki modeller gibi yapılı değildim, kıvrımlarım daha yumuşak ve abartılıydı ama sahip olduğum şeyle nasıl çalışacağımı biliyordum ve ona sahiptim. Seyrek yaşadığım yıllar boyunca, bir kat ojenin bile bir kadına gün boyunca gülümsemesi için bir neden verebileceğini öğrenmiştim. Önemsiz ya da önemsiz görünebilirdi ama neşe, miktarı ya da yinelenmesi ne olursa olsun neşeydi.

Bu yüzden hayallerim önce geldi.

Ve bu Aaron karakteri, ne kadar güzel olursa olsun, onun bakışının ışığı altında ne kadar sıcak hissedersem hissedeyim, almak istemediğim bir riskti.

Otto bana bir şey öğrettiyse o da kimyaya güvenmemem gerektiğiydi. Etrafımda kötü adamlarla büyümüştüm ve o hayatı uzun zaman önce geride bırakmış olmama rağmen, hâlâ amansız bir şekilde tehlikeli adamlara çekiliyormuşum gibi görünüyordu.

Alışılmadık bir şekilde kendimden geçmiştim, bu yüzden gece yarısını geçmiş ve aşırı dikkatli olmam gereken saatlere girmiş olmasına rağmen kapının üzerindeki ziller çaldığında kafamı kaldırmadım.

"Hey, güzel kız," diye gürleyen kaba bir ses beni kasanın hemen solunda iri yarı bir adamın varlığından haberdar etti.

Anında, aramızdaki bölmeden bir adım geri çekildim ve elim tezgahın kenarının altına yerleştirilmiş panik düğmesine uzandı.

Yüzünü kapatan kadın çorabının altından sırıttı, siyah naylon onu gizlese de gülümsemesinin şekli açıkça uğursuzdu.

"O kadar hızlı değil," diye uyardı, kolunu arkasından çıkarıp tezgahın üzerine kocaman bir pompalı tüfek koydu. Namlu, müşterilerin ve benim bozuk para, piyango bileti, sigara ve makbuz alışverişi yapabildiğimiz bölmede tasarlanmış pencere kutusuna doğru uzanıyordu. Silahın geçebilmesi için benim tarafımdan açılması gerekiyordu ama plastik barikat kalın olsa da kurşun geçirmez değildi. Kanada'da silah yasaları çok katıydı ve genellikle buna ihtiyaç duyulmuyordu.

Korku bir boğa sürüsü gibi içimde gürlerken boğazım kurudu.

"Sanırım ne yapacağını biliyorsun," diye cesaretlendirdi o çakıllı sesiyle. Gerçek tonunu gizlemek için yapay olarak kalınlaştırılmıştı ama

Bir şeyler tanıdık geliyordu. "Parayı bir çantaya koyun ve içeri sokun."

Sabahın birinde vurmuşlardı, bu yüzden kasada yeterli miktarda para vardı.

Tereddüt ettim, parmaklarım alarmı çalıştıracak düğmeye çok yakındı.

Çanlar tekrar şıngırdadı; bu zararsız ses, başlarına çorap geçirmiş, silah taşıyan üç endişe verici adamın daha habercisiydi. İkisi ilk hırsıza katıldı, ancak diğeri mırıldanarak "Kimsenin işleri berbat eden bir İyi Samiriyeli'ye ihtiyacı yok" diyerek sıraları geri çevirdi.

Önümdeki adam sertçe güldü. Ses omurgama keskin çiviler gibi saplandı.

"Dediğimi yap, sürtük, belki seni vurmam."

Kasayı açıp bu haydutlar için parayı yavaşça toplarken kalbim boğazıma düğümlendi ve nefes almamı zorlaştırdı. Elinde silahı olan iri yarı adamın bir sıra aşağı, bir sıra yukarı dolaşmasını izlerken kendimi koruma ve kişisel dehşet, Aaron için duyduğum korkuyla çarpışıyordu.

Neredeydi o?

Adamların girdiğini duyduğunda arka kapıdan çıkmış mıydı?

Onun gibi bir adamın bu pislikler karşısında sineceğine inanmak zordu ama her şey mümkündü ve Aaron'ı Adam'dan tanıyor değildim.

Sadece güzel olduğunu düşünmüştüm.

O iri, kalın kirpikli gözlerinin arkasında, bariz karşı kültür görünümüne rağmen iyilikten bahseden bir şeyler olduğunu düşündüm.

"Çok uzun sürdü," diye homurdandı adam, tüfeğini bir eliyle kurarak *klik-klik* sesi tüylerimi diken diken etti. "Acele et lan." "Her şey temiz--" diye söze başladı sıralarda dolaşan adam.

Ancak sözleri bir soluk sesi ve ardından sol taraftaki uzak koridorda yere düşerken çıkardığı takırtı ile kesildi ve yere düşerken bir biftek standını yerinden oynattı.

"Ne oluyor lan?" diye sordu elebaşları. "Ne yapıyorsunuz lan siz?"

Gerginlikten zonkluyor gibi görünen hafif bir duraklama oldu, ardından alçak bir erkeksi inilti duyuldu.

"Siktir," diye bir ses geldi, benimle sadece birkaç kelime konuşmuş olmasına rağmen o tek hecede bile tanıdım. "Lanet bir dergiye takılıp düştüm."

Önümde duran elebaşı bastırılmış adrenalinle titriyor gibiydi. Başını koridora doğru eğmişti ve silah arkadaşının dışarı çıkarıldığını ve yerine Aaron'un getirildiğini bildiğinden emindim. Ciğerlerimde hava, kalbimde umut kalmamıştı.

Aaron boku yemişti.

Elebaşının dikkati dağılmışken panik düğmesine bastım ve yakışıklı yabancı bir kurşun yemeden önce polislerin gelmesi için dua ettim.

"Lanet olsun, göt herif," diye bağırdı sonunda. "Lanet olası ayaklarının üzerinde dur.

Orayı temizleyelim mi?"

Koridorun arkasından bir adam çıktı, başı naylon çorapla örtülmüştü. Üzerinde ilk adamın gri fermuarlı sweatshirt'ü vardı ve kapüşonunu maskeli yüzünün üzerine çekmişti. Ama onun Aaron olduğunu biliyordum.

Ne tür bir adam bir saldırganı silahla etkisiz hale getirir ve onunla kolayca yer değiştirir?

Tehlikeli bir uyarılma ürpertisi keskin dişlerini sırtımın alt kısmına geçirdi. "Temiz," dedi Aaron, uzun namlulu tüfeği kaldırıp ayarlarken. Bunu benim iyiliğim için mi yaptığını, artık kendisinin de bir silahı olduğunu bana göstermek için mi yaptığını merak ettim.

Diğer iki arkadaşı dükkândan cips ve fıstık paketlerini aşırırken elebaşı bana döndü. "Acele et, seni şişko kaltak."

Ensemdeki ısı yükseldi, kelimeler içimdeki asırlık utancı bir kibrit gibi ateşledi. Eski sevgilim ve onun aracılığıyla tanıştığım bazı eski arkadaşlarım, sanki sıfır beden olmadığımı bilmiyormuşum gibi bana hep tombul ya da şişman demişlerdi. Kilomu önemsediğimden değil. Artık bir kadın olarak az beslenen, korkmuş bir kız olduğumdan daha mutluydum, ancak eski sevgilim kalçalarımda, uyluklarımda ve karnımda iyi taşıdığım birkaç kilo hakkında beni rahatsız etmeyi severdi. Her ne kadar geçmişimden gelen yaralarımla büyümüş olsam da, biri sizi gerçekten aşağılamak istediğinde bundan etkilenmemek zordu ve isim takması eski anıları tetikliyordu.

Üç binden fazla parayı Evergreen Benzin İstasyonu'nun kese kâğıdına koyarken beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Yine de güzel memeler," diye mırıldandı diğer adamlardan biri sanki isteksizce etkilenmiş gibi.

Üzerimde uzun kollu lacivert bir tişört olmasına rağmen sağ elim hemen yakama gitti.

polyester üniforma yeleği. Çalışırken asla açık saçık bir şey giymezdim. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, yüzünde vahşi bir ilgi vardı.

"Camdan bir kafese tıkılmış güzel şey," diye mırıldandı elebaşı, diğer adamlar tezgâhın önünde ona katılırken. "Belki de seni oradan çıkarıp parayla birlikte yanımıza almalıyım. Ekibim için küçük bir ikramiye."

"İçeride kilitli kaldım," dedim, içimde panik atak geçirmeme saniyeler kaldığını hissederken sesimin yumuşaklığına şaşırarak. Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki, sıkışan ciğerlerime hava alamıyordum.

"İyi ki zorla girme konusunda bir iki şey biliyoruz," diye karşılık verdi ve koyu renkli naylonun altında belli belirsiz bir gülümseme izi görebiliyordum.

Korku, pençe uçlu elleriyle kalbimi kavradı. Birdenbire yeniden bir genç kız olmuştum, beni kendi istekleri doğrultusunda kırmak ve bükmek isteyen adamlarla sıkışıp kalmıştım ve kaçma umudum yoktu. Hayallerimin kenarları parazitlerle çatırdıyor, şimdiki zaman geçmişle çarpışarak beynime kısa devre yaptırıyor ve kim olduğumla kim olduğum arasındaki farkı unutturuyordu.

"Buna değmez," diye homurdandı Aaron. Sesini yumuşatmaya çalıştığı belliydi. "Parayı alalım ve domuzlar gelmeden buradan gidelim." Bayılttığı hayduttan aldığı kapüşonun ceplerini karıştırıp bir dizi anahtar çıkarırken bir şıngırtı duyuldu. "Arabayı çalıştırayım da buradan siktir olup gidelim."

Diğerleri liderlerinin son kararı vermesini beklerken tüm mağaza durağan bir enerjiyle dolmuş gibiydi.

"Hayır," dedi yavaşça, sanki kelimenin tadı varmış gibi ve dilinde tadını çıkarıyordu. "Kızı alalım. Sanırım onunla işimiz bittiğinde onu elimizden almaktan mutluluk duyacak birini tanıyorum."

CHAPTER TWO

MAVİ

HEMEN ÜÇ ŞEY OLDU.

Tüfeği sıkıştırdığı kutunun hareketli kapağını açtım ve bir anlık şokunu silahın namlusunu sertçe çekmek için kullandım. Saldırgan bir şekilde hareket etmem için hazırlıklı değildi ve silah tutuşundan kayarak sıkışana kadar garip bir şekilde açıklığa sıkıştı. Arkasındaki diğer iki adam beni hedef almak için silahlarını kaldırdı ve ben de yere eğilerek göğsümü yere bastırdım.

Elebaşı silahı kafesten çıkarmaya çalışırken vahşice küfretti ve silahı almak için acele ederken bir mermi başımın üzerinden geçerek açık pencere kutusunu patlattı. Keskin parçalar başımın üzerine yağdı.

Ve Aaron, yaralı çenesi ve güzel gülümsemesiyle yabancı, nefesinin altında vahşice küfretti. "Lanet olsun. Bana başka seçenek bırakmadın."

Küçük alanda bir kakofoni patlak verdiğinde gözlerimi sıkıca kapattım. Bir şey ete çarptığında havanın sert bir şekilde solunması ve ardından pleksiglas kapıya çarpan bir şeyin ağırlığı; küfürlerle kesilen erkek ünlemleri, ardından su altında nefes almaya çalışan biri gibi guruldama sesleri. Son olarak, bir av tüfeğinin alçak sesle patlaması havayı deldi ve ardından patlayan camın çınlamasıyla cam parçaları muşamba zemine düştü.

Bu sırada sırtüstü yuvarlandım ve köşede sabitlenmiş olan tezgahın L eklemine yaslandım. Grouch'un alt rafta tuttuğu bir sopa vardı ve onu iki elimle kavradım, daha kötüsü olursa diye kucağıma koydum ve her bir pislikle kendim savaşmak zorunda kaldım.

Hayatımın en kötü anlarına geri döndüm. Saçlarımın kökleri hâlâ acıyordu, çünkü güçlü eller tarafından koridorda sürüklendiğimi, çığlık atmaktan boğazımın kuruduğunu hatırlıyordum. O zamanlar kimse beni kurtarmaya gelmemişti. Kendi babam bile.

Dükkânın içinden bir silah sesi sektiğinde soğuk dehşeti göz kırparak uzaklaştırdım. Bakışlarımı kaldırdığımda, pleksiglas kapıya bastırılmış maskesiz bir yüz görmek için tam zamanıydı. Adamın yanağı yarılmıştı, eti plastiğe çarpmış, yavaşça yere yığılırken arkasında kırmızı bir leke bırakmıştı.

Arkasında, ağır nefes alan, naylon çorabı atılmış, burnu kanayan ve çenesi çoktan morarmış Aaron duruyordu.

Kanlı camın arkasından göz göze geldik, ikimiz de o kadar güçlü nefes alıyorduk ki omuzlarımız hareketle birlikte sallanıyordu. O kapkara gözlerde haklı bir öfke vardı, ama aynı zamanda endişeli bir ifade de çizilmiş ağzını parantez içine almıştı. Hafifçe öne doğru hareket ettiğinde irkildim. Sinirlerim o kadar gerilmişti ki ikiye ayrılacağımı sandım.

"Hey, sus, Mavi bebek," diye mırıldandı, ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Sana zarar vermeyeceğim, tamam mı? Sadece bu orospu çocukları tekrar gelmeden seni buradan çıkarmak istiyorum. Panik düğmesine bastın mı?"

Hafifçe başımı salladım ama bu bile bir çaba gibi geldi.

Pleksiye yaslanmış yerde yatan adam hareket etmiyordu. "Hey, bana şu güzel mavileri ver, tamam mı?" Aaron ikna oldu ve

Çömeldim, böylece boynumu yukarı kaldırmama gerek kalmadı. İfadesi tamamen açık, geniş gözlü ve samimiyetle dolu yumuşak bir yüz ifadesiydi. Dövmeli, silahlı bir kabadayıda bu kadar nazik olmak tuhaf görünmeliydi ama bir şekilde ona yakışıyordu. "Kanı görmezden gel. O aptallar seni tehdit ettikleri için bunu ve daha fazlasını hak ettiler. Sadece bana odaklan ve derin nefes al. Evet... evet, işte benim kızım. Gir ve çık. Annem yedi kez gir, yedi kez tut, yedi kez çıkar derdi. Bunu yapabilir misin?"

Söylediklerini yapmak için çabalarken beni izledi. Yine de yediye kadar saymak uzun sürdü ve her nefesin ardından kabarmakla tehdit eden hıçkırıklarla öksürerek ve hıçkırarak tükürdüm.

Hayatımda çok şey gördüm ama üç adamın beni kaçırmaya ve cinsel saldırıda bulunmaya kalkıştığı hiç olmamıştı.

"Pekâlâ, sanırım akciğer kapasiteni fazla abartmışım," diye düzeltti Aaron orantısız bir sırıtışla, ben yine kesik kesik nefes alırken. "Sadece nefes al, Mavi. Kendini iyi hissettiğinde bu kapıyı benim için açabilir misin? Bu vahşiler gelmeden önce seni buradan çıkarmak istiyorum."

"Polis," diye zayıfça itiraz ettim.

Polislerden nefret ederdim ama burada kalıp onlara ifade vermeyi Grouch'a borçluydum.

"Bu şerefsizlerin işlemleri tamamlanıp kelepçeleri takıldıktan sonra seni karakola kendim götüreceğim, tamam mı? Mavi bebek," diye mırıldandı, sesi erimiş çikolataya dönüşmüştü, tatlı ve çok yumuşaktı, "lanet olası bir kafeste tek başına titriyorsun. Bir yabancı olduğumu anlıyorum ama sana yardım etmek için ölüyorum. Bana izin verir misin?"

Daha cevap vermeye fırsat bulamadan başımı salladım. Ellerim kucağımdaki sopayı kavradı, metali o kadar sert sıkıyordum ki bir an için onu bükebileceğimi düşündüm. Sonra Aaron'un, sesi gibi çikolata rengi olan sıcak gözlerine baktım ve ayağa kalktım.

Yukarıdan manzara farklıydı. Diğer iki haydudun psikopat bir çocuğun attığı oyuncaklar gibi yerde yattığını görebiliyordum, kıyafetleri yamuktu, uzuvları kesinlikle kırıldıkları anlamına gelen açılarla açılmıştı.

Aaron *onları mahvetmişti*.

Sadece onları biraz hırpalamadı ya da adil bir dövüşte yerini korumadı.

Hayır.

Nazik gözlü ve ukala sırıtışlı bu adam, suçluları bir gazinin silahını söktüğü gibi sökmüştü; sanki kas hafızasıydı, sanki bu kadar kolay olması neredeyse sıkıcıydı.

Gözlerim tekrar ona döndüğünde o da ayaktaydı, avuçlarını gökyüzüne doğru açmış, sahte bir masumiyetle omuz silkiyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz verdi.

"Seni tanımıyorum," diye karşı çıktım ama bir adım daha yaklaştım.

"Hayır," diye kabul etti, tamamen ayılmadan önce o büyüleyici sırıtışının bir titreşimiyle. "Ama vücudumda bir kadına şiddet uygulayabilecek bir kemik bile yok. Kız kardeşim..." Kısa bir acı spazmı yüzünü buruşturdu. "Uzun süre bir kafeste tutuldu. Seni orada korkmuş ve yalnız görmek hoşuma gitmiyor."

"Silahını indir," dedim, çoğunlukla yapıp yapmayacağını görmek için. Bu noktada, adam beni, tamamen yabancı birini kurtarmak için kendi hayatını riske atmıştı. Eğer bana zarar verecek olsaydı, bunu çoktan yapardı ya da en azından hırsızların kendi başlarına yapmalarına izin verirdi.

Aaron tereddüt etti, tüfeği yavaşça yere bırakmadan önce bakışları yüzüstü yatan cesetlere kaydı. Doğrulduğunda, iri elini kapıya bastırmak için aramızdaki pleksiglasa yaklaşarak beni şaşırttı. Geniş avucunda kan izleri vardı ve neredeyse her parmağını gümüş yüzükler süslüyordu ama bunların hiçbiri sert erkeklerin arasında büyümüş bir kız için endişe verici değildi.

"Boş," diye mırıldandı, "eğer bu kapıyı açmaz ve elimi tutmazsan."

Yerde biri inledi.

Kararsızlığımı giderdi. Kilidi açıp kapıyı iterek açmaya çalışırken elim hafifçe titredi. Baygın bir haydutun bedeni yolumu kapattı, ta ki Aaron kapıyı o kadar güçlü bir şekilde kırana kadar, adam yere yığıldı. Kan, pas lekeleri gibi adamın yolunu takip etti.

Ben bunun üzerinde duramadan Aaron elimi şaşırtıcı derecede sıcak ve nasırlı tutuşuyla kavradı. Sopa hâlâ diğer elimdeydi ve oyuncak ayısı olan bir çocuk gibi onunla rahatlıyordum.

"Hadi." Beni ön kapıya doğru çekti.

Oraya giderken bir el uzandı ve bileğimi bir mengene gibi kavradı.

İçgüdüsel olarak tekme atarak alarm sesi gibi bir şey çıkardım. Mavi platformlu savaş botumun kalın topukları göt herifin çenesinin tam ortasına isabet etti.

Tüm durumun dehşetine rağmen, Aaron buna tanık oldu, *Güldü*.

Sanki ilk buluşmamızdaymışız ve ben de iyi bir fıkra anlatmışım gibi güldü.

Sanki tahrip edilmiş bir benzin istasyonunda değil de lanet bir çayırda yürüyormuşuz gibi.

Ve her nasılsa, ses tellerinin o boğuk gıcırtısı beni de gülümsetti.

Elimi tekrar çekiştirdi, dükkânın kapısına vardığımızda koşmaya başladı. Sıcak bahar gecesine doğru hızla ilerledik. Bütün gün güneşin altında pişen ve ardından kısa bir bahar sağanağı sırasında üzerine yağmur yağan asfaltın kokusu havaya yayılmıştı. Bunun altında, Aaron'un erkeksi kolonyasının hafif kokusu bana seksten sonra içilen sigaraları hatırlatıyordu.

Gövdesine mavi alevler boyanmış devasa siyah bir Harley Davidson motosikletin yanında durduk. Onu görünce içime soğuk su serpildi. Elimi tutan adamın, dükkânda kıyma haline getirdiği adamlardan daha tehlikeli olmasa bile, en az onlar kadar tehlikeli olduğunu hatırlattı.

Bu adam bir silahtı. Tek soru bana saldıracak mıydı yoksa beni savunacak mıydı?

Az önce olanları göz önünde bulundurduğumda, iyimser bir şekilde ikincisine meyilliydim.

"Lanet olası orospu *çocukları,*" diye vahşice küfretti Aaron, bisikletinin kesilmiş lastiklerini fark ettiğinde. "Lanet olsun!"

Sanki Evergreen Gas'a geri dönmeyi ve arabasına dokunmaya cüret ettikleri için onları *tekrar* dövmeyi planlıyormuş gibi döndü. Bir parçam gözlerimi devirmek istedi, *motorcular ve onların lanet motorları*.

Yine de dükkâna bakmak için geri dönmemiz büyük bir şanstı çünkü naylon maskeli adamlardan biri ayağa kalkmış ve tökezleyerek kapıya doğru gidiyordu.

Aaron yine "Siktir," diye küfretti ve bunun onun sözlüğünde çok kullanılan bir kelime olduğunu hissettim.

"Minibüs," diye işaret ettim, pompalardan birine park etmiş paslı, bulaşık suyu grisi minibüse çenemi sallayarak. "Adamlardan birinden aldığın ceketin cebinde anahtarlar vardı, hatırladın mı?"

Artık cinsel saldırı tehdidi altında olmadığım için doğal sakinliğim devreye girmişti. Evet, berbat bir durumdu, ama daha kötüsü olmasa bile, aklımı korumak için yeterince benzerini yaşamıştım.

Aaron bana kaşlarını çattı, sonra başını salladı, sanki beni bir yapboz gibi birleştirmek istiyordu ama zamanı olmadığını biliyordu.

Bunun yerine beni yine elimden tutarak minibüse götürdü ve Morton BBQ anahtarlığındaki bir anahtarla sürücü tarafındaki kapıyı açtı. Yolcu tarafına geçmek için hareket ettiğimde benzin istasyonunun kapısı patlayarak açıldı.

"İkiniz de *öldünüz* lan!" diye bağırdı adam asfalt boyunca.

"Bin arabaya," diye bağırdı Aaron, iki eliyle belimden tutup beni kolayca kaldırdı ve şoför koltuğuna oturtup hızla arkamdan geldi. Bir an için koltukta birbirimize dolandık, iri eli kalçamdaydı ve doğrudan kasıklarıma kıvılcımlar saçacak şekilde sıkıyordu. Sonra elimde sopayla konsolun üzerinde beceriksizce debeleniyordum, omzu bana ivme kazandırmak için bastırıyordu.

İlk silah sesi boş arsada yankılandı ve minibüsün yanındaki metal sütuna çarptı.

Aaron eski motoru çalıştırıp minibüsü istasyondan geri geri çıkmak için yarım donut haline getirirken, "Lanet olası aptal," diye homurdandı. "Lanet olası bir benzin istasyonunda ateş ediyor."

Tam bu sırada saldırgan tekrar ateş etti, mermi keskin bir *tıkırtı* ve *gümbürtüyle* minibüsün yan tarafına saplandı. Aaron nefesinin altından bir kez daha küfretti ama bunun dışında, hantal minibüsü pompaların etrafından dolaştırıp Sea to Sky Otoyolu'na çıkan caddeye doğru etkili bir manevra yaparken son derece sakin görünüyordu.

Sopayı göğsüme bir kalkan gibi tuttuğumu fark edene kadar bir süre öylece oturdum. Sopayı dikkatlice kucağıma indirirken nefesimle birlikte küçük bir kahkaha attım.

"Beyzbola karşı bir ilgin mi var?" Aaron o kadar kuru bir şekilde sordu ki ilk başta şaka yaptığından emin olamadım.

Şok olmuş bir gülümseme ağzımın sol tarafını çimdikledi. "Lütfen, Seattle Mariners burada desteklenecek tek takım ve onlar da berbat."

Aaron başını arkaya eğip güçlü boğazıyla içten bir kahkaha attığında çok memnun olmamaya çalıştım. İşini bitirdiğinde, alnına düşen siyah saçının yerinden oynamış bir parçasının altından bana baktı. Hafif dul tepe noktasını fark ettim ve ona verdiği hafif korsan görünümünü sevdim.

"Az önce olanlardan sonra oldukça sakin görünüyorsun," diye not etti, ama orada bir soru gömülüydü.

"Dünyanın en sıkıcı sporlarından biri hakkında espri yaptığım için mi?" Omuz silkerek karşılık verdim. "Bazı insanlar mizahı kalkan olarak kullanır, biliyor musun?"

Homurdanarak dikiz aynasından takipçi olup olmadığını kontrol etti. "Evet, bu konuda bir şeyler biliyorum."

"Sence bizi takip ederler mi?" Kendi koltuğumda dönüp gözlerimi arkamızdaki karanlık otoyola dikerek sordum. Okyanus, asfaltın bir tarafında ay ışığının altında lacivert kadife gibi parıldıyor, diğer tarafta ise gecenin karanlığında sarp ve korkutucu bir şekilde siyah dağlar yükseliyordu.

"Bu bok parçasının içinde ne olduğuna bağlı," diye mırıldandı. "Kontrol etmek ister misin?"

Henüz kemerimi bağlamamıştım, bu yüzden koltukta döndüm ve konsolun üzerinden minibüsün gölgeli derinliklerine doğru süründüm. Keşke yapmasaydım dediğimi fark etmem sadece bir anımı aldı.

Bir yanda açık bir spor çantasının içinde yığınla para vardı, diğer yanda ise fermuarını açtığımda tıkırdayan binlerce dolar değerinde mücevher. Parlak gümüş tırnağım bir elmas kolyenin taraklı kenarına takıldı ve onu pahalı mücevherlerin karışık karmaşasından kaldırdı. Sadece parmağımdan sarkan tek bir takı için en az yüz bin dolar olmalıydı.

"Aaron," dedim ama yaşadığım şok ve azalan adrenalin sesimi sert bir törpüye dönüştürdü. "Aaron." Tekrar denedim. "Sanırım ciddi bir mücevher hırsızlığına rastladık."

Dikiz aynasından görebilmesi için elmas kolyeyi daha yukarı kaldırdım ve karşılığında mırıldandığım bir küfür aldığımda şaşırmadım.

"Bekle, Blue. Bir arkadaşımı arayayım." Arka cebinden bir telefon çıkarmak için kalçasını kaldırdı, sonra telefonu kalçasına bırakarak sesli komutla "Lion" adında birini aramasını emretti.

"Selam dostum. Sadece kaçıyordum, ama burada küçük bir durum var, biraz ışık tutabilir misin diye merak ediyorum. Kuyumcu soygunuyla ilgili bir şey var mı?"

"Kafanızı kuma mı gömdünüz? Son iki ay içinde Vancouver şehir merkezinden Whistler'a kadar on iki mağaza soyuldu. Bir ipucun var mı?"

Lion her kimse, Kanadalı bir kovboy gibi sert ve yavaş bir ses tonu vardı. Neredeyse günah sayılacak kadar sıcaktı.

Aaron arkada çömelmiş bana baktı, gözleri minibüsün gölgeli iç kısmında karanlık çukurlar halindeydi. Ne yapacağını merak ediyordum. Belli ki bir kanun kaçağıydı ve kanun kaçaklarıyla olan cömert tecrübelerime göre

yasalara çok saygısı vardı. Kanıtları teslim edecek miydi yoksa hazineyi kendine mi saklayacaktı?

Dinlemeye korktuğum küçük bir parçam da zihinsel matematiğinde beni hesaba katıp katmadığını merak ediyordu. Boner lakaplı bir adam, rastgele bir kızın durum hakkında ne düşündüğünü umursar mıydı?

Bakışlarımı onunkilerden ayırdım, incelemesinin yoğunluğuna dayanamıyordum.

İşte o zaman onu gördüm.

Kot ceket.

Arka koltuğun gölgeli girintisinde iki kutu arasında yarı katlanmış ve buruşmuş olsa bile onu her yerde tanıyabilirdim. Doğal bir şekilde yıpranmıştı, yıpranmadan doğmuştu ve öyle görünmesi için üretilmemişti. Sol kolunu, canlı mavi iplikle kendim dikene kadar zar zor tutturmuştum.

Ceketi kucağıma almak için öne doğru eğildiğimde kalbim boğazımda acımasızca çarpıyor, beni boğuyordu. Sıkıntılı bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü Aaron'un adımı söylediğini belli belirsiz fark ettim.

Ama ona odaklanamadım.

Sadece başparmağımla izini sürdüğüm canlı mavi iplik üzerinde.

"O yaptı," sözcükleri sanki içimden yumruklanmış gibi soludum.

"Kim?" Aaron'un sesi keskin bir ünlem işaretiydi ama yine de cevap veremedim.

Yıllarımı birlikte geçirdiğim adam. Sırlarımı anlattığım adam.

Bu adam Evergreen Benzin İstasyonu'nda karşımda duran ve silahını karnıma doğrultan adamdı. Benim değerli olduğumu düşünebilecek birini tanıdığını söyleyen adamla aynı adamdı. Bunu, beni iliklerime kadar ürperten bir kesinlikle biliyordum.

Hırsız, pislik eski erkek arkadaşım Otto Granger'a ait ceketin omzundaki mavi ipliği küçük tırnağımla kesecek kadar şiddetli, tüm vücudumu saran bir ürperti beni sarstı.

"Mavi!" Aaron homurdandı, yolda neredeyse hiç banket olmamasına rağmen direksiyonu otoyolun kenarına kırdı. Emniyet kemerini çözdü ve bana ulaşmak için ön koltukların arasına doğru eğildi. Elinin kalçama dokunuşu beni bir paratoner gibi toprakladı, kafam tekrar düşünebilecek kadar berraklaşana kadar o elektrik nefreti geri çekildi.

Ona baktığımda bronzlaşmış yüzü endişeyle gerilmişti, o gece karası gözleri sanki görünür bir şey arar gibi yüzümü ve vücudumu tarıyordu.

yaralar. Ona yaraların yüzeyin o kadar altında olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Kimdi o?" diye sordu, bu kez daha yumuşak bir sesle, kot pantolonlu kalçama sürtünen başparmağım kadar nazik bir sesle.

"Otto," diye fısıldadım yenik bir nefesle, Otto'nun boynu olduğunu hayal ederken jean ceketi b ü k t ü m . "Eski erkek arkadaşım."

Aaron'ın kaşları geniş alnına doğru kalktı. "Eski erkek arkadaşın az önce çalıştığın benzin istasyonunu mu soydu? Yeni bir çalışan mısın, yoksa orada çalıştığını biliyor muydu?"

Cevap vermek zorunda değildim. Yüzümde asla solmayacağından korktuğum bir damga gibi damgalanmış aşağılanma ve öfkenin zehirli karmaşasındaki gerçeği okudu.

Saçma sapan güzel yüz hatlarına sahip yabancı, bir elini kalın siyah saçlarının arasında gezdirmek için geriye doğru sallandı ve dudaklarının arasından bir ahududu üfledikten sonra, "Ne piç kurusu ama," dedi.

Boğazımdan kısa bir kahkaha tufanı koptu. "Evet, hemen hemen."

Alnında sürekli dalgalanan saç tutamının altından bana baktı. "Onunla aranızda husumet mi var? Bundan önce yani."

"Bir gün işten eve geldiğimde birikimlerimi sıfırlamıştı." Bu güzel adama aptallık ettiğimi itiraf etmek acı veriyordu ama gururlu bir insan değildim. Gurur duyacak pek bir şeyim olmamıştı, ne ailem, ne beklentilerim, hatta ne de görünüşüm ya da kişiliğim. Hayatta yalnız bırakıldığı için şanslı olan, hoş bir yüzü ve vücudu olan oldukça ortalama bir kızdım. "Bir gece önce, geleceğimiz hakkında konuşarak uykuya daldık - bilirsiniz, evlilik, yavru köpekler, beşikteki bebekler - ama..." Omuz silktim, kalbim çoğunlukla boş hisseden göğsümde yüksek sesle atıyordu. "Erkekler böyle yapar."

"Ne?"

"İstemedikleri şeyleri söylerler."

Aaron acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatırken kalın kirpikleri elmacık kemiklerini yalıyordu. Ona bu kadar yakınken, kötü bir çocuğun tüm işaretleri -dövmeler, ağır gümüş takılar ve devamlılığındaki hafif tehdit- çok önemsiz görünüyordu. Romantik görünüyordu, ön koltuğun tepe ışıklarından gelen loş sarı parıltıda bana doğru eğilmişti, Byronik yüz hatları saf altın ve sıvı gölgeyle kazınmıştı. Parmak ucumla burnunun çizgisini takip etmek ve dişlerimle pelüş alt dudağının dokusunu test etmek istedim.

Sonra gözleri açıldı ve tüm o yumuşaklık, bakışlarındaki hararetli niyetle silindi.

O kadar hızlı yaklaştı ki irkildim ama o bundan rahatsız olmadı. Aksine, kaşları daha da kararlı bir şekilde düğümlendi ve yavaşça ama kasıtlı olarak arka koltuğa sürünerek dizlerinin üzerinde bana baktı. Yüzümü büyük, sert ellerinin arasına aldığında, aramızda duman gibi tüten gerginlikten zar zor nefes alabildiğimi fark ettim.

Titredim ama o beni avuçlarının içinde sakinleştirdi ve omurgasını yuvarlayarak gözlerini doğrudan benimkilerle aynı hizaya getirdi.

"Ben bir yabancıyım. Sen de yabancısın. Bir dakika içinde yollarımız ayrılacak ve ben senin için sadece çılgın bir anı olacağım. Sen de o mavi saçlı kız olarak aklımda hep cevaplamak istediğim bir soru işareti olarak kalacaksın. Ama ne olursa olsun, bu gecenin senin için bir şeyleri değiştirmesini istiyorum."

"Pisliklere olan düşkünlüğüm mü?" Zayıf bir şaka yaptım.

Aaron etkilenmedi. "Bir şeylere değer olduğunu anlamanı istiyorum. Seni ilk gördüğüm anda nefesim kesildi. Çok güzel olduğun için değil Blue, benim gibi bir adam güzel kızları tanıdığı için. Hayır, seni gördüğümde nefesim kesildi çünkü tatlı bir gülümsemeye sahip güzel bir kız gecenin bir yarısı tehlikeli bir otoyolda benzin istasyonu işletiyordu ve düşündüm ki bu kızın hayatında ona kendini böyle riske atmamasını söyleyecek kimse yok. Sahip olduğu her şey için savaşıyor ve pençeliyor ve sahip olduğu şey hiç kimse değil. Ve Mavi bebek, o enayi bana yumruk attı. Senin gibi bir kızın arkasında seni güvende tutan ve her *zaman tutmaya* niyetli oldukları sözler veren koca bir aile ordusu olmalı."

Göğsümdeki o boşluk birdenbire sıcaklıkla, beni boğmakla tehdit eden şırıltılı, ezici bir dolgunlukla doldu. Islaklığı gözlerimin kenarlarından sızıp yanaklarımdan aşağı süzüldü. Aaron başparmaklarındaki nemi yakaladı.

"Şimdi sana sarılacağım, senin için sorun olur mu?" dedi Aaron, kendinden emin ses tonuna gömülü bir soruyla.

Gecenin bir yarısı boş bir otoyolun kenarında, yarım yamalak bir minibüsün içinde bir yabancıyla baş başa kaldığımda uyarı zillerinin çalması gerekirdi ama çalmadı. Bunun yerine, aramızda geçici ama elle tutulur bir bağ oluştuğunu hissettim.

Ben de ona sarıldım.

Kollarımı boynuna doladım ve göğsümü onunkine bastırdım. Küçük bir kıkırdamayla beni yakaladı ama bana kasvetli, neredeyse kutsal hissettiren bir şefkatle sarıldı. Çoğunlukla benim için üzüldüğünü biliyordum ama gerçekten umurumda değildi. Uzun zamandır bana acıyan biri bile olmamıştı ve bu bile güzeldi.

"Şimdi bana adını söyleyecek misin?" diye sordu saçlarıma doğru.

İri ellerinden biri kafatasımın arkasını tamamen kavradı ve zevkten neredeyse midemin bulanmasına neden oldu.

"Hayır." Kendimi geri çektim ve Otto'nun uyuz ceketiyle meşgulmüş gibi davrandım. "Mavi senin ağzında yeterince güzel duruyor."

"Tadı da güzel. Dudaklarımdan öpmek ister misin?"

Gözlerimi öyle bir devirmiştim ki canımı acıtmıştı ama boğazımda düğümlenen vahşi kıkırdamayı bastırmak zor olmuştu. Aaron bana o çarpık sırıtışıyla baktı, gözleri saçmaladığını biliyormuş gibi dans ediyordu ama umurunda değildi çünkü bu eğlenceliydi.

Eğlenceliydi.

Her nasılsa, silah zoruyla alıkonulduktan sonra, eğleniyordum.

Yaşadığımız an, dağ yoluna tırmanan gök gürültüsünün haberci gümbürtüsüyle paramparça oldu.

Motosikletlerin uzaktan gelen mırıltısı.

"Arkadaşların mı?" Adrenalin yeniden içime akarken nefes nefese sordum.

Aaron sanki kakofoninin tam notalarını ayırt edebilecekmiş gibi başını eğdi. "Riske atmasak iyi olur. Hadi ama. İş için Whistler'a gidiyordum. Orada işleri yoluna koyacağım ve bu da o piçlere tutuklanmaları ya da gitmeleri için zaman kazandıracak."

"Ve sonra?" Onu ön koltuğa kadar takip ederken sormadan edemedim.

Emniyet kemerimi bağlarken o arsız, seksi sırıtışını görmek için ona bakmama gerek yoktu.

"Ve sonra, seni dışarı
çıkarırım." "Ben
motorcularla çıkmam."

"Randevulaşmaktan bahseden kim?" diye karşılık verdi çapkın bir sırıtışla. "İyi, ben motorcularla *yatmam."*

"Mavi bebeğim, benim yaptığım şekilde hiç uyumak yok."

Aaron minibüsü otoyola geri çekerken vücudumu camdan dışarı bakacak şekilde eğerken gözlerimi devirdim, ama o kıkırdamaya başladığında,

İçimden bir gülümsemenin geçmesine izin vermenin güvenli olduğunu düşündüm. Kıvrık ağzımın karanlık aynalı penceredeki yansıması hoş bir görüntüydü. Gülümsediğimde her zaman çok güzel görünürdüm ama artık bu pek mümkün değildi.

O zaman bile Aaron'ın bir gecede beni kaç kez gülümsettiğini sayamamıştım. Bu, onun dövmelerinden ve deneyimli dövüşçülüğünden daha tehlikeli olduğunu anladığım an olabilirdi. Çünkü bir kadını istediği zaman gülümsetebilen bir adam özel bir büyü türüydü ve beladan uzak durmaya yemin etmiş olsam da buna karşı koyabilecek kadar güçlü olduğumdan emin değildim.

CHAPTER THREE

BONER

ONU GÖRDÜĞÜM AN ANLADIM.

King ve Cyclops'u, Yaşlı Kadınların kendileri için yaratılmış olduklarını anlamalarının tek bir bakışa baktığını söyleyip durdukları için hep azarlamışımdır. Bu bana çok saçma ve gerçekten de çok sığ geliyordu. Birinin görünüşünü yeterince beğenirsen, ona hemen aşık mı olursun?

Hayır, teşekkür ederim.

Geçmişte yakışıklılığın kurbanı olmuştum ve artık daha akıllıydım.

Hiçbir güzel yüz dünyamı ekseninden oynatamazdı. Her şeyi olduğu gibi sevdim, çok teşekkür ederim.

Ama sonra, Entrance, BC'deki hayatım boyunca yüzlerce kez yaptığım gibi Evergreen Benzin İstasyonu'na girdim. Sadece bu sefer, gece vardiyasında çalışan kızı görmüştüm.

O pleksiglas kutunun arkasında sadece küçük bir şeydi, ama ışık mavi saçlarına öyle bir vurmuştu ki, bir alevin içi gibi parlıyordu. Bakışlarımı onun geri kalanına, siyah ve mavi yeleğin altındaki yuvarlak vücuda, boyalı saçlarıyla aynı yoğunluktaki kocaman gözlerindeki filtrelenmemiş mavi tona çekti. Üst dudağının üstündeki çukurda gümüş bir Medusa piercingi, burun deliklerinin ortasında bir halka ve tişörtünün altında boynunun alt kıvrımında kıvrılan bir dövmenin mavi mürekkebi vardı. Çizgi romanlardan fırlamış gibiydi, abartılı yüz hatları ve kıvrımları vardı, canlı renklere sahip bir kalem tarafından hayata geçirilmiş bir rüyaydı.

Güzel, *evet*.

Ama aynı zamanda farklıydı. Kulüp partilerine akın eden ve kardeşlerden biriyle takılmak isteyen ateşli motorcu orospuların aksine çünkü onlar tehlikeli erkeklere meth bağımlısı gibi bağımlıydılar.

Ve sonra o küçük pembe ağzını açıp bana sataştı.

Kadınların benim gibi bir erkeğe verdiği normal tepkinin bu olmadığını söylediğimde bana güvenin.

Genellikle beni gördüklerinde çığlık atıp diğer tarafa kaçarlar ya da karınlarında bir şey tutuşur, sertliğim şehvetlerini alevlendiren bir vuruş yastığı gibidir ve üzerime çullanırlar.

Ama küçük Bayan Blue sanki ben sadece hafif bir sinir bozucu, hafif bir baş belasıymışım gibi davrandı.

Her zaman aykırı bir adam olmuşumdur ve onun cazibemi reddetmesi baş döndürücüydü.

Belki o orospu çocukları Evergreen'e gelmemiş olsalardı, biraz flört ederdik ve sonra yoluma giderdim. Daha sonra şansımı tekrar denemek için geri dönebilirdim ama kadınların ilgisini çekmek pek de zor değildi ve ben meşgul bir adamdım. Daha da ötesi, duygularımla hareket etmedim. Kalbim zaten kulübümle, kulüp sayesinde edindiğim ailemle ve yıllar önce geride bırakmak zorunda kaldığım ve hâlâ her gün aklımdan çıkmayan kız kardeşimle yeterince meşguldü.

Ama geldiler ve mavi saçlı, mavi gözlü kızı tehdit ettiler.

Bunu yaptıklarında, karnımda kıpır kıpır yatan tüm o kimya ve merak alev aldı ve acımasızca korumacı bir öfke beni ağzına kadar doldurdu. Her zaman bir savaşçı olmuştum. Güzel bir kız kardeşle evlatlık olarak büyümek beni daha küçük bir çocukken savaşçı yapmıştı. Ama bu şiddet farklıydı.

Bir pisliğin radyal kemiğinin ellerimin altında kırılması ve bir diğerinin yanağını ezdiğimde duyduğum acı, bu ilkel öfkeyle birlikte içimde kükredi.

Tatmin edici hissettirdi.

Doğru.

Ne tür erkekler Blue gibi güzel, tatlı ve savunmasız bir kadını o dayanıksız plastik perdenin arkasında tehdit eder?

Ölmeyi hak eden adamlar.

Sadece Blue'nun o kocaman gözlerle beni izlediğini düşünmek öfkemi dizginledi. O masumdu, bundan hiç şüphem yoktu ve benim herhangi bir boynu kırdığımı görmesine gerek yoktu.

Ayrıca Curtains'i daha sonra o piçleri avlaması için çağırabilir ve o zaman yapabilirim.

Kafesin içinde yere yığılmış, gözlerinde korku ama çenesindeki kararlılıkla kucağındaki beyzbol sopasını kavrayan ona bakarken, içimde ince ama derin bir şey değişti. Her zaman içimde olan bir şey, buluşmaya bir neden vermek için.

Kendimi hırsızlık ve saldırı suçlarına bulaştırmak aptalca olsa da onu o cehennem çukurundan çıkarmak hiç de zor değildi. Fallen MC'nin bilinen bir ortağıydım ve polisler her zaman bizi hapse atmak için neden arıyorlardı.

Her nasılsa, bilmediğim ve üzerinde fazla düşünmek istemediğim bir şekilde, bu mavi saçlı kızı kurtarmak başıma açabileceği belaya değmişti.

Benimle Whistler'a gelirken kaçak mücevherlerle dolu çalıntı bir minibüsün yolcu koltuğunda, dizlerini göğsüne çekmiş ve kollarını göğsüne sarmış bir şekilde kıvrılmış olmasının tek açıklaması buydu. MC ile olan ilişkisi konusunda ani bir fikir değişikliği yaşayan satıcılarımızdan biriyle buluşmak üzere kulüp işlerim için dağa doğru yola çıkmıştım.

Biraz dostça sohbet edecek ve ona arkadaşlığımızın kırılmaz olduğunu hatırlatacaktım.

Ben işimi yaparken Blue Bob's Diner'da bekler, sonra da Sea to Sky'a dönerken onu alırdım.

Ondan sonra emin olamadım.

Tek bildiğim, o hırsız heriflerin, özellikle de eski erkek arkadaşının parmaklıklar ardında olduğundan emin olana kadar onu gözümün önünden ve korumamın kapsamından ayırmak istemediğimdi. İçimden bir ses Blue'yla işlerinin bitmediğini söylüyordu ve onun için tekrar gelirlerse orada olmak istiyordum. "Minibüsü burada park halinde bırakacağız," dedim ona kafesi içeri sokarken. Lokantanın karşısındaki ıssız arsada. "Dağdan inmemiz için bize bir araba ödünç verecek bir dostum var. Mücevher hırsızlığıyla bağlantılı çalıntı bir araç kullanırken yakalanmak istemeyiz."

"Ya biri onu bulursa?"

"Bununla ilgilenmesi için birini göndereceğim."

"Peki ya mücevherler?" Mavi o şaşırtıcı derecede alçak, tereyağımsı sesiyle sordu. "Sadece giysilerimizin altına mı takacağız?"

Güldüm, onun boktan durumlardan mizah çıkarma yeteneğine bir kez daha şaşırdım. Boktan gecemizdeki olayların çoğundan etkilenmediğine göre belki de sandığım kadar masum değildi.

"Ben sadece çantaları alır, ganimeti transfer eder ve Entrance'a döndüğümüzde ne yapacağımıza karar veririz diye düşünüyordum."

O zaman tavrında bir şeyler değişti, onu bir kalkan gibi saran parlak bir enerji.

"Entrance'da mı yaşıyorsun?" diye sordu sanki bir bombayı etkisiz hale getiriyormuş gibi dikkatlice.

"Girişle ilgili bir sorunun mu var?" Ses tonum kuşkuluydu, çünkü kasabam Batı Yakası'nın en güzel yeriydi.

Geniş bir körfezin göbeğinde, sarp kayalıklara ve sık ormanlarla kaplı sıradağlara yaslanmış, doğal bir harikalar diyarıydı. Kasabanın kendisi de King'in Yaşlı Hanımı Cressida'nın deyimiyle "şirin" bir yerdi; Ana Cadde'deki eski tarz binalar ve küçük kasaba cazibesiyle ilgili her şey buradaydı.

Burası aynı zamanda, ki gurur duymamın en büyük nedeni de budur, The Fallen MC'nin eviydi.

Avrupa'ya kadar uzanan şubeleriyle Kuzey Amerika'nın en büyük ve en kârlı motosiklet kulüplerinden biri. Kulüp onlarca yıl önce Entrance'da kurulmuştur ve halen ana şubesini barındırmaktadır.

Benim bölümüm.

Mavi, elektrik mavisi saçlarının altından bana baktı. "Hayır. Ama haberleri okuyan herkes bu ülkede bazı karanlık işlerin döndüğünü bilir.

Giriş."

Bu doğruydu.

İnsan kaçakçılığı, pornografi operasyonları, uyuşturucu üretimi ve ticareti, polis yolsuzluğu ve pek çok şiddet olayı buranın tarihine gölge düşürmüştür.

"Çoğu Fallen MC ile bağlantılı gibi görünüyor," diye devam etti, ağzı kelimelerin üzerinde çok dikkatli bir şekilde hareket ediyordu, sanki gerçeği söylememek için mücadele ediyormuş gibi. "Onlar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Biraz."

Minibüsü iki çöp konteynerinin arkasına park edip arabadan indiğimde bakışları yüzümdeydi. Çantaları almak için arka kapıyı açıp omuzlarımın üzerinde çaprazlamasına sabitlediğimde arka kapı tıkırdadı. Mavi yanımda belirdi, beni izlerken dudağını dişleriyle sıkıyordu.

"Göğsünde kaçak mallarla şehirde dolaşmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu sonunda ona bakmak için döndüğümde. Dolgun kalçalarından biri yana doğru çıkıktı, tonu ve vücudu küstahtı.

Onu böyle görmek beni gülümsetti, bilinmeyen bir durum karşısında böylesine coşkuluydu. Bir gün onun için geldiğinde ölümün gözüne tükürüp tükürmeyeceğini merak ettim.

Elim eğik kalçasını bulup etrafında kıvrılırken, diğer elim başının karşı tarafındaki minibüse gitti ve onu bedenimle sarmaladı. Daha da yaklaştığımda, şekerli erik gibi tatlı bir şeyin kokusu duyularımı sardı ve içime bir sıcaklık yayılmasına neden oldu.

"İyi fikirlerimle tanınmam," diye fısıldadım kısık sesle, vücudumun ona karşı verdiği içgüdüsel tepkiye hazırlıksız yakalanmıştım. Kanım adeta arzuyla uğulduyor, göğüs kafesimde bir davul gibi çaldığını duyabildiğim bir şarkı söylüyordu.

"Şaşırmadım," diye cevap verdi nefes nefese, o kocaman gözleri korkusuzca bana bakıyordu. "Seni gördüğüm anda başımın belada olduğunu anlamıştım."

"En iyisi," diye kabul ettim. "Biraz risk olmadan ödül nedir ki?"

Sanki kendi soruma cevap verircesine, kendimi öne doğru eğilmiş, ağzının dolgun şekline ve alt dudağının ortasındaki minik çukura bakarken buldum. Dilim girintiye dokunmak için yaklaştı çünkü tadının günah kadar tatlı olduğundan emindim.

Ve öyle de oldu.

Sadece bir saniye tereddüt ettim, bedenim onunkinin üzerinde bir soru işareti gibi geziniyordu.

Ve sonra iç çekti, ısı arayan dudaklarıma küçük bir sıcak hava üfledi.

Bir sonraki an, beni öptü.

Lanet olsun, çocukluğumdan beri öpülmemiştim. Kızlar beni çenemden tutup parmak uçlarına kadar kaldırmaz ve beni bekleyen dudaklarıma sıcak, ıslak bir öpücük kondurmazlardı. Auram buna izin vermiyordu. Avlanan, tatlı tatlı konuşan, öpüşen bendim.

Ama lanet olsun, öpülmenin de kendine has bir ihtişamı vardı.

Ağzıma ulaşmak, küçük, sıcak diliyle dudaklarımı ayırmak için parmak uçlarında titriyordu.

Her şeyi onun düzenlemesine izin vermek, sadece bana nasıl saldıracağını, her şeyime sahip olmak için nasıl mücadele edeceğini izlemek istiyordum, ama kanım kulaklarımda çok yüksek sesle çınlıyordu, beni almaya, almaya, *almaya* çağırıyordu.

Ben de öyle yaptım.

Vücudum bir patlamayla onunkini metale çarptı. İniltisi ağzımda patladı, yuttuğum bir kıvılcım karnımda parladı. Kalçasındaki elimle onu daha yukarı kaldırıp tatlı, yuvarlak kıçının üzerinden aşağı indirdiğimde, boktan bir minibüse karşı sevişmek hayatının en büyük zevkiymiş gibi inledi ve kıvrandı.

Zihnimi daha karanlık bir yere götürdü, onunla uygun bir şekilde konuşursam çıkaracağı tüm sesleri hayal ettim. Eğer o da benimle kendi yoluna giderse. İçimden bir ses onun lanet bir vahşi kedi olacağını söylüyordu.

Kalçalarımı kot kaplı kasıklarına doğru salladım ve onun güzel pembe dilinden nefes nefese yedim.

"Aman Tanrım," dedi, gözlerinde panik, yanaklarında allık ve parlaklıkla geri çekildi.

"Ne?" İçimde kabaran hayvani arzuyu geri çekemeyerek homurdandım. Bir kızın tadının aynı anda hem şeker hem de rom gibi olması nasıl mümkün olabilirdi?

"Senin, uh, senin..." Kelimeleri söylemekte zorlandı, kızarması daha da arttı.

Sadece bir saniye sürdü. Nemli ağzımdan bir sırıtma geçti ve erkeksi zafer göğsümde kabardı.

"Evet," diye mırıldandım ağzına karşı, alt dudağını ısırdım ve yorum yaptığı uzunluğumu biraz daha sert bir şekilde karnına bastırdım. "Bana boşuna Boner demiyorlar demiştim."

"Aman Tanrım," dedi başını metale vurup gökyüzüne bakarken, sanki Büyük Adam'ın kendisiyle konuşuyormuş gibi. "Gülünçlüğün neden bu kadar çekici?"

Gülümsememi bir damga gibi yanağına bastırırken bir omzumu silkerek kaldırdım. Kahretsin, o kadar güzel kokuyordu ki, sert kenarlarıma karşı yumuşak ve sıcak bir his veriyordu. "İnsanlar genellikle benim gibi görünen erkeklerin espri anlayışına sahip olmasını beklemez."

"Neden?"

Güzel ama cevaplaması zor bir soruydu. Dövmeler ve yara izleriyle dolu bir adam, kanun kitaplarında ve İncil'de değil de kan ve deride yazılı bir onur kuralına göre yaşayan bir adam neden belli bir şekilde yargılanıyordu?

"Çünkü korkutucu görünmek ve korkutucu olmak, savunmasız olmaktan daha güvenlidir. Mizah kendi başına bir tür kırılganlıktır. Ya gülmezsen?" O parlak safir gözlere bakarak mırıldandım ve o gece sırtıma bağladığımdan daha fazla hazine bulduğum düşüncesine engel olamadım. "Hepimiz maskelerimizi seçiyoruz, değil mi? Böylesi daha güvenli."

"Önce bir şeyler yaşamadan bu kadar bilge olamazsın." Küçük parmakları saçlarımdaydı, uzun uçları alnıma dökülen saçlarımı çekiştiriyor ve döndürüyordu. Bu küçük bir yakınlıktı ama terk edilmiş park alanındaki karanlık köşemizde çok derin görünüyordu. Çalınan mücevherler kadar kaçaktı.

"Evet," diye kolayca kabul ettim. "Sen bilmiyorsun."

Birbirimize birkaç santim mesafeden bakıyorduk, tutkumuz soğuyor ama merakımız alev alev yanıyordu. Onun hakkında duyduğum bu kuduz meraktan kurtulamıyordum. Cevaplanmasını istediğim sorular ve onunla birlikte tanık olmak istediğim anlar vardı. Bu sadece seks değildi ve bu genellikle beni korkutup kaçırtmaya yeter de artardı bile.

Peki bu mavi saçlı kızda ruhumu yakalanmış bir balık gibi çeken şey neydi?

"Yapacak işin yok mu senin?" diye sordu, hâlâ saçlarımı karıştırıyor, beni gözünün önünden ayırmak istemiyormuş gibi yakınımda tutuyordu.

"Evet."

Küçük bir gülümseme. "Yapacak mısın?"

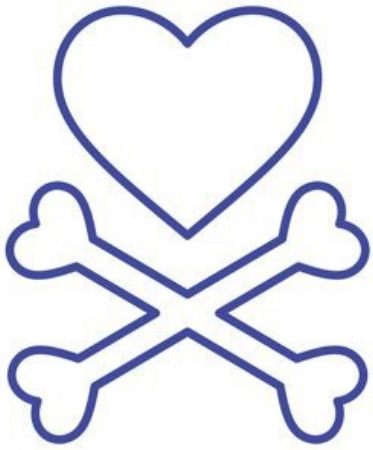
"Bu halimle oldukça rahatım," dedim, kalçalarımı öne doğru esnetip avuç içimi yemyeşil kıçının üzerinde gezdirirken.

Gözleri dans ediyordu, yıldızlarla dolu gece göğü gibi karanlıktı. "Ne kadar çabuk bitirirsen, öpüşmeye o kadar çabuk geri dönebiliriz."

Aniden geri çekildim ve çantalarımın askılarını omuzlarımdaki uygun yerlerine yerleştirdim, zaten ondan geriye doğru yürüyordum.

"O halde," diye seslendim aramıza mesafe koyarken. "Acele etsem iyi olacak."

Kahkahaları beni otoparktan dışarı kadar takip etti, caddeyi hedefime doğru dönerken sırtımı ısıttı. Beaker'ın evine gitmeden önce Bob's Diner'ın sıcak ışıltısına ulaşması için köşede bekledim.

BEAKER, THE FALLEN MEN MC'NIN ÇARKINDAKI BIRÇOK DIŞLIDEN BIRIYDI. Üye değildi ama onun gibi adamları satıcı ve muhbir olarak kullanırdık. Her zaman kulakları yerdedir, çünkü hiçbir kardeşin yaparken yakalanmayacağı işler yaparlardı.

Örnek olarak, piçi karavanının içinde zehirli atık yığınına ait bir çift bol, lekeli külot ve sıska gövdesinden sarkan bulaşık suyu grisi bir eş çırpıcısıyla buldum. Bir lise kimya laboratuvarında bulabileceğiniz bir dizi cam eşyanın fokurdadığı ocağın üzerine eğilmişti. Karavanın tamamını zamanla duvarları kahverengiye boyayan keskin bir koku kaplamıştı.

Beaker, adı düşünüldüğünde şaşırtıcı olmayan bir şekilde, büyük bir uyuşturucu kullanıcısı ve yapımcısıydı.

Kulüp onu kendi malı için kullanmadı. Metamfetamin ve eroin gibi hayatları mahveden ağır uyuşturucular satmıyorduk ama diğer birçok suçlu bunu yapıyordu.

Bugün onu bu yüzden ziyaret ediyordum.

"Hey," diye seslendim ona çünkü hâlâ beni fark etmemişti. Parmak eklemlerim açık kapıya sertçe vurdu, arkamdan kapattım ve çalıntı eşyalarla dolu çantaları sallanan bir masanın yanına yere bıraktım. "Beaker."

O kadar hızlı döndü ki dengesini kaybetti ve ocağın karşısındaki laminant tezgâha çarptı. Kalçasındaki ağrıyan yeri sertçe ovuştururken bir uluma havayı kesti. Tam olarak kim olduğumu anlamadan önce bana bir bakış fırlattı.

Sonra çok güzel gülümsedi.

Ya da dişlerinin yarısı çürümüş bir meth kafasının gülümseyebileceği kadar güzel.

Ona kaşlarımı kaldırdım ve gülümsemesinin kaymasını, sonra da yanlış asılmış bir resim gibi yüzünden düşmesini izledim.

"B-Boner, dostum!" diye bağırdı ve bana elini uzatmak için öne doğru atıldı. Elini tutmadığımda -yırtık tırnaklarının altında gizemli kahverengi bir yapışkan vardı ve avucundaki kesikte bir tür enfeksiyon vardı- ayak ayak üstüne attı ve tekrar sırıtmaya çalıştı. "Seni benim mütevazı evime getiren nedir?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun."

Hızla göz kırptı. Kan çanağına dönmüş gözlerinin üzerindeki kuru kapakların tık, *tık, tık sesi.* "Evet, evet, belki Zeus bu konuda bir şeyler söylemiştir. Şimdi hatırlayamıyorum."

Normalde sabırlı bir adamdım ama o gece yolun birkaç blok aşağısındaki bir lokantada beni bekleyen güzel bir kız vardı ve Beaker'ın saçmalıklarından çoktan bıkmıştım. Bu yüzden bir adım öne çıktım, sağ elim onu sıska boynundan yakalamak için uzandı.

Ciyakladı, tutuş bir saldırı yerine bir tehdit olmasına rağmen dramatik bir şekilde çırpındı.

"Neden burada olduğumu biliyorsun," diye tekrarladım. "Kulüpten gelmeyen otları satıyordun. Anlaşmamızı biliyorsun, değil mi Beak? Yoksa sattığın tek yeşil ürünün Fallen ürünü olduğunu hatırlatmama mı ihtiyacın var?"

Bir yaprak gibi titriyordu, bana cevap verme telaşıyla dilini ısırması şaşırtıcı değildi. Konuştuğunda, vücudundan geriye kalanlara kan bulaşmıştı.

sararmış ön dişleri. "Tek sahip olduğum şeyin kulübe sadakat olduğunu biliyorsun dostum! Ama bazı pislikler ortaya çıktı ve başka seçeneğim kalmadı, anlıyor musun?"

"Her zaman bir seçenek vardır," diye mırıldandım, boynundaki kavrayışımı biraz daha sıkılaştırarak. Elleri ellerime doğru uçtu, tutuşumu azaltmak için çabaladı. "Yanlış olanı yaptın."

"Özür dilerim dostum," diye mırıldandı güçsüzce. "Ne diyebilirim ki? Bir daha asla yapmayacağım."

"Çok haklısın. Ama sadakat konusunda nasıl olduğumuzu bilirsin. Ya bizim yolumuz ya da otoban, ha? Yani buradan yüzümde bir gülümsemeyle ayrılmamı ve ellerime senin kanının bulaşmamasını istiyorsan, konuşmaya başla. Sana onlar için ot satmanı kim söyledi?"

Kimin daha büyük bir tehdit olduğuna karar vermeye çalışırken Beaker'ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu: bilinmeyen tedarikçi mi yoksa boynunu mengeneye benzer bir şekilde tutan adam mı?

"Adım Horoz," dedi sonunda. "Beyaz Akıncılar MC'nin Başkanı."

İşte bu çok ilginçti.

Beyaz Akıncılar güney Alberta'da eroin, meth, fentanil gibi zehirli sokak uyuşturucuları ve çalıntı reçeteli ilaçlarla uğraşan beyaz üstünlükçü bir kulüptü. Hala küçük çaplı suçlulardı, ama Medicine Hat'ten Lethbridge'e kadar barlarda siyahi insanları dövdükleri için bir iki kez gazetelere çıkmışlardı.

Onları ilk duyduğumda nefret etmiştim.

Ateşli bir şekilde ölmeyi hak eden ırkçı pislikler.

Birçok motorcu kulübü beyaz ırktan oluşuyordu ama Fallen ailesi ten rengine göre değil, bir adamın kalbinin kalitesine göre ayrımcılık yapıyordu. Bu serserilerin Fallen topraklarına tecavüz ettiğini düşünmek içimi yaktı.

Hiç uyarmadan sol yumruğumu kaldırdım ve Beaker'ın uyuşturucudan harap olmuş yüzüne indirdim. Boğazındaki sağ elim geri dönmesini engelledi, ama bacakları gevşedi, böylece onu ayakta tutan tek şey ben oldum.

"Ne oluyor lan?" diye gargara yaptı kırık burnundan ağzına akan kanın arasından. "Ne oluyor *be* adam! Sana ne istediğini söyledim!"

"Evet," diye kolayca kabul ettim. "Vurulmak Raiders gibi pisliklerle çalışmak içindi." Sonra tekrar. İkinci yumruk Beaker'ın sol elmacık kemiğine indi. Lanet bir bebek gibi feryat etti. "Bu kulübe ihanet ettiğin içindi.

Aynısından daha fazlasını istemiyorsan, bana o kulüp hakkında bilmem gereken her şeyi anlat. BC'de ne *halt* ettiklerinden başla."

Beaker ağlamaya devam etti, kanlı yüzünü sanki bir parçası düşecekmiş gibi tutuyordu. Derin bir iç geçirdim, sonra onu bir sandalyeye ittim ve küçük mutfağındaki çekmeceleri karıştırmaya başladım.

"Biliyorsun," dedim konuşur gibi karıştırırken. "Anlıyorum. Birçok insan Wrath ve Priest'in ya da Zeus, Axe-Man ve Bat'in korkunç piçler olduğunu düşünüyor. Güzel bir yüz," diye açıkladım, yüz hatlarımı göstererek. "Bu insanların aklını çeliyor. Aynı şey Nova ve King'e de oluyor. İnsanlar şöyle bir bakıp bir *bok* sanıyor ama o güzel çocuklar bırakın acıyı, sefaleti bile bilmezler."

Beaker burnundan lekeli külotuna damlayan kanla beni izledi, elleri formika masanın üstünde dönüyordu. Zaten başka bir vuruş için can atıyordu, ama benden bunu isteyemeyecek kadar korkuyordu.

"Komik," diye devam ettim, elim nihayet kirli çekmecelerden birinde kullanmaya değer bir şeyle karşılaştığında ona teselli edici bir gülümseme attım. "İnsanlar hep güzel olmanın *iyi* olmak anlamına geldiğini düşünür, sanki güzellik kötü olamazmış gibi."

Beaker'a doğru yaklaşıp sinmiş halinin önünde çömeldiğimde kahkahalarım sıkışık karavanda yankılandı. Kerpeteni salladığımda, hastalıklı sarı eti bembeyaz oldu.

Kaçmak için çabalasa da sol elini ön kollarımla masaya sabitledim ve kerpeteni işaret parmağının tırnağına götürdüm.

"Aksine kanıtım var," diye bitirdim sözümü geniş, hınzır bir sırıtışla ve çiviyi metal dişlerin arasına sıkıştırıp *çektim*.

Çivi etinden sıyrılırken Beaker çığlık attı. Kan masaya döküldü, parlak ve metalik kokuluydu.

"Ailemi ve kulübümü korumak için her şeyi yaparım, Beak," dedim ona ciddiyetle, atılan çiviyi yere atıp bir sonrakini sıkıştırırken. "Güzel olmasa bile. Şimdi bana Akıncılar hakkında ne bildiğini anlat."

CHAPTER FOUR

MAVİ

AÇLIKTAN ÖLÜYORDUM, BEN DE FRANSIZ TOSTU SIPARIŞ ETTIM.

Şımartıcıydı, Otto'yla çıkarken asla sipariş etmeyeceğim bir şeydi çünkü beni vücudumdan dolayı utandırırdı. Pudra şekerli karbonhidrat dağını bir akçaağaç şurubu gölünde boğdum ve üst üste yığılmış bir ağız dolusunu dudaklarımın arasına iterek öfkeli bir zevkle yedim. Otto'nun çıktığımız dönemde bana kendimi boktan hissettirmesi ve annemin yüzüğünü çalması yetmiyormuş gibi, şimdi bir de yüzüğümü elimde tutma cüretini göstermişti.

Evergreen Benzin İstasyonu mu? Bildiği tek yer benim için her şey demekti çünkü eski hayatımdan kaçtığımda yumuşak iniş yaptığım yerdi.

Sikeyim. Onu.

Erkeklerin sanki onlar için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi hayatımı mahvetmelerinin sebebi neydi?

Sanki onlar için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi.

Lokantanın parlak beyaz ışığında oturmuş, sokağa bakan karanlık penceredeki yansımama bakıyor, çenemin açısını mı yoksa yanaklarımdaki dolgunluğu mu yadırgadıklarını merak ediyordum. Makyajı, cilt bakımını ve kıyafetleri erkeklerden daha çok sevmem mi yoksa gerçek duygular boğulup ölene kadar her gerçek şeyi mizaha boğma eğilimim mi diye.

Her neyse, hayat bana *benden* başka kimsenin beni kollayacağına güvenemeyeceğimi öğretmişti.

Aaron'un soyadının bilinmemesi dışında.

Gerçekten de, gözlerimle görebildiklerim dışında onunla ilgili her şey bir gizemdi: güzelliği, çarpık gülümsemesi ve aptalca mizah anlayışı. Rastgele bir kızın ihtiyacı olduğunda ona yardım etmek için kendini riske atması. Masumları günaha sürükleyen şeytan gibi öpüşmesi.

Evet, pek bir şey bilmiyordum ama bildiklerim de baş döndürücüydü.

Çünkü uzak durmaya yemin ettiğim her şey olması *gereken* ama aslında sadece fantezilerimde var olduğunu varsaydığım türden bir adam olduğunu kanıtlayan bir adamın resmini çiziyordu.

Son Fransız tostumu yapışkan şurup kalıntıları arasında sürüklerken, Hamish Anderson'ın "Trouble" şarkısının tınılarıyla başımı sallıyordum ki, uzaktan gelen gürültünün arttığını fark ettim.

Sokağın aşağısındaki pencereden dışarıya daha iyi bir açıdan bakmak için masanın üzerine eğildiğimde çatalım hemen takırdayarak tabağa düştü.

Elbette, saniyeler sonra, yanıp sönen ay gibi beş parlak, dairesel ışık tepeyi aştı ve lokantaya doğru caddeden aşağı indi.

"Vay anasını," diye fısıldadım onlar yaklaşırken.

Çünkü ilk motordaki adamı tanıdım, dev domuzun üzerinde garip bir şekilde oturuyordu, sanki güçlü hayvana canı pahasına tutunuyordu. Koyu renk tıraşlı kafası sarı lamba ışığının altında parlıyordu. Sokağın karşısına park ettiğimiz minibüsün arkasında duran ceketi yoktu, üzerinde sadece Evergreen Gas'da giydiği uzun siyah tişört vardı.

O zamanlar naylon çorabın altından bile onu tanımalıydım ama Otto'nun, her ne kadar aptal olsa da, kasadaki biraz para için beni silah zoruyla tutmasını beklemiyordum.

Ama şimdi onu hemen tanıdım.

Ayağa fırladım, sandalye yontulmuş, kareli muşambanın üzerinde yüksek sesle gıcırdadı. Lokanta çoğunlukla boştu ama köşedeki kamyoncu ve kadın garson endişeyle bana bakıyordu.

Onları görmezden geldim.

Bakışlarım Otto'ya ve onu takip eden haydut grubuna sabitlenmişti.

Bizi nasıl bulmuşlardı?

Tabii...

Para ve mücevher dolu spor çantaları.

Eğer o pislikler göründüklerinden daha zeki olsalardı, çantalara bir takip cihazı koyabilirlerdi. Suçlu zihni hakkında böyle bir tahminde bulunacak kadar bilgi sahibi olmam beni rahatsız ediyordu ama aynı zamanda yardımcı da oluyordu.

Eğer haklıysam, Aaron'ı arıyorlardı ve onun hiçbir fikri yoktu.

Muhtemelen çaldığımız minibüsün yerine motosikletleri teslim eden başka bir adamı daha almışlardı ve her ne kadar inanılmaz bir kavgacı olduğunu kanıtlamış olsa da Aaron'un bir kişiliğine karşı beş kişi olma ihtimalini sevmiyordum.

Tezgâha bir avuç para attım, artık soğumuş olan kahvemi içtim, ağzımı koluma sildim ve restoranın arka tarafına doğru yürüdüm.

"Arka çıkış var mı?"

Garson sakız pembesine boyanmış dudaklarını büzerek bana baktı, sonra da başıyla onayladı. "Tuvaletleri geçince sağda. İyi misin kızım?"

"Olacağım," diye söz verdim koridordan aşağı dönerken.

Dinlenme odasına girip çalışan kancalarından siyah bir şapka ve kapüşonlu sweatshirt aldım, sonra da arka kapıdan koşarak çıktım ve kalbim hızla çarparak bunaltıcı geceye daldım.

Lokantanın arkasındaki küçük park yerinde eski bir Honda ve oldukça güzel bir Audi vardı. Modern güvenliği olmayan bir model olduğu için Honda'ya yöneldim. Çamurluğun yanında işimi görecek bir taş vardı ve elimi Evergreen Gas yeleğime sardıktan sonra onu sürücü tarafındaki arka koltuk camını kırmak için kullandım. Sivri kenarlardan dikkatlice kaçınarak kilidi açmak için içeri uzandım ve ön koltuğa geçtim.

Arabaya düz kontak yapmak kolaydı. Birkaç video izledikten sonra herkes yapabilirdi. Calgary sokaklarında en iyilerden eğitim almıştım, bu yüzden Honda Civic çocuk oyuncağıydı. Motor uykulu bir canavar gibi homurdanarak canlandı ve geri vitese takıp otoparktan çıktığımda tekleyen bir nefesle protesto etti.

O sırada motosikletler caddede çoktan ilerlemişti ama ben onları hâlâ ileride görebiliyordum. Aaron'a ya da bana çarpma ihtimaline karşı yavaş sürüyorlardı.

Onları takip ettim.

Otto beni terk ettikten sonra beladan uzak duracağıma dair kendime söz vermiştim ama gerçek şu ki, hayatım boyunca belaya bulaşmıştım. Bunun içinde doğmuştum. Peki, daha bir saat önce beni içinde bulunduğum durumdan kurtaran, tanıdığım en yakışıklı adam tehlikedeyken nasıl tarafsız kalabilirdim?

Gençken Cedar adında bir adam tanımıştım ve bana görünmeden birini takip etmekle ilgili bilinmesi gereken her şeyi öğretmişti. Gölgelerin içinde erimek ve ses çıkarmamaktan çok, bir yere aitmiş gibi davranmak ve takip ettiğin kişi dışında her şeyle meşgul olmaktı.

Yıllardır kimseyi takip etmemiştim ama gürültülü eski bir arabada bile bu işte hâlâ iyiymişim gibi görünüyordu çünkü bisikletçiler kasabadan çıkıp dağa doğru ilerlerken bir kez bile geri dönmediler.

Çalı çırpı ağaçlarla çevrili bir virajın ötesinde gözden kaybolan çakıllı bir araba yolunun dibinde durdular. Birkaçı düşünmek için bisikletlerinden indi.

Aaron'a onlardan önce ulaşmak için tek şansım buydu.

Arabayı rastgele bir araba yoluna park ettim ve gölgelerin arasından süzülmek için arabadan indim. Çalıların arasına doğru kıvrıldım, kuru, çatırdayan sopaların ve otların üzerinde olabildiğince sessizce ilerleyerek bir grup motorcudan kaçmaya çalıştım. Sadece ağaçların arasından gelen loş bir ışık noktası bir tür kutup yıldızı görevi görerek beni beton bloklar üzerine kurulmuş küçük, harap bir karavana götürdü.

Mutfağa açılan pencere tahta bir çubukla açık tutuluyordu. Arkasındaki paravan zamanla eğilmiş ve birkaç yerinden delinmişti. Boşluklardan duman gibi sesler yükseliyordu.

"Çok korkunçlar dostum," diye sızlandı zayıf, cılız bir ses. "Ciddiyim. Siz bana iyi davrandınız ve Z'nin istediği zaman çılgın bir orospu çocuğu olduğunu biliyorum ama bu adamlar..." Keskin bir nefes alma oldu

nefes aldı ve sonra küçük bir inilti. "Adam geldi ve altıma sıçmama neden oldu."

"Uyuşturucu zulanı elinden almakla mı tehdit etti?" Aaron kuru bir sesle sordu.

Acımasız, karanlık tonlara doğru derinleşen sesi, cinsel organıma elektrik akımı gibi bir enerji titreşimi göndermemeliydi ama gönderdi. Ilık bahar havasında titredim ve dikkatlice yaklaştım.

"Kardeşim Davey, Ford Islah Hapishanesi'nde. Roo-Rooster onu öldürtmekle tehdit etti. Onu Calgary'de yaşadığım zamanlardan tanıyorum. Onunla uğraşılmaz!"

Ciğerlerimdeki hava sanki vakumla kapatılmış gibi yok oldu. Göğsüme yeni oksijen çekmek için çabaladım ama boğuldum. Görüşümde siyah noktalar belirdi ve bir elimle kendimi römorkun üzerinde tutmak zorunda kaldım.

Bu ismi yıllardır duymamıştım.

Bir parçam dürüstçe bir daha asla yapamayacağıma inanmaya başlamıştı. "O da neydi?" diye sordu garip ses endişeyle.

Aaron'dan bir ses geldi.

Kapıya doğru ilerledim, kapıyı iterek açtım ve içeriye adım attım.

Küçük sarı bir masada bir adam oturuyordu. Derisi eski bir tişört gibi kemiklerinden sarkıyordu ve az sayıdaki saçı alnından geriye doğru yağlanmıştı. Biçimsiz burnunun etrafı kanla kaplanmış ve sol yanağının derisinin altında kan birikmişti ama en ilgi çekici olan, masanın üzerindeki kırmızı kan gölünün kenarından hafif bir *sıçramayla* yere damlamasıydı. Kırmızı gölün içinde tırnaklar ürkütücü kayıklar gibi yüzüyordu.

Ve tüm bunların yanında, kanlı ellerinde göğsüme doğrultulmuş bir silahla Aaron duruyordu.

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Bugün bana silah doğrultan ikinci adamsın. Bunun beni tahrik edeceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Ama aslında öyle değildi.

Onun bu kadar uzun, karanlık ve tehlikeli görüntüsü ağız sulandırıcıydı.

Ama bu adamın tırnaklarını söktüğü gerçeğini görmezden gelmek mümkün değildi.

Sempati içinde yüzümü buruşturdum. "Sana ne yaptı ki?"

"Ailemi mahvetti," dedi Aaron, onu hiç görmediğim kadar ciddiydi. "Şiddetle bir sorunun mu var, Blue?"

"Ben bu işlerin içinde büyüdüm," diye takıldım. "Ama şimdi hayalet hikâyelerinin sırası değil. Otto ve ekibi tepenin dibinde sizi en iyi nasıl alt edeceklerine karar vermeye çalışıyorlar."

Aaron bana göz kırptı, sonra hiddetle küfrederek silahını yanına bıraktı ve dövmeli elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. "Çantalarda bir iz sürücü var."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diye kabul ettim, sanki bütün bunlar beni hiç etkilememiş gibi. Sanki Horoz'un adını duyduğumda ve onun British Columbia'da bir şekilde işin içinde olduğunu öğrendiğimde sarsılmamışım gibi.

Aaron masada sinmiş bir halde duran adamla yüzleşmek için döndü, adam Aaron onu lekeli tankından yakaladığında inledi. "Horoz bir dahaki sefere temas kurduğunda ne yapacaksın?"

"Seni arayacağım," diye söz verdi, gözleri büyümüş ve korkudan kararmıştı.

"İkincisi," diye ısrar etti Aaron. "Unutma, kardeşini tehdit edebilirler Beaker. Ama aileme bulaşırsan tüm aileni ve tanıdığın herkesi tehdit ederim, duydun mu beni?"

Beaker adındaki adam cevap veremeden Aaron dönmeye başladı, elimi ve yerdeki çantaları ayaklarının altına aldı ve beni karavanın arkasına, küf kokan küçük yatak odasına sürükledi. Yatak o kadar gizemli renklerle boyanmıştı ki öğürmek istemeden yatağa b a k a m ı y o r d u m . Üzerinde dağın arka tarafına bakan bir pencere vardı ve Aaron dirseğiyle sert bir vuruş yaparak pencereyi açtı.

"Bunun içinden geçebileceğini sanmıyorum," diye geçirdim içimden, sesler dağın tepesinden kulaklarımıza ulaşırken.

"Daha iyiyim," dedi, beni pozisyonuma getirip itmeme yardım ederken hiç etkilenmemişti.

Eli kıçıma indiğinde neredeyse diğer taraftan çıkmıştım ve kendime rağmen homurdandım. Sadece Aaron biz kanun kaçaklarından kaçarken bir şeyler hissedebilirdi.

Yığılmış, çatlamış toprağa sert bir iniş yaptım ama darbenin şiddetini azaltmak için yuvarlandım. İki spor çantasının gümbürtüsü arkamda art arda duyuldu. Kendimi toparladığımda Boner koca gövdesini şaşırtıcı bir zarafetle pencereden dışarı çıkarmış, ayaklarının üzerine iniyordu.

Karavanın ön tarafında, birisi kapıyı tekmelediğinde bir gürültü oldu.
içinde.

"Hadi," diye mırıldandı Aaron, çantaları ve elimi tekrar tutarken
sol tarafta tırmandığım ağaçların örtüsüne doğru eğilerek koştum.

..bir sürü var. Ne kadar gürültü çıkardığımızı umursamadan büyümeye doğru koştuk. Arkamızda bağırışlar ve tepelerde yankılanan serseri bir silah sesi vardı.

"Onu öldürdüklerini mi düşünüyorsun?" Otto'nun benim yanımda sadece biraz tembel ve işe yaramaz biriyken şiddet yanlısı bir suçluya dönüşmüş olmasından endişe duyarak sordum.

Aaron cevap vermedi.

Yaprak dökmeyen ağaçların arasından fırladık, kaldırımla buluştuğumuzda ayakkabılarımız asfalta çarpıyordu.

"Bir arabam var," diye nefes nefese söylenirken kaburgalarımın altından yan tarafıma bir dikiş saplandı. Tanrım, daha fazla kardiyo yapmam gerekiyordu.

Aaron omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı ama bizi sessiz yeşil Honda'yı park ettiğim yere götürmem için yeterince yavaşladı. Spor çantalarını çıkardı, her ikisinin de fermuarını açarak içlerinde kare şeklinde siyah monitörler bulana kadar karıştırdı ve sonra çantaları arka koltuğa itti. Ön koltuğa geçmeden önce takip cihazlarını çalıların arasına atmasını izledim. Yolcu tarafına koşturduktan sonra, düz kontak yeteneklerimin kanıtına güldü.

Arabayı çalıştırıp bizi yolun aşağısına doğru döndüren yarım bir dönüş yaparken, "Bu becerini Giriş'e giderken açıklayacaksın," diye uyardı.

Nefes almakla meşgul olduğum için cevap veremedim.

Whistler'ın karanlık sokaklarında ustalıkla ilerleyip Sea to Sky Otoyolu'na geri dönerken Aaron bana birkaç dakika sessizlik verdi. Yine de sık sık bana baktı, bakışları terden ıslanmış yanağımda somut bir okşayış gibiydi.

"Senin gibi bir kızla hiç tanışmadım," diye düşündü sonunda, neredeyse kendi kendine. "Ve bir sürü kız tanıyorum."

Homurdandım. "Bana kendimi özel hissettirmenin yolu."

Sırıtışı karanlık iç mekanda bembeyaz parlıyordu. "Bir sürü erkek kardeşim çok güzel kadınlarla birlikte."

Ah, tamam. Bu çok şirindi ve tahmin ettiğim gibi kadın düşmanı değildi. "Kaç kardeşin var?"

"Kalpten bir konuşma yapmak istiyorsan, Blue, Otto'nun ekibinin benim nerede olduğumu bulduğunu nasıl anladığını anlatarak başla."

Pencereden dışarı, uçurum kenarındaki yolun yanındaki okyanusun donuk metalik parlaklığına baktım ve ne söyleyeceğimi düşündüm. O kadar uzun zaman olmuştu ki

Geçmişimi kimseye anlatmadım ve şimdi de anlatmaya hevesli değildim.

Uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermek daha iyiydi.

Ama Horoz uzaktaki bir tehdit değildi. O karavandaki adamla bir bağlantısı vardı, muhtemelen şu anda yanımdaki adamla da bir bağlantısı var.

"Suçlularla birlikte büyüdüm," diye açıkladım yavaşça, karmaşık bir geçmişi açıklamak için en kolay kelimeleri seçerek.

"Sana onlar öğretti," diye tahmin etti.

Kahkahalarım boş bir silah kovanı kadar boştu. "Bana mı öğrettin? Ha! Ben bir kızdım Aaron. Kimsenin beni becermesine izin verilmeyen bir yer israfıydım. Kimse bana bir bok öğretmedi." Cedar ve Horoz'un yasaklamasına rağmen doğum kontrolü yaptırmama yardım eden Axe adında bir kardeş dışında. "Yine de öğrendim. Çoğunlukla görünmezdim, bu yüzden en kötü pisliklerinin çoğunu benim önümde yaptılar."

Aaron'un elleri direksiyonda gıcırdadı ve eklemlerinin gerginlikten bembeyaz olduğunu fark ettim. "Canını mı yaktılar?"

Omuz silktim. "Sadece bir kez. Birkaç gün sonra ayrıldım."

Öğütme sesinin Aaron'dan geldiğini anlamam bir anımı aldı.
Hırlıyordu.

Bununla ilgili bir şey karnımı iyi bir viski gibi ısıttı. Grouch'a hikâyemi, beni dükkânından hırsızlık yaparken son kez yakaladığında anlatmıştım. Ama bu yıllar önceydi. O zamandan beri sırrımı paylaşabileceğim ya da benimle dertleşebilecek kadar iyi bir arkadaş edinememiştim.

Bakmak için.

Bu temel yabancının şimdi benim için öfkelenecek kadar önemsemesi saçma ve güzel hissettirdi.

"Uzun zaman önceydi," diye yatıştırdım.

"Zamanın yaranın derinliği üzerinde hiçbir etkisi yoktur," diye tersledi, sonra gerginliğini biraz azaltmak için omuzlarını yuvarladı. "Kafanı koparmak istememiştim. Kadınların incinmesine hiçbir zaman iyi tepki vermedim."

Elimi uzatıp kot pantolonlu sert kalçasını sıkma dürtümü engelleyemedim. "Bay Bilge Adam, ha?"

Küçük bir gülümseme. "İnsanlar genellikle beni bilge olmakla suçlamazlar. Daha çok aptal olmakla."

"Beaker denen adamın tırnaklarını sökmekle aptallık mı ettin?" diye sordum. "Şikayetçi olabilir."

Derin, kendini beğenmiş bir kıkırdama. "Beaker kafasına bir hukuk kitabıyla vurulsa bile birine karşı nasıl suç duyurusunda bulunacağını bilemez. Ayrıca, o

"Ailemle sikiştiysem, onunla da sikişirim."

Sadakatinin şiddetini duymak göğsümde bir şeylerin sızlamasına neden oldu. Aaron'ın arkamda olması nasıl bir şey olurdu? Güvende, diye düşündüm.

Ve Tanrım, güvende hissetmek için can atıyordum.

"Şiddet gösterimden pek etkilenmişe benzemiyorsun." Bir elini benimkini kalçasına koymak için indirdi ve parmaklarımızı ne kadar samimi hissettirdiğini gizleyen rahat bir şekilde birbirine doladı. Ağır yüzükleri tenini ısıtıyordu.

"Suçlular, hatırladınız mı? Göründüğüm kadar masum değilim."

"Islak bir rüya gibi görünüyorsun," diye mırıldandı ve birleştirdiğimiz ellerimizi ağzına götürerek elimin arkasına ağzı açık bir öpücük kondurdu.

"Dur." Elimi tuttuğu yerden çekmeye çalıştım ama beni bırakmadı. "Bana böyle şeyler söylemene gerek yok."

Bana kuşkulu bir bakış fırlattı. "Hiç kimse bir başkası hakkında güzel bir şey söylemek zorunda kalır mı? Bu sözleri sana borçlu olduğumu hissettiğim için söylemiyorum, Blue. Onları söylemek için harekete geçtiğimi hissettiğim için."

Sözleri karnımda rahatsız edici bir şeyin kıpırdanmasına neden oldu. Ona aptal ya da deli olduğunu, pohpohlamasının yanlış olduğunu söylemek istedim ama bu kadar samimi görünürken bunu nasıl yapabilirdim?

"Mavi," dedi, ses tonu ağırdı, böylece kelime kucağıma düştü. "O kadar güzelsin ki park yerinde öpüştüğümüzden beri ereksiyon halindeyim. Sikik bir aletle koşmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

İçimden bir kahkaha patladı, dudaklarımdan arabanın içine zengin ve sıcak bir kahkaha yayıldı. Bana sırıttığının, sanki beni izlemek *zorundaymış* gibi küçük bakışlar attığının farkındaydım. Sanki bunu yaparken çok güzelmişim gibi.

Tanrım, böyle bir adama nasıl karşı koyabildim? Neden isteyeyim ki?

Bitirdiğimde gülümseme hâlâ yüzümden gitmemişti ve birleşen ellerimiz tekrar onun kalçasındaydı, başparmağı avucumun üzerinde ileri geri sürtünüyordu.

"Peki, benim hakkımda güzel bir şey söylemeyecek misin?" diye şakacı bir sırıtışla takıldı.

Gözlerimi devirdim ama ses tonumda engelleyemeyeceğim kadar mizah vardı. "İnsanların başkalarına sadece içlerinden geldiği zaman iltifat etmeleri gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Kahretsin," diye homurdandı, sonra ben kıkırdayınca sırıttı. "Bu kahkahanın sesini seviyorum."

"Şimdi ne olacak?" Sordum çünkü adrenalinin etkisiyle başım dönüyordu ve bu çapkın sırıtışlı, yumuşak, kara gözlü adama karşı canlı bir çekim hissediyordum.

"Bu ganimeti bir arkadaşıma götürüp elimizden çıkaracağız."

"Senin için pek çok iyilik yapmaya hazır pek çok arkadaşın var gibi görünüyor," diye fark ettim.

Bir gülümseme daha, bu seferki yavaş ve geniş. "Evet. Evet, biliyorum. Ve şimdi, sen de onları tanıyacaksın."

CHAPTER FIVE

MAVİ

THE FALLEN MC'NIN MERKEZININ ÖNÜNE GELDIĞIMIZDE

Girişte, kalbim midemin çukuruna düştü ve orada demir attı, ağır, sıkıştırıcı bir ağırlık.

Şimdi düşününce çok açıktı.

Aaron gecemizin başında Evergreen Gas'a girdiğinde üzerinde kulüp armaları olan bir deri ceket giymiyor olabilirdi ama geri kalanı - dövmeleri, havası, sistematik bir şekilde silahsızlandırıp dövmesi

ve onu çevreleyen erotik tehlikenin somut yükü
-Hepsi kanun kaçağı bir motorcuya yakışıyordu.

Bilmem gerekirdi çünkü onlarla birlikte büyüdüm.

Arabayı park ederken ona "Oraya giremem," dedim. "Yani, girmeyeceğim."

Aaron açık ve meraklı bir ifadeyle bana döndü ve bir kolunu garip bir şekilde seksi bir şekilde direksiyona dayadı. "Bana nedenini söylemek ister misin?"

Önümüzdeki alçak yapının tuğla duvarına boyanmış bir kafatası ve parçalanmış, alevli kanatlardan oluşan duvar resmini işaret ettim. Bir projektör, devasa duvar resmini göklerden gelen bir spot ışığı gibi aydınlatıyor ve bir haksızlık yuvasını vurguluyordu.

"Burası The Fallen MC kulüp binası," dedim boğazımın arkasını tehdit eden safra dalgasını görmezden gelmeye çalışarak.

Kalın kaşlarından biri kalktı. "Kulübü biliyor musun?" "BC'deki herkes bilmiyor mu?" Ben sordum.

"Korkuyor musun?" Kahve rengi gözlerinin arkasında bir şey yumuşadı ve çenemi hafifçe kavramadan önce dövmeli başparmağını çenemin kenarında gezdirmek için öne doğru uzandı. "Ben seninleyken korkacak hiçbir şeyin yok, Blue. Bunu anlamıyor musun?"

"Hiçbir şey *anlamıyorum.* Seni tanımıyorum," diye itiraz ettim ama kelimeler dilimde kül gibi kaldı.

Bir kişiyi bilgilerini almadan tanıyabilir misiniz?

Aaron'un soyadını, en sevdiği rengi ya da nerede doğduğunu bilmiyordum ama ruhunu hissediyordum, bulanık bir taslak odaklanmaya başlamıştı.

Ve gerçek şu ki, daha fazlasını görmek istiyordum. Ondan daha fazlasını.

Ama yapamazdım, onlardan biriyse yapamazdım.

"Size söyledim, suçlular tarafından yetiştirildim. Onlardan uzaklaşmak benim için çok zor oldu. Başka bir suçlu için her şeyi tekrar riske atmayacağım," dedim, çoğunlukla dürüsttüm çünkü ona güvenmekten kendimi alamıyordum. Bana bir film yıldızı ya da modelmişim gibi bakarken değil -sanki bana yıllarca bakabilir ve gördüklerinden hiç sıkılmayabilirmiş gibi.

Uzun bir süre sessiz kaldı ama ben üstelemedim. Çenemdeki sert uçlu parmaklarının verdiği his, bu alışverişi kaçınılmaz sonucuna kadar zorlayamayacak kadar hoşuma gitmişti.

"Bana suçlu demek istiyorsan, seni durduramam, ama keşke beni daha

az tanımlanmış bir şey gibi düşünseydin. Gece ile gündüz arasındaki alacakaranlık gibi. Ben

İçimdeki karanlık, Blue. Beaker'ın karavanında gördüklerinden sonra bunu sana söylememe gerek yok. Ama bende de ışık var, hem de tonla. Belki oran çok yakın ama bir an için senin, başkalarının doğru olduğunu düşündüğü şeylerden ziyade kaos içinde daha fazla rahatlık bulan bir kız olduğunu düşündüm."

Durakladı ve bir şekilde ben farkına varmadan bana yaklaştığını fark ettim. Dudaklarımda nefesinin tadını alabiliyor ve boğazına yayılmış baykuş kanatlarının detaylı mürekkebini görebiliyordum. O kadar güzeldi ki, tanıdığım diğer suçlular kadar çirkin olabileceği düşünülemezdi, ama kötülüğün yüzünün de kalbi kadar grotesk olması gerektiğini düşünecek kadar saf değildim.

"Beni ve burayı tehlikeli olarak görebilirsiniz. Suçlu olarak. Belki de haklısın. Ama ben aynı zamanda yardıma ihtiyacın olduğunda elinden tutan adamım ve bunu o kulüp binasındaki insanlardan öğrendim, Blue. En iyileri gibi sevmeyi öğrendim çünkü kardeşlerim ve onların aileleri bana akrabalarını koruyan, doğru olduğunu düşündüğü şey için ölümüne savaşan ve kimse için değişmeyen bir adam olmanın ne demek olduğunu öğretti. İçinde boğulabileceği göl suyu gözlü güzel kızlar için bile."

Başparmağı çenemin üstünden alt dudağımın kabarıklığına doğru ilerledi ve ağzımı açmak için oradaki girintiye hafifçe bastırdı. Parmağının ucu, dişlerimin arasından geçerek dilimin üzerine doğru hafifçe daldı.

Tadı tuz, metal ve insan gibiydi.

Elektrik şehveti tat alma tomurcuklarımın üzerinde kıvılcımlandı ve karnımdan kasıklarıma doğru hücum etti.

"Evet," diye mırıldandı o kadar alçak bir sesle ki daha çok bir mırıltı gibiydi. "Tehlikeli bir adam olabilirim ama burada tehlikede olan benim. Beni terk edersen, daha önce hiç hissetmediğim kadar acı çekerim. Hadi Mavi bebek, biraz risk almadan ödül nedir ki?"

Bu sözler gecenin erken saatlerinde yankılanarak bana geri döndü. Onun dilimde bıraktığı tat, yasak meyvenin tek bir ısırığı gibi, hayatım boyunca öğrendiğim tüm bilgeliği ve dersleri bir kenara bırakıp beni nereye götürürse götürsün belanın peşinden gitmem için beni fazlasıyla cezbetti.

Aklım henüz doğru kelimeleri bulamamış olsa da bir şeyler söylemek için ağzımı açtım çünkü kalbim düşünce sürecimi bulandırıyordu. Ama buna fırsatım olmadı çünkü Aaron o anda beni öptü.

Sıcak dudaklarını ağzıma bastırdı, başparmağı hala alt dudağımı aşağı bastırıyordu, böylece dili içeri kaymak ve her santimime sahip olmak için serbestti. Beni eski bir metni öğrenen saygılı bir bilgin gibi öptü, test etti

Dilimin dokusunu onunkine değdiriyor, dişlerimin kenarını ve boğazımdan yasaksızca sızan iniltilerin titreşimini haritalandırıyordu. Diğer eli başımın yan tarafındaki saçlara daldı ve kafatasımın arkasına doğru ilerleyerek beni değerli bir şeymişim gibi kavradı. Bulduğu ve asla gönüllü olarak ayrılmayacağı bir hazine.

Tutku ve şehvet vardı, ama aynı zamanda kalbimin kapısını tekmeleyen, içeri girmeyi talep eden bir şey de vardı.

Hassasiyet.

Olan buydu.

Daha da yaklaşıp beni yağmalamak için başımı geriye doğru eğdiğinde bu kelime beynimde uçuştu.

Bu koca kanun kaçağı beni baştan çıkarıyordu. Almıyordu. Sahip bile olmuyordu. Sadece beni köleliğinin derinliklerine çekiyordu. Buna karşı tamamen savunmasızdım çünkü onun zorlayan, iten ve zedeleyen bir adam olduğunu düşünmüştüm ve işte oradaydı, beni dikkatle yakınımda tutarken nefessiz bir şekilde öpüyordu.

Bana bu şekilde sarılan tek adamdan nasıl uzaklaşabilirdim ki?

Savunmasız bir yabancıyı kurtaran bir adamdan.

"Göl suyu gözleri" gibi şeyler söyleyen birinden. Ben istemedim.

Tanrım, istemedim.

Tanrı'nın böyle bir güzelliği gözlerimin önüne sermesi ne kadar da zalimce, hem de koparılıp alınacağını bile bile.

"Düşünmeyi bırak. Gururumu incitiyorsun," diye mırıldandı Aaron şişmiş dudaklarıma, sonra başını eğip boğazımdan kulağıma doğru ıslak bir iz yaladı ve orada lobumu ısırıp emdi. "Seni durdurmayacağım, benden uzaklaşmak istiyorsun. Ama Mavi bebek, şimdi beni öp ve geceleri yanımda olmanı dilediğimde düşüneceğim güzel bir şey ver bana."

Kucaklamasına doğru yükselmeden, ellerimi uzun saçlarına daldırmadan ve onu öpmeden bir saniye önce boğazımda bir inilti ve inleme gibi bir şey düğümlendi. Geniş ellerini kalçalarımın üzerinde kenetlemeden önce bana kendi iniltisini verdi, parmakları her bir bacağın kenarının altından kıvrıldı ve sonra keskin bir şekilde çekiştirdi. Soluk soluğa yolcu kapısına doğru düştüm ama Aaron bir eliyle başımın arkasından tutarken diğer eliyle bir uyluğumun iç kısmına doğru ilerledi. Konsolun üzerine yayılmış, kot pantolonum

Giyinik kasıklarım onun için tamamen erişilebilir durumdaydı ve kotun içinden beni sertçe avuçlayarak bundan tam anlamıyla yararlandı.

"Çok ateşli," diye mırıldandı ağzımı ısırmak için eğilirken. "Kahretsin, bahse girerim bu fermuarı açıp parmaklarımı içeri kaydırırsam, beni bekleyen bir ıslak havuz bulurum."

Kendi kural kitabımı pencereden dışarı atarak, "Yap şunu," diye ısrar ettim.

Bu adamı ve bu anı doyasıya yaşadıktan sonra devam edecektim.

Kahverengi gözlerinde karanlık ve tehlikeli bir şeyler parlıyordu. Konuştuğunda kelimeleri çakıl taşından ibaretti. "Öyle mi? Tepelere gitmeden önce beni tatmak ister misin?"

"Kullanılmakla ilgili bir sorunun mu var Aaron?" Tişörtünün üzerinden göğsünü tırmalayarak alay ettim. Tırnağım sol göğüs kafesinde metalik bir şeye çarptı ve çimdiklediğimde bunun göğüs ucundaki çemberli bir piercing olduğunu fark ettim.

Çekincelerim, özümden yükselen şehvet alevleri arasında buharlaşıp gitmişti.

"Senin kadar güzel bir kız beni kullanmak isterse, hayır demem," diye kabul etti, ama bu küstah sözlerde biraz üzücü bir şey olduğunu düşündüm.

Kalbimi sızlattı.

Bunu görmezden geldim, onun yerine gömleğini başından yukarı çekmeye odaklandım. Kollarını benim için kaldırdı ve tişörtü çıkardı; omuzlarında ve güçlü, esnek kollarında canlı mürekkepli dövmeler bulunan sıkı, sıcak zeytin-kahverengi teni ortaya çıktı. Parmağımla karnına oyulmuş çıkıntılı kutucukların üzerinden geçip kot pantolonunun içine doğru uzanan kaba saç yolunun üzerinde gezinirken ağzımda nem birikti. Uyluklarından birindeki devasa çıkıntı o kadar kalın ve uzundu ki, içimdeki endişe kıvılcımı geri çekilmeme neden oldu.

Boğuk boğuk kıkırdadı. "Merak etme Mavi bebek, seni güzelce hazırlayacağım."

"Öyle bile olsa," diye mırıldandım kuşkuyla, arayış içindeki parmaklarım o demir uzunluğunu geçici olarak sarmaya çalışırken. "Sanırım bu bir fizik meselesi ve sen sığmayacaksın."

Aaron'un kahkahası o kadar karanlıktı ki aramızda duman gibi dolaşıyordu. Kulüp binasının dış ışıklarından gelen ağır renkli camlardan sızan alçak ışıkta, başını karnıma doğru eğerken gözlerinde dans eden neşe ve arzuyu görebiliyordum. Gömleğimi kaldırmaya çalıştığında elini savuşturdum. Tekrar denedi, bu sefer gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Onu engellediğimde, boğazından seksi bir hırıltı çıktı.

"Sana dokunmama izin vermelisin Mavi," diye inledi, sesi şehvetten harap olmuştu. "Burada ölüyorum."

Kadınsı güç içime doldu ve bana daha önce hiç bu kadar keskin hissetmediğim bir güven verdi. Arkama yaslandım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek ikisini de tişörtümün eteğine doladım, böylece birlikte kaldırabildik. Aaron'ın gözleri sıcak ve parlak bir şekilde tenimin her santimini inceliyor, sertçe yutkunurken adem elması sallanıyordu. Karnımın yumuşak dışbükey kıvrımına ya da göbeğimin yakınındaki gümüşi çatlak izlerine bakarken yüz ifadesinde acımasızlık yoktu. Sadece o kadar şiddetli bir ihtiyaç vardı ki, tenimi yakıyor ve beni titretiyordu.

"Muhteşem amına koyayım," diye kabaca inledi ve eğilerek ağzını karnıma bastırdı. Gövdemi öpücüklere boğarken kirli sakallı yanağını bana sürttü, tişörtün yolunu takip ederek göğüslerime ve ikiz tümseklerin üzerine kadar kaldırdık. Meme uçlarım sütyenimin içinde çakıl taşları gibi parlıyordu ve Aaron hemen onları buldu, ince pamuğun arasından bir tanesini ağzına aldı. Ağzının sıcak, emici sürtünmesine doğru eğildim, memelerimle ziyafet çekerken onu sabit tutmak için ellerimi saçlarında sıktım. Biri ve sonra diğeri, beni transa sokan bir sarkaç gibi ileri geri. Uzaktan onun adını tekrar tekrar mırıldandığımın farkındaydım, o beni yavaşça ve sabırla göğüslerimde sadece ağzını kullanarak bir çılgınlığa dönüştürürken daha az tutarlı kelimeler.

Dişleri şişmiş bir meme ucunu öyle bir törpüledi ki, ona karşı hiddetlendim ve gerçekten ihtiyacım olan yerde, kalçalarımın arasında temas aradım.

Güldü, boğuk ve acımasız. "Daha fazlasını mı istiyorsun, Blue?"

Başımı salladım, gözlerim kapalıydı, göğsümün her bir tepe noktasındaki kalıcı sıcaklığa odaklanırken başımı geriye eğdim.

"Bana ne istediğini söylemeni istiyorum," diye emretti, parmakları göğüslerimin etrafında büküldü, büyük ellerinde tüm ağırlıklarıyla dolgunlaştılar. "Sütyenini çıkarmamı ve bu muhteşem göğüsleri becermemi mi istiyorsun? Dilimi aşağıya indirmemi ister misin? Güzel kalçalarının arasından sızan o tatlı balı yalamamı mı? Bana ne istediğini söyle, sana vereyim bebeğim."

"Tanrım," diye inledim, karnımda yanan ateşin seviyesinden neredeyse korkuyordum. "Yukarıdakilerin hepsini seçebilir miyim?"

"Ne dilediğine dikkat et," diye gırtlaktan gelen yanıt, adam uzaklaşmadan bir an önce geldi.

Bir itiraz mırıldandım, ama o sadece bir anlığına gitmişti, ön koltuğu arkaya yatırarak direksiyonun önünde yere diz çökmek için yer açtı. Yeni pozisyonu onu kot kaplı kalçamın içini öpebilecek kadar alçaltmıştı. Yavaşça düğmeyi açarken gözleri kor gibi yanıyordu, sonra eğilip fermuar tırnağını dişleriyle aşağı çekti.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, geniş omuzlarının kalçalarımın arasındaki görüntüsüyle, utanç verici bir şekilde ıslak olan seksime bu kadar yakın olan ağzıyla hipnotize olmuştum. Kot pantolonumun aralığından çıkardığı sade mavi külotun örttüğü kasıklarımın düzlüğünü öptüğünde ellerim saçlarında sıkıştı.

"Kaldır," diye emretti ve kumaşı bacaklarımdan sıyırmaya başladı; kumaşı ayak bileklerime kadar indirip mavi botlarımla birlikte çıkarırken iri vücudu kıvrılıyordu.

Sonunda, iç çamaşırım dışında çıplaktım, yolcu koltuğuna ve orta konsola gelişigüzel yayılmıştım, bacaklarım onun vücudunun genişliği tarafından aralarına itilmişti. Kıpırdandım, çok açıktaydım, şüphe eski yollardan içeri sızıyordu.

Aaron kollarını bacaklarımın altından geçirerek beni sakinleştirdi ve iç çamaşırımın kumaşının arzuyla sırılsıklam olduğu kasıklarımın içini çerçevelemek için ellerini uyluklarımın etrafına sardı. Burnunu amımın üst kısmına bastırmak için eğildi ve derin bir nefes aldı, omurgasında bir ürperti sallandı.

"Muhteşem amına koyayım," diye homurdandı ve yüz hatlarına vahşice kazınmış arzuyu bana gösterecek kadar geri çekildi. "Lanet olası cennet gibi kokuyor. Şimdi uslu bir kız ol Blue ve ben karnımı doyururken kıpırdamadan yat. Benim gibi bir adamın cennete en yakın olabileceği yer burası."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama dudaklarını ince pamuğun içinden klitorisimin etrafına kapatıp beni ağzının sıcak mağarasına çektiğinde hırıltılı bir iniltiyle son buldu. Kırbaç gibi dilinin kumaşa sürtünmesi kibritin kağıda çarpması gibiydi, içimde beni içten dışa yakacağını düşündüğüm kadar yüksek bir ısıyı ateşledi. İki kalın, kaba uçlu parmağını kalçamın ve kasıklarımın kıvrımından aşağıya doğru izlediğinde, sonra ağrıyan amıma bir parmağını sokabilmek için külotumu yana doğru kancaladığında, kemiklerim küle döndü ve kendimi daha fazla tutamayarak yolcu kapısına doğru gevşekçe yığıldım.

Beni böyle yedi, acımasızca, durmaksızın. Dili, dişleri, parmakları, dudaklarının sıcak kenetlenişi amımın her santiminde, pamuğun üzerinde ve

Altında.

İlk kez boşaldığımda, bir dalga gibi başımın üzerinden geçti, beni o kadar mavi ve parlak bir zevkin içine daldırdı ki, öğle vakti yaz denizine düşmüşüm gibi geldi. Sıcaklık içimde parladı ve beni onun güçlü ellerinde titreyen bir karmaşaya bıraktı.

Güldü, yumuşak, muzaffer bir ses, kıvrımımın altından üstüne doğru bir yol yaladığında yerini bir iniltiye bıraktı. "Çok lezzetli. Bütün o döller sadece benim için."

İçimi bir ürperti kapladı. "Buraya gel, şimdi. Seni istiyorum."

"Hayır, henüz değil. Neredeyse hazır değilsin. Güven bana." Göz kırptı, ellerinden biri kendi kotunu açmak ve sikini çıkarmak için kayboldu. Göbeğine sertçe çarptı, kalp atışlarıyla aynı anda zonklayan damarlarla sarılmış kalın bir et sütunu. Alçak ışıkta parlayan o geniş şaftın alt tarafında beş gümüş çubuk vardı. Bir Yakup'un merdiveni.

Ağzım sulandı ve onu görünce midem bulandı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım boğazımın derinliklerinden. "Piercinglere karşı bir zaafım var ve bu..." Elim işe yaramaz bir şekilde çırpındı. "Aman Tanrım."

Ama ona katılmak zorundaydım.

O canavar için hazır değildim.

Aaron yüzümdeki ifade karşısında tekrar kıkırdadı. Sesi iç uyluğuma sıcak bir okşayış gibiydi, burnunu soktu ve fısıldadı, "Merak etme, bu sıcak küçük amcığın içine girdiğimde, o kadar hazır olacaksın ki, beni germek ve yakmak için yalvaracaksın. Ama görünüşümü beğenmene sevindim çünkü görünüşünü ve tadını çok sevdiğime eminim."

Tek istediğim bu dumanı tüten arabada sonsuza dek kalıp bir müzik dehası tarafından ince bir enstrüman gibi işlenmekken, kibirli olmaya, şaka yapmaya çalışarak, "İşe koyul o zaman," dedim.

Aaron gülmedi. Onun yerine, yanağını yumuşak kalçamın iç kısmına koyarken bana baktı ve elini iç çamaşırımın sırılsıklam olmuş yırtmacına sıkıca sardı. Kalçalarımı kesen keskin, ani bir çekişle tangayı avucunun içinde parçaladı. Harap olmuş külotu burnuna doğru kaldırıp derin bir nefes aldıktan sonra daha sonra kullanmak üzere cebine sokmasını nefes almadan izledim.

Ellerini kalçalarımın etrafından dolaştırıp kıçımı kavrarken ve sızan amımı tekrar ağzına götürmek için beni yukarı kaldırırken hınzırca sırıtıyordu.

Ağzını bana kapatmadan önce, "İhtiyacın olursa çığlık atmaktan çekinme," diye izin verdi.

O benim hassas klitorisimi emerken ve iki bükülen parmağını vücudumun ipeksi kavramasına kaydırırken omurgam eğildi.

Bu sefer beni yavaşça çalıştırmadı. Bana saldırdı, kasık tümseğimin kabarıklığını ısırdı, klitorisimi sert dil darbeleriyle kırbaçladı ve o kadar sert emdi ki, beni ağzına ters çevirmek üzere olduğunu hissettim. Boşaldığımda, adının ağzımda çıkardığı sesin etrafında çığlık attım ve parçalara ayrıldım, her bir pürüzlü kenarımı yakalayacağını biliyordum.

Doruk noktamda o kadar uçmuştum ki, önce folyonun yırtıldığını, sonra Aaron prezervatifi onun boyuna sararken çıkan tıslamayı fark etmedim. Gözlerimi bir, iki kez kırpıştırdım, sisi ve zevkten akan gözyaşlarının parlaklığını temizledim. Aaron'un bakışları, kıvrımlarımı ayıran, giriş yerimdeki ıslaklığın içinden kayan ama aslında içime girmeyen büyük kılıflı sikinin görüntüsüne sabitlenmişti.

Kalçalarımı eğerken inledim, utanmak için fazla ileri gitmiştim.

"Seni hissetmem gerek," dedim ama yalvarmadım. Sesim güçlü ve tereddütsüzdü. Bir sonraki nefesime ihtiyacım olduğu gibi içimdeki bu adama da ihtiyacım vardı. Ona bağlanacağımı, hayatımda ilk kez kalçalarımın arasında değerli birine sahip olacağımı düşündükçe tenimde elektrik kıvılcımları çakıyordu. "Acıması umurumda değil. Öyle olmasını istiyorum ki bundan sonraki günlerde seni hatırlayayım."

Aaron inledi ve elleri kalçalarıma yapışarak beni konsolun üzerinden çekti, böylece aniden kucağına yerleştim. Beni sikinin üzerinde yukarı doğru hareket ettirirken, dölden kayganlaşmış kalçalarım kotunun sert kumaşına sürtünüyordu.

"Seni açtığımda bana bak," diye sertçe havladı, bir eli saçlarımın arkasına kıvrılıp sıkıca kavradı ve diğeri beni yavaşça ereksiyonunun üzerine bastırdı. "Beni almak için çırpınışını izlemek istiyorum."

"Siktir," diye tısladım, iki elimle gömleğini öyle sıkıca kavradım ki bir *yırtık* oluştu. Gevşek ve hazır olmama, kalçalarımın arasına dökülen yağ gibi kaygan olmama rağmen, kendimi onun kalınlığına doğru itmek bir mücadeleydi. Beni kendine yakın tuttu, kıpırdanışımı ve onun üzerinde sallanışımı izlerken kesik kesik nefes alıyordu.

"İşte bu," diye kalınca ikna etti. "Evet, Mavi bebek, o siki o küçük, rahat amcığına sok. Bunun için çalıştığını görmek istiyorum."

Tanrım, bunun için çalışıyordum. Saçlarımdaki tutuşunu bırakıp bir elini göğsümün ortasından geçirerek parmaklarını gürleyen kalbimin üzerinde gezdirirken başım omuzlarımın arasına düştü. Son direncim de elastik bir bant gibi kırılınca ürperdim ve sonunda

kendimi onun üzerinde buldum. Frenumundan geçen metal çubuklar sıcaklığıma karşı anında ısındı ve hassaslaşmış etime sürtünerek son derece erotik hissettirdi.

İkimiz de inledik, sesler terden nemlenmiş bedenlerimiz gibi birbirine karıştı. Aaron güçlü kollarını etrafıma doladı ve bana sıkıca sarıldı, vücudumda ateşli ürpertiler yaratacak şekilde beni kendisine doğru bastırdı.

Çok samimiydi.

Sikişmek değil, tam olarak değil.

Beni o kadar yakın tuttu ki kalp atışlarını kendi göğsümde hissedebiliyordum. Dilime değen boynundaki tuzun tadını alabiliyor ve nefes alış verişinin ciğerlerinde nasıl kekeleyerek süzüldüğünü duyabiliyordum. Beni bir yabancıdan daha fazlası gibi hissettiren, keşfettiğim o şekilde bana sarıldı.

Utanç duyduğum geçmişten ve korktuğum gelecekten daha fazlası gibi içi
n. Sanki ben sadece bir kızdım ve o da sadece bir erkekti.

"Sür beni," diye emretti kulağıma sıcak bir nefes verdikten sonra arkasına yaslanıp
Ellerini başının arkasına koyarak kibirli, delicesine seksi bir duruş sergiledi ve kollarını şişirip karın kaslarını kasıldı. "Beni almanı izlemek istiyorum."

Daha önce hiç hissetmediğim bir güven beni sarmıştı. Yükseldim, bir dalga gibi tepesine tırmandım, boyunun sonuna kadar gittim, sonra tekrar geri döndüm.

"Benim için o muhteşem göğüslerine dokun."

İnce sutyenimin üzerinden meme uçlarımı cımbızlamak için uzandığımda parmaklarım titredi.

"Onları fincanların üzerine çıkar." Sesi boğazıma yapışmış bir el gibiydi, neredeyse tehditkâr ve tehlikeli bir şekilde çekiciydi.

Bardakları aşağı çektim, böylece iri göğüslerim kumaşın üzerinde dolgunlaştı ve Aaron içinden içime doğru gürleyen bir iniltiyle karşılık verdi. "Çok güzelsin," dedi bana, sonra bakışlarından kaçtığımda çenemi kavradı ve beni ağır ağır kapanan gözlerine bakmaya zorladı. "Muhteşem. Tam bir rüya."

Gözlerimi kırpmaya çalışsam da gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. "Neden bunu mahvediyorsun?"

"Bu mu?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak, kısa, kaba kasık kıllarının hassas etime çarpmasıyla klitorisimin alev alması için beni ona doğru bastırdı. "Bunu mahvetmemin tek yolu seni başka erkekler için mahvetmeye çalışmak. Sadece benim olman gerektiğini düşünüyorum."

"Beni tanımıyorsun," diye soludum, sol göğsümü ağzına almak için eğildiğinde, bir eliyle tamamını avuçlayıp dudaklarına götürürken. "Beni isteyecek kadar tanımıyorsun."

"Seni daha fazla tanımak isteyecek kadar biliyorum," diye karşılık verdi, etimi sertçe ısırdı, öyle ki ben onun sikinin etrafında bir mengene gibi sıkıldım. "Boynunu morluklarla işaretlemek ve daracık amını günlerce sızacak kadar çok dölle doldurmak isteyecek kadar tanıyorum. Böylece çok yaklaşan herhangi bir adam üzerindeki kokumu alabilir ve uzaklaşmış olsan bile seni burada tuttuğumu ve seni çok istediğimi bilir."

"Dur," diye yalvardım ama kalçalarım sertçe pompalanıyor, onu göğüslerime, kalbime yakın tutarken parmaklarım saçlarında kasılıyordu. Hayaller ve arzular kanımda çılgınca dans ediyor, patlayacağımı hissedene kadar ısıtıyordu.

"Sadece beni zorlarsan," diye homurdandı ve parlayan gözlerle bana bakmak için bir hırıltıyla geri çekildi. Elleri kalçalarımı cezalandırıcı bir şekilde kavradı ve bu da bir şekilde hazzın karnımda daha da sıkılaşmasına neden oldu. "O zamana kadar, sen *benimsin*."

Sonra içime girdi, hızlı, sert darbeler ham sinirlerimi sürükledi ve hepsini ateşe verdi. Nefes alamaz hale gelene kadar beni becerdi, vücudumdaki her bir kas içimdeki onun devasa genişliğinin etrafında sıkıştı.

"Ohmygod, ohmygod," diye mırıldandım, zevk içimi pençelerken ve beni ikiye ayırmakla tehdit ederken sesimde umutsuz bir kenar vardı. "Siktir, s i k t i r , Aaron, yapamam."

"Yapabilirsin," diye homurdandı ve sanki bunu kanıtlamak istercesine, bir elini birleştiğimiz vücutlarımızın arasına soktu ve parmaklarından birini dikkatlice, vuran aletinin yanında gerilmiş amıma soktu. Ürperdim ve kontrol edemediğim hayvani bir ses çıkardım, çırpınırken ve ona karşı kabarırken, neredeyse kırılmaya çok yakındım, neredeyse dayanamıyordum. "Yapacaksın," diye emretti ve sonra boynumla omzumun birleştiği yeri sertçe ısırdı.

Parçalandım.

Kayaya çarpan dalgalar ya da karanlık bir gece gökyüzünde parlak parçalara ayrılan havai fişekler gibi, bedenimin her zerresi onun etrafında ayrılıp yeniden şekillendi. Aaron'ın etrafında. Doruk noktasının katıksız gücünden ve gerçekliğin hala bu arabanın dışında olduğunu ve kaçınılmaz olarak beni eve geri çağıracağını fark etmenin hızlı sonucundan hıçkıra hıçkıra ağladım.

Gece yarısı yabancımı sıkıca kavradım, gözyaşlarımı omzuna döktüm ve içime boşalırken inleyip kavisler çizerek kendini en ucuma oturttuğunda çarpan nabzının üzerine öpücükler kondurdum.

Pervasızca, prezervatif engeli olmadan rahmimin girişinde onun sıcaklığını hissedebilmeyi diledim.

Sessiz, ılık bir ışıltının içinde birbirimize sarılırken gözlerimi sıkıca kapattım. Aaron'ın eli sağ tarafımda tembel bir iz bıraktı, sanki daha sonra beni kilden yontmayı planlıyormuş gibi kıvrımlarımı izledi.

Göz kapaklarımın sıkı baskısından bir damla yaş kurtuldu ve yanağımdan aşağı yuvarlandı.

Otto'yla ve ondan önceki adamla geçirdiğim onca yıl boyunca, daha önce hiç büyük bir adamın kollarının arasında kucaklanmamış ve beni her şeye rağmen koruyacakmış gibi sarılmamıştım.

Ve lanet olsun, bu çok güçlü bir andı, asla unutamayacağım bir şekilde ruhuma işlediğini hissettim.

"O orospu çocuğu sana ne yaptı?" Aaron beni ürkütmekten korkuyormuş gibi alçak sesle sordu.

"Birikimlerimi ve annemin bana verdiği safir ve elmas yüzüğü çalan bir pislik. Otto bir şey değildi," diye itiraf ettim. "Daha önce de böyle olmuştu."

Yine neler olabileceğini düşündüm ama söylemedim. Horoz buralardaysa, boku yemiştim demektir. Ve eğer bir an için yeni bir adamla birlikte olduğumu ve daha da kötüsü, bu yeni adamın Düşmüşler'e bağlı olduğunu düşünürse... onu öldürürdü.

Bana bu şekilde sarılabilen bir adama bunun olmasına *izin* veremezdim.

Sanki değerliymişim gibi.

Aaron aniden "Kal," dedi ve kafatasımın arkasını kavrayan eli saçlarımı çekti, böylece onun zevkle yumuşamış yüzüne bakmak zorunda kaldım. "Benimle kal. Bu işi hallettikten sonra bana adını ver, numaranı ver. Seni tanımama izin ver."

Daha sözünü bitirmeden başımı sallamaya başlamıştım bile. "Beni tanımak istemezsin. Ben bir belayım."

Kirli sakallı mürekkep rengi yanaklarında keskin kenarlı bir sırıtış belirdi. "Ben bir bela hayranıyım."

"Evet ve sen benim başa çıkabileceğimden çok daha fazlasısın." "Şu anda beni gayet iyi idare ediyorsun," diye espri yaptı.

"Aaron," dedim ona kasvetli bir bakış fırlatarak. "Güven bana, bana bulaşmak istemezsin. Bir bela vardır, bir de değerimden daha fazla bela vardır."

"Uğruna çalışmak zorunda kalmadığım hiçbir şey bana iyi gelmedi," diye karşı çıktı yaralı çenesini inatçı bir şekilde sallayarak. "Buna değmeyeceğini mi düşünüyorsun? Seni beş saatliğine tanımış olsam bile, sana sahip olmanın ömür boyu sürecek bir zahmete değeceğini söyleyebilirim."

Kalbim, onu tutmaya ve ağına geri sokmaya çalışırken kaygan bir balık gibi kıvrıldı ve çırpındı.

"Mavi," diye fısıldadı, yüzümden geriye doğru itmek için büyük, halkalı bir elini saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Bana bir şans ver."

"İstiyorum," diye itiraf ettim alnımı onunkine bastırırken. "Ama yapmamam ikimiz için de daha iyi."

Bana baktı ama o dramatik gözlerdeki ifadeyi okuyamayacağım kadar yakındık. Uzun bir aradan sonra beni yavaşça üzerinden kaldırıp yolcu koltuğuna oturttu. Hâlâ büyük olan ama yumuşamaya başlayan sikini kot pantolonunun içine sokarken ve kullanılmış prezervatifi bağlarken gözlerimi kaçırdı.

"Peki," dedi huysuzca. "Ama eski kocanla aramızdaki sorunu çözene kadar seni gözümün önünden ayırmam. Ganimetinin sende olduğunu düşünerek senin için gelebilir."

"Otto'yla başa çıkabilirim."

Bana öyle bir bakış attı ki, suçluluk duygusu sanki böğrüme saplanmış bir mızrak gibi hissetmeme neden oldu. "Evet, ama gitmeyeceksin. En azından yalnız değilsin. Temizlenmek için biraz zaman istersen dışarıda beklerim. Ama benimle kulüp binasına geleceksin, böylece seni güvende tutacak bir plan yapabiliriz. Bunu yapmak için seni tekmeleyerek ve çığlık atarak içeri sürüklemem gerekse bile umurumda değil. Anladın mı beni, Blue?"

Ben daha tek kelime edemeden arabadan indi.

Kocaman bir iç çekiş neredeyse ağzımdan çıkarken beni boğuyordu. Rooster'ın beni yeniden keşfetmesini ne kadar istiyorsam, Düşmüşler MC ile tanışmayı da o kadar istiyordum ama Aaron'a... güvendiğimi de inkâr edemezdim. Onların iyi insanlar olduğunu düşünüyorsa ve ben de onun iyi bir insan olduğunu biliyorsam, ne kadar yanılıyor olabilirdi ki? Doğruyu söylemek gerekirse, başka bir seçeneğim yoktu. İki çanta dolusu kaçak malımız ve peşimizde, benim peşimde bir suç çetesi vardı. Yapsam da yapmasam da boku yemiştim. En azından Aaron'la birlikte içeri girersem, tehlike hayatımdan çok kalbimi hedef alıyordu.

Ağır bir iç çekişle, görünüşümü kontrol etmek için vizörü indirdim ve beni karşılayan manzaraya neredeyse gülecektim.

Çünkü gecenin geri kalanında ne olursa olsun Aaron'ı sonsuza dek geride bırakmak zorunda olduğumu bilmeme rağmen, onun tutuşundan ve öpüşünden etkilenmiş, bedenimden aldığı zevkten kızarmış, daha önce hiç görünmediğim kadar güzel ve mutlu görünüyordum.

CHAPTER SIX

BONER

SABAHIN ÜÇÜYDÜ VE KULÜP BINASI HÂLÂ

İnsanlar. Günlerden cumartesiydi, bu da parti demekti ve bir kulüp partisi, hava aydınlanıp da yaşlı bir kadın ya da motorcu bir grup kız, hâlâ uyanık olacak kadar sarhoş olan erkeklere ve akşamdan kalmalardan uyanan zavallı piçlere kahvaltı hazırlamaya başlayana kadar gerçekten bitmezdi.

Gerçi mesele parti yapmak değildi; içki, ot ve yıpranmış döşeme tahtaları arasında sürekli tınlayan bas.

Aileyle ilgiliydi.

Hayatta ve güvende olduğumuzu ve o kadar çok sevildiğimizi kutlamakla ilgiliydi ki bunu havada bir şey gibi hissedebilirdiniz.

Görünüşe göre Blue da kokuyu alabiliyordu, dumanlı havayı küçük ciğerlerine çekerken kayakla atladığı burnunu yukarı kaldırdı. Gözleri genişti ama geniş odanın etrafında uzanan, barda taburelerin üzerinde asılı duran ya da derin deri koltuklara gömülmüş motorcuları görünce şaşırmadı. Nova ve Lila derme çatma bir dans pistinde sallanıyor, neredeyse uygunsuz bir şekilde birbirlerine dolanıyor, kalçalarını gür, yavaş bir tangoda birbirine vururken öpüşüyorlardı. Axe-Man, Mei, Harleigh Rose ve Lion dart tahtasını bıçak atma talimi için kullanırken Bea onlara tezahürat yapıyor, Priest ise muhtemelen hiçbiri onun kadar iyi olmadığı için kayıtsızca izliyordu. Bat, Dane, Curtains ve Buck arka köşede bilardo oynuyorlardı ama en iyi arkadaşım dediğim kızıl saçlı herif beni hemen fark etti ve meraklı bir şekilde kaşlarını çatarak yanıma geldi.

Zeus da beni etiketledi, saat sabahın üçü olmasına ve onu çoğu gece ayakta tutan ikiz bebekleri olmasına rağmen gözleri keskin ve uyanıktı. Oğlu King ile şakalaştığı kanepeden kalktı.

O ve Perdeler beni aynı anda etkiledi.

"Beaker'dan kaçak bir yolcu mu aldın?" Zeus, Blue'dan on santimden fazla yüksekte durarak sordu. Sert, sarp yüzü, onu iyi tanımasaydınız öfkeli görünebilecek bir kaş çatmayla sabitlenmişti.

"Çantalarda ne var?" Sonra Perde sordu, gözlerini Mavi'yle benim taşıdığımız çantalara dikmişti. "Gördün mü Z, işte bu yüzden onunla gitmeliydim. Boner işleri asla doğru yapmaz."

Gözlerimi devirdim. "Ben işleri hallederim. Haklı olup olmadıkları kimin umurunda?"

Yanımda, Blue gülümsedi. Gözümün ucuyla bile olsa, bu şey muhteşemdi.

"Güzel bir kızı tavlamadan önce işle mi uğraşıyordun?" Z sordu.

"Beklediğimden biraz daha fazla iş çıktı ama evet," diye kabul ettim ve çantayı Curtains'e uzattım. "Çantada takip cihazları vardı ama peşimize düşmüşlerdi, ben de onlardan kurtulmak zorunda kaldım."

"Dostum, tersine çevirebilirdim--" Perdeler açıldı, inek heyecanı gözlerini aydınlattı.

Bir elimi kaldırdım. "Bunun Gaga ile ilgili olduğundan emin değilim ama bu gece Evergreen Benzin İstasyonu'nu soyan bazı haydutlara rastladım." Hem Curtains'in hem de Z'nin yüzündeki ifadeden irkildim çünkü haklıydılar, bu işe karışmak aptallıktı ama... "Burada Blue'yu mahvetmeye çalıştılar ve ben de araya girdim. Ona zarar vermelerine ya da onu almalarına izin vermeyecektim ve burayı soyduktan sonra planladıkları şey de buydu. Orospu çocukları bisikletimi mahvettiler, biz de minibüsleriyle kaçtık ve bunları bulduk."

O sırada Lion yaklaştı, muhtemelen ona yaptığım çağrıdan sonra polis içgüdüleri alarm gibi çalıyordu. "Burada ne var, Boner?"

Bir çantanın fermuarını açarak içindeki ışıltılı hazineyi gösteren Blue'ya çenemi salladım. "Sanırım bahsettiğin mücevher soygunlarından çalınan ganimete rastlamış olabiliriz."

"Siktir," dedi Lion ve Zeus farklı nedenlerle aynı anda. "Hepsi bu kadar,

evet," diye katıldım. "Peşimizden geldiler, ama ben
İzleyicileri dışarı attım ve Sea to Sky'da kaybettim. Sonraki hamlelerimizi burada konuşabiliriz diye düşündüm."

"İyi düşünmüşsün," diye onayladı Lion.

"Polisleri aramayacak mısın?" Test ettim çünkü Lion artık özel bir sikti ama eski içgüdüler bazen zor ölür.

Cevap olarak kollarını kavuşturdu ve bana ters

ters baktı. Sırıttım.

"Bunu özel olarak konuşuruz," dedi Z, Blue'ya kaşlarını çatarak başını sallayarak, ama o tunç bakışların ardında zengin bir düşünce vardı.

"Bana ve benimkilere bakan o gözlerde hiç korku yok," dedi, yavaş ve derin bir sesle, tekerleklerin altındaki çakıl gibi sert bir sesle. Bir çaylakken, bu ses bile ödümü koparırdı. Şimdi ise Harley borularının uğultusu kadar tanıdık ve rahatlatıcıydı.

Mavi bir omzunu silkti ama vücudunu kurnazca benimkine doğru kaydırdı. Bu küçük hareket ciğerlerimi tutuşturdu ve nefes almamı biraz zorlaştırdı. Muhtemelen hüzünlü hayal gücümdendi ama benim gibi koktuğunu düşündüm. Bizim gibi. Tatmin olmanın tatlı tuzu. Hâlâ onun ıslak hayaletinin, tükenmiş sikimi kavradığını hissedebiliyordum ve onu tekrar alma düşüncesiyle sikim seğirdi.

"Aaron'ın bir kulüpte kardeş olduğunu bilmiyordum." Sesi keskindi, bana doğru eğilirken bile beni kesiyordu, sanki ihmal ettiğim için bana ve beni bu yüzden kesecek kadar önemsemediği için kendisine kızıyordu. "Ama yapmalıydım. Bu mantıklı."

"Sormadın," diye işaret ettim, omzumla ona çarparak. "Sana kardeşlerimden bahsettim."

"Sen bunlardan birini giymiyordun." Zeus ve Curtains'in Fallen MC'deki rütbelerini ve bölümlerini gösteren çeşitli yamalarla kaplı deri kesimlerini işaret etti. "Belki de kasıtlı olarak kalın kafalı davranıyordum. Genelde suçlularla ilişki kurmayı sevmem."

Zeus ona kaşlarını kaldırdı, sonra bakışlarını bana çevirdi.

Ona kefil misin? diye sordu.

Hiç tereddüt etmeden çenemi hafifçe salladım.

Aynen öyle.

Belki onu sadece birkaç saattir tanıyordum ama hayatımdaki tüm önemli ilişkilerde böyle olmuştu. Yıllar önce kız kardeşimi kurtarmak için ava çıktığımda Curtains ile tanışmıştım ve gecenin sonunda sıska, çilli çocukla bir kardeşlik bağı kurduğumu biliyordum. Z ile tanışma hikâyem daha karmaşıktı ama aynı çizgiyi takip ediyordu.

Biliyordum.

Gözlerimle değil, onları ilk görüşte aşk ya da peri masalı gibi görüyorum.

Bazı kuşların güneye göç etmeyi bildiği gibi biliyordum, sanki onları sevme dürtüsü içimde programlanmıştı, doğru tetikleyici onu ruhumun içinde ateşleyene kadar gizli kalıyordu.

Perdeler ve Zeus hakkında da böyle hissetmiştim. Şimdi de Blue için aynı şeyleri hissediyordum.

Sanki onu bekliyormuşum gibi.

Zeus içimdeki her şeyi resimli bir kitap kadar kolay okudu. Bir elini omzuma atıp sertçe sıkmak için öne uzandığında, koyu renkli sakalının arasından ağzının kenarına bir sırıtış yerleşti.

"Hiçbir şeyi geleneksel şekilde yapmıyor olabilirsin Boner, dostum, ama senin sadakatine sahip olacak kadar şanslı olanlar için yukarıda ve öteye gitmenin bir yolu var."

Sözleri pahalı bir rom gibi içime işledi ve beni iliklerime kadar ısıttı. Kendi elimi de onun omzuna sıkıştırmak için Blue'nun biraz üzerinden uzandım. Aramızdaki enerji döngüsünü kapattı, böylece bağımızın somut elektrik akımının tenimde karıncalandığını hissedebiliyordum.

"Bir adama iyi bir yuva verirsen, onu korumak için savaşır," diye hatırlattım ona, çünkü bu sözleri bir keresinde ben gençken, kayıplarla kalbim kırılmışken ve o kadar yalnızken bana söylemişti ki, devam etmektense ölmeyi tercih edeceğimi düşünmüştüm.

Cevap olarak beni hafifçe salladı, beni bırakmadan önce elini boynumun yan tarafına götürdü. Geri adım attığında başını eğip Mavi'ye sırıttı.

"Buraya hoş geldiniz." Elini uzattı ve sabırla Mavi'nin elini tutmasını bekledi. Parmakları, tanıdığımdan daha fazla adam öldürmüş olan büyük, dövmeli bir avuç içindeydi, ama dokunuşu tamamen nazikti. "Yüzeyin ötesine bakmaya açık olursan iyi insanlar bulacaksın."

Blue cevap veremeden kapı arkamızdan açıldı ve sarı saçlı bir bulanıklık Zeus'la aramıza girdi. Loulou umursamadan erkeğine çarptı, onu tam olarak yakalayacağını biliyordu, ellerini kıçına koydu, bacaklarını beline sarabilmesi için onu havaya kaldırdı. Sonra öpüştüler, uzun ve ıslak bir öpüşmeydi bu ve seyircilerin gözleri önlerinde değildi çünkü kendilerini tamamen birbirlerine kaptırmışlardı.

Mavi onlara göz kırptı, sonra bana baktı. "Motorcuların ne kadar sevecen olabileceğini unutmuşum."

Kıkırdadım ve onu kendime doğru çekmek için kalçasına yapıştım. O kadar küçüktü ki, elektrik mavisi kafasının tepesi göğüs kafesimin ortasına değiyordu ama o tatlı, yumuşak kıvrımlar içime bir rüya gibi giriyordu. Kulağına fısıldamak için eğildiğimde, sakız gibi tatlı bir koku burnumla buluştu ve aletimi sertleştirdi.

"Kendini ihmal edilmiş mi hissediyorsun Blue, sana ne kadar şefkatli olabileceğimi göstermek istiyorum."

"Sanırım az önce yaptın," diye alay etti büyüleyici bir isteksizlikle. Kurt gibi sırıttım. "Sana bir hatırlatma daha yapmamın sakıncası yok."

Kıpırdandı ama uzaklaşmadı. "Sen bir sürtüksün Aaron."

"Eğer sürtük olmak seksten hoşlandığım ve yatakta yetenekli olduğum anlamına geliyorsa, sana katılmak zorundayım." Dişlerim kulağının memesini buldu ve kenarını öyle bir ısırdı ki, kalçaları kasıklarıma doğru geri çekildi. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır." Sözcük nefes nefese, günah kadar tatlıydı. "Ama bu tekrar bunun bir parçası olmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Ah, ama bence biliyorsun, yalancı," diye karşı çıktım, Zeus ve Loulou'nun nihayet ayrıldıklarının ve Curtains ile Lion'un çalınan ganimetler hakkında ne yapacaklarını tartıştıklarının belli belirsiz farkındaydım. "Seni tekrar baştan çıkarma hakkı için seninle oynamama ne dersin? İstediğini seç: dart, bilardo ya da kâğıt."

Bana tekrar baktı, mavi saç telleri koyu kirpiklerine yapışmıştı, o geniş gözler kadar canlıydı. "Peki ya kazanırsam?"

"Sen kazanırsan, seni bir centilmen gibi evine bırakırım ve bir daha asla rahatsız etmem," diye söz verdim, sadece bakışlarında bir hayal kırıklığı damlası görmeyi umuyordum.

Yüzünde hızlı ve parlak bir parıltıyla ödüllendirildim.

Erkeksi bir tatmin duygusu içimi gümbürdetti.

Bakışları korkuyla bilardo masasına kayarken dudağını ısırdı ve sonra tekrar yüzüme baktı. "Bilmiyorum, hiçbirinde gerçekten iyi değilim. Belki sen seçersin?"

Hınzır kalbim sevindi. Onu bilardo masasının üzerinde domalırken izleme fikri kaçırılmayacak kadar güzeldi ve eğer masaya titrek bakışı bir gösterge ise, bu kolay bir galibiyet olacaktı.

Onu tekrar etrafımda hissetmek için ne kadar çaresiz olsam da, kolay yolu seçtim.

"Havuz o zaman."

"Seninle oynayacağız," diye ilan etti Loulou, sonunda ağzını erkeğinkinden ayırmıştı. Blue'ya gülümsedi ve kalbim biraz burkuldu çünkü oğullarından biri ailesiyle tanışması için eve bir kadın getirdiğinde hoş geldin paspası sermek tam ona göreydi. "Ben Loulou, ama kardeşlerim bana Foxy der, sen de aynısını yapmakta özgürsün. Saçınızın inanılmaz olduğunu söylemeliyim. Acaba ben de böyle bir mavinin altından kalkabilir miyim?"

Z homurdandı, iri elini kızın beyaz-sarı saçlarının arkasında yumrukladı. "Kafana bir çuval geçirebilirsin, küçük Lou, ama bu yapman gerektiği anlamına gelmez."

Göz kamaştırıcı bir parlaklıkla ona güldü.

Kahretsin, ama Blue'nun bana öyle bakmasını istiyordum. Sanki sırf onun keyfi için lanet olası ayı gökyüzüne asmışım gibi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Mavi, biraz utangaç ve çokça sevimli. "Saçların muhteşem ama. Kuaförde ne denersem deneyeyim, böyle güzel bir sarıyı asla karıştıramam."

Loulou'nun gözleri parladı ve kolunu yeni kadınımın koluna geçirmek için öne çıktı, onu boş bilardo masasına doğru sürüklerken kulağına eğilerek sohbet etti.

Lion, Curtains'le birlikte çantaları alıp kulüp binasından Curtains'in ofisine doğru ilerlemeye başlarken, "Bu işe bir an önce başlayalım," dedi. Bu ikisinin çoğu zaman ne tür işler çevirdiğine dair en ufak bir fikrim yoktu, özellikle de Axe-Man ve King işin içine girip sayılardan, kodlardan falan bahsettiklerinde. Bu yüzden bir saniyeliğine yükümü hafiflettiğim için mutluydum.

ve ailemin, kalbimin üzerindeki deride mürekkep lekesi bırakan bu mavi kalpli kızla tanışmasının keyfini çıkaracaktım.

"Çok tatlısın kardeşim," dedi Zeus, onları takip etmek için ilerlerken bir elini omzuma sıkıştırarak. "O bir bakıcı mı?"

"Onu beş saattir tanıyorum ve şimdiden bunun gibi binlerce gece daha hayal ediyorum, yani evet, düşünüyorum da, onu tutmama izin verirse, anlaşma tamamdır."

Zeus gülümsemesinin kenarını ısırarak başını salladı. "Bugünlerde sinekler gibi düşüyorum."

"Sinekler bala," diye kabul ettim çünkü Axe-Man'in sırtına tünemiş, tünediği yerden bıçak fırlatmak üzere olan Mei'ye, gülüşen ikisine ya da karanlık bir odada yalnızmışlar gibi Lila'yı yerde döndüren Nova'ya ya da gülümseyen Bea'yı yanına çeken Priest'e bakıp da kadınların kardeşlerime verdiği neşeyi görmemek mümkün değildi.

Bunu hiç istememiştim, kendim için hiç düşünmemiştim bile ama şimdi Lou'nun yanında durmuş bilardo toplarını dizen Blue'ya bakarken, söylediği bir şeye biraz gülerken, bunu her şeyden çok istiyordum.

Ve bunu onunla yapmak istedim.

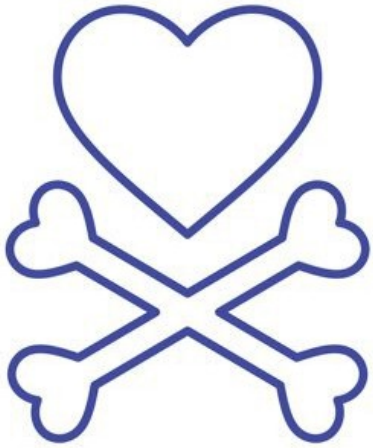
"Uh-oh," dedi King, çarpık sırıtışıyla yanımda belirerek. "Bu bakışı bilirim."

"Ne bakışı?"

"Büyülenmiş ve bu büyüyü asla bozmak istemeyen bir adamın bakışı," dedi gülerek, yoldaşça boynumu sıkarak. "Kulübe hoş geldin, dostum."

"Senin adına sevindim ama hâlâ konuşmamız gereken işler var," diye hatırlattı Z bana bir bilardo ıstakası uzatmadan önce. "Onlarla yeri silip süpürelim, sonra da kilisede konuşuruz, tamam mı?"

"Uzun sürmez," diye söz verdim, Loulou'nun işaretini beceriksizce alıp şüpheyle bakarken Blue'ya sırıtarak. "Kolay bir galibiyete güveniyorum."

YIRMI DAKIKA SONRA, BLUE ONU KATLARKEN BEN ŞAŞKIN ŞAŞKIN BAKIYORDUM. keçe üzerinde eğriler, neredeyse imkansız bir bank atışını sıraladı ve gözünü kırpmadan sekiz topu batırdı.

"Beni kandırdın amına koyayım," diye suçladım onu, masaya sıkıştırmak için üzerine yürüdüm. "Seni küçük dolandırıcı!"

Bir omzunu silkti ama pembe dudaklarını bölen muzaffer sırıtışına engel olamadı. "Çok kolay oldu Aaron. Bir bebekten şeker almak gibi."

Kasıklarımı onunkilere bastırdım, başımı eğip kulağını ısırdım ve fısıldadım, "Sana ne kadar erkek olduğumu hatırlatmama gerek var mı? Ne kadar *sert olabileceğimi*?"

Kıkırdadı ve lanet olsun, bu ses altın, gümüş ve bronzun yumuşak küçük paketine sarılmış haliydi. "Belki de yapmalısın, ama bu küçük bahsi sen kazanmadın. *Ben kazandım*, belki de bu sefer *sana* bazı şeyler göstermeliyim." "Oh, evet," diye içtenlikle kabul ettim, ıstakamı yere bıraktım, böylece güzel kıçının cömert kabarıklığını ellerimle kavrayabildim. "Givin' sore loser Eğer bacaklarımı hissetmeyene kadar bana binmekten bahsediyorsan bu yeni bir anlam kazanıyor." Parmak uçlarına doğru sallandı, çenemi ısırdı ve sırıttı. "Öyleyim."

"Kesinlikle bir kaleci." Blue'nun sıcak ağzını ağzıma almak için başımı eğmeden önce masanın diğer tarafından Z'nin söylediklerinin belli belirsiz farkındaydım.

Bir kaleci. Ailemle saçmaladıktan sonra onu orada öpmek, Blue'nun sanki yanımda olmak için doğmuş gibi uyum sağlaması, bunun gibi daha fazla gece hayal etmek zor değildi. Onun tatlı kıçını motorumun arkasına yerleştirmek, yumuşak vücudunu bedenime bastırarak uyanmak, gülümsemesini her gün aldığım bir hediye olarak görmek...

Evet.

Evet, bu doğru gibi geldi.

Başını belaya sokmaya değmeyeceğini düşünüyordu ama benim belaya bulaşıp (nispeten) yara almadan çıkmayı başaran bir adam olduğumu henüz anlamamıştı. Başına ne bela açarsa açsın, icabına bakacaktım çünkü tek bir geceden sonra bile buna değdiğini iliklerime kadar hissediyordum.

Tam ikimizin arasında oluşan sıcaklığa alışmaya çalışıyordum ki kulüp binasının dışında bir kargaşa oldu ve beni üşüten bir ses duydum.

Bang.

Bir silah sesi.

Dönüyordum, Blue'yu arkamdan itiyordum ve daha düşünemeden kapıya yöneldim. Z çoktan odanın öbür ucuna koşmaya başlamıştı, o yaşta cüssesiyle yapabileceğinden daha hızlıydı, bir elinde silahı vardı.

"Yaşlı hanımları ve kadınları *hemen* arka tarafa götürün," diye kükredi ve kapıyı açıp dışarıda kayboldu.

Axe-Man ve Priest peşindeydi, ellerinde sırasıyla bir silah ve bıçak vardı. Yumuşak ve ölümcül gölgeler gibi arkasından ön kapıdan dışarı süzüldüler.

Sonra nefes aldım, Z'nin desteği olduğunu biliyordum.

"Arkaya geç, tamam mı?" Blue'ya, beyaz badanalı yüzüne kazınmış endişeyi bulmak için ona bakarak söyledim. "Mei ve Harleigh Rose'un yanından ayrılma. Kulüpteki diğer adamlar kadar ölümcüller."

"Aaron," diye fısıldadı bileğimi tutarak. "Sen de güvende ol. Tamam mı? Otto'nun pes etmeyeceğini hissediyordum ve... eğer bu kapının eşiğine bela getirdiysem, çok özür dilerim."

"Bunun için endişelenme. Sadece git," diye emrettim ve diğer kardeşlerin peşinden kapıdan çıktıktan sonra bile beni hissetmesi için dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Perdeler bana yetişti ve sessiz bir ortaklık gösterisiyle beni omzumdan itti.

Fallen MC Yerleşkesi, Giriş'i kesen Batı Nehri'nin yanında iki dönümlük bir araziyi kaplıyor ve sosyetik piçleri normal halktan ayırıyordu. Ana cephemiz Hephaestus Auto, yoldan geriye doğru uzanıyordu.

On bir metrelik tel örgünün ardındaki kulüp binası ön tarafın çoğunu kaplıyordu ama hemen arkasına ve sağına sıkışmıştı. Belli ki, orospu çocukları kilitli kapılardan içeri girmek için lanet çite tırmanmışlardı.

Bunun ilk ve tek güvenlik hattımız olduğunu düşündükleri için aptaldılar.

Adayımız Carson, kulüp binasındaki barın arkasından monitörlere göz kulak oluyordu ama dışarıda kara kara düşünen ve davetsiz misafirleri ilk gören Wrath'tı. Adam kollarında çırpınsa da, boğazı sıkılı bir şekilde tuttuğu adamın üzerinde baş ve omuzlar üzerinde durdu ve uyuyabilirmiş gibi görünüyordu.

Herif tuğladan boktan bir ev gibi inşa edilmişti ve ona hiçbir şey ulaşamazdı. Ön park alanımızda silahlı dört adam bile yoktu.

Başka bir adam inleyerek yerde yatıyor, sağ omzunu tutuyordu. Yarasa adamın üzerinde belirdi, botu adamın göğsünün ortasına dikilmişti ve silahını tam gözlerinin arasına doğrultmuştu. Dane onun arkasında gölgesi gibi duruyordu, iki Smith & Wesson tabancasını Bat'in esirine doğrulturken ağzı alaycı bir şekilde kıvrılmıştı.

Çitin üzerinden geldiklerinde dışarıda ne yaptıklarını merak ediyordum ama kardeşlerin bile sırları olabilirdi.

Ayrıca, gözlerim Zeus'la karşı karşıya gelen o piçi gördüğü anda aklımı kaybettim.

Otto'ydu.

Kulüp binasının sahanlığındaki parmaklıkların üzerinden atladım ve kolayca ayağa kalktım, Z'nin yanına ulaşana kadar koşarak arsayı geçtim.

Zeus homurdanarak, "Yerde kal, yoksa seni burada vururum," dedi.

Otto tek kelime etmedi ama loş ışıkta bile elinin titrediğini görebiliyordum.

"Ne derse yaparım, Otto," dedim yeterince hoş bir şekilde, ama sırıtışım yüzümde vahşi bir his uyandırıyordu ve lanet olası ağzımdan köpükler saçmama bir saniye kalmıştı. "Tehditlerle oyalanacak biri değil."

"Ben sadece kız için buradayım."

Diğer üç adam silahlarını bizim yarım daire şeklindeki Düşmüş kardeşlerimize doğrultmuş, serbestçe duruyordu ama Otto'dan emir aldıkları belliydi.

Bu yüzden içgüdülerimle anlık bir karar verdim çünkü içgüdülerim beni tüm hayatım boyunca yönlendirdi ve nadiren yoldan çıkardı.

Aniden bana doğrultulan üç silahı görmezden gelerek, kardeşlerimin arkamı kollayacağını bilerek ilerledim ve Otto bana ulaşana kadar durmadım. Silah elinde titriyordu ama göğsümü namluya bastırdığımda sabitlendi.

"Dikkat et--" diye talep etmeye başladı.

Ama hayatım boyunca dinlediğim tek otorite Zeus'unkiydi, bu yüzden onun emirlerine kulak asmadım.

Onun yerine yumruğumu geriye doğru kaldırdım ve zayıf çenesine indirdim.

Gırtlaktan gelen bir iniltiye dönüşen bir sızlanmayla dizlerinin üzerine çöktü. O savunmasızken göğüs kafesine bir tekme attım ve asfalta sırt üstü düştüğünde botumla onu oraya sabitledim.

Sol tarafımda biri silahını doğrulttu ama Nova'nın "O tetiği çekmeden ölürsün" diye homurdandığını duydum.

Sessizlik ve durgunluk hüküm sürüyordu.

Ancak o zaman çömeldim, Otto'nun bedeni hâlâ sağ botumun altında yarı havada duruyordu ve silahımı yüzüne doğru salladım. "Bu kız meselesi de ne?"

"Kıza ihtiyacım var, dostum," diye kekeledi. "Raiders'la yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı."

Gerginlik arkamda, sırtıma yüklenen bir tsunami dalgası gibi yükseldi. Beyaz Akıncılar Albertanlı bir çeteydi ve British Columbia ile hiçbir bağları yoktu. Neden bizim bölgemize girsinler ki?

Eyaleti boydan boya kat eden ve sonra da Amerika'nın içlerine, Meksika'ya kadar uzanan Denizden Göğe Otoyolu'nu işgal etmemiz, kendi bölgemizi korumaya alışkın olduğumuz anlamına geliyordu. Ancak Akıncılar, köpekbalıklarıyla dolu sularımızda aniden yüzmeye başlayan küçük balıklardı. Ekibimizi alt edebileceklerini düşünmeleri için hiçbir neden yoktu.

"BC'li bir çocuğun Alberta motorcularıyla ne ilgisi var?" Z'nin liderliği bana bırakmasına minnettar olarak sordum, çünkü bu pislik Blue için doğrudan bir tehdit oluştururken geri adım atacak durumda değildim.

"Başkan'a şantaj yapmaya çalıştım," diye itiraf etti Otto acıyarak. "Kızını aradığını biliyordum ve onu bulduğumu anladığımda, ona ulaştım."

Güldüm, sesi hiç duymadığım kadar acımasızdı. "Dur tahmin edeyim, planladığın gibi gitmedi mi?"

"Bana yaşamak istediğimi, onun için bir iş yapacağımı söyledi."

"Soygunlar," diye tahmin ettim.

Başını salladı, gözleri kafatasındaki gevşek misketler gibi çılgınca dönüyordu, sonra arkamdaki bir şeye odaklandı.

Birisi.

Zeus omzumu sıktı ama tek kelime etmedi, sadece adamı korkutmak için göz korkutucu varlığını ödünç v e r d i .

"Neden?" diye sordum. Silahımı gözlerinin arasına dayayana kadar indirerek sordum.

Sertçe yutkundu ama cevap vermedi, ben de geri çekildim ve kulağının yanındaki betona bir kurşun sıktım. Kıvranıyordu, elleri kulaklarını kapamak için havaya kalktı.

"Neden?" Yüzüne doğru eğilerek kükredim.

"Taşınmayı finanse etmek için paraya ihtiyacı vardı!"

"Taşınmak mı?"

Zeus bana kötü kıvrımlı bıçağını uzattığında Otto, "Siktir," diye bağırdı ve ben de bıçağı boğazına dayadım. "Sikeyim! BC'ye taşınıyorlar. Buradalar, kırk dakika güneyde, Newstone'dalar."

Zeus'tan yayılan öfke, sırtıma vuran ısı dalgaları gibiydi.

Rakip bir kulübün Entrance'tan kırk dakika uzağa taşınması, bu aptallar gibi silahlarla kapımıza dayanmaları kadar iyi bir savaş ilanıydı. Zeus'tan duyduğum öfkeye bakılırsa, bu bir hatadan daha fazlasıydı.

Bu kasıtlı bir hakaretti, kişisel bir kan davasıydı.

Bizi vurmaya çalışıyorlardı.

Ve görünüşe göre Mavi'yi istiyorlardı.

"Kızı neden istiyorsun?" Ben talep ettim.

Sanki bir çizme topuğu ve bıçak darbesiyle yere yapışmış bir aptalmışım gibi bana göz kırptı. "O başkanın çocuğu. Rooster Cavendish'in kızı, Faith."

Neredeyse geri savruluyordum ama Z oradaydı, beni sabitlemek için elini omzuma attı.

"Ve o evli," diye devam etti, kelimeleri tükürerek. "Başkan Yardımcıları Hazard'la."

Horoz'un kızı.

Evliyim.

Ne oluyor lan?

"Nerede kalıyorlar?" Zeus devreye girerek sordu, çünkü birden dilsiz kalmıştım. "Yakınlarda kalsalardı duyardım."

"Hâlâ hareket halindeler. Horoz kasabada, diğerleri Morton BBQ'nun üstünde kalıyor."

"Siktir," dedi Curtains omzumun üzerinden bir yerden.

Tütsülenmiş dana kaburgalarına bayılırdı.

"Horoz ölmüş olmalı," diye ilan etti Axe-Man, Otto'nun yüzükoyun yatan ellerinden birinin üzerine yavaşça basmak için bir bakışla ilerledi.

Acı dolu bir çığlık attı. "*Lanet olsun.* Ama değil! Adam Alberta'da dikkat çekmedi, insanlar ona sadece Whitey diyordu. Ama yaşıyor ve lanet çocuğunu geri istiyor."

"Araba kullanacak kadar ayıksın. Motorunun üzerindesin," diye seslendi Zeus. "Bat, Dane, siz bu orospu çocuklarını toplayın ve onlara bizim iznimiz olmadan Fallen bölgesinde faaliyet göstermenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatın. Onlarla işiniz bittiğinde, hepsini Lion'a teslim edin ve bırakın polisleri o devreye soksun." Önce bana, sonra Otto'ya baktı. "Horoz çocuğunu geri almak için savaşa mı gidiyor?"

Sordu çünkü Zeus böyle yapardı.

Biri çocuklarından birini elinden alsa tüm dünyayla savaşırdı.

Biri kulüpteki kardeşlerinden birini de elinden alsa tüm dünyayla savaşırdı.

"Aynen öyle," diye onayladı Otto yüzünü buruşturarak. "Yıllar önce kaçtığından beri onu arıyor."

Z bakışlarını bana çevirdi ama ben sadece dişlerimi sıkabildim.

Zaten aşık olduğum kızın evli olduğu gerçeğine çok takılmıştım.

Cyclops yanımızda belirdi ve Otto'nun kontrolünü ele geçirmek için harekete geçti, ben de ayağa kalktım ve Z'nin beni kulüp binasına doğru yönlendirmesine izin verdim. Axe-Man bizi takip etti, ağzı nefretle çarpılmıştı. Yıllar önce Düşmüşler'in Calgary şubesinin başkanıyken ona ihanet eden kişi Horoz'du. İşi batırıp onlarla kavgaya tutuştuğunda onu Triad'a teslim eden de oydu. Axe-Man'i üç yıllığına hapse attıran ve kızı Cleo'yu ebeveynsiz bırakan da oydu.

Temelde kardeşimin baş düşmanının tanımıydı ve yıllar önce pusudan kurtulduğunu bilmek yanlıştan başka bir şey hissettiremezdi.

Muhtemelen Blue'yu Horoz gibi kötü birine teslim etmeyi düşündüğümde içimdeki ekşime hissine benzer bir şey hissettim.

"İyi bir çocuk," dedi Axe-Man, beni temkinli bir şekilde izleyerek. "Mavi saçları, dövmeleri ve kıvrımlarıyla odanın karşısında onu tanıyamadım. O zamanlar bir deri bir kemikti, sıska ve çürükler içindeydi ve cehennemde yaşıyordu. Turner Çiftliği'nde olayların olduğu gece kaçmıştı ve ben de Cedar'dan ona yardım etmesini istemiştim. Ona ne olduğunu hep merak etmişimdir."

"Bir dakikalığına Evergreen Benzin İstasyonu'nda çalışıyordu," diye açıkladım. "Bu moron tarafından sikildi."

"Ondan önce de Horoz'un başkan yardımcısına sadakati karşılığında berbat bir hediye olarak verilmişti," dedi Axe-Man ve ben bu düşünce karşısında öfke dolu bir hırıltı çıkarınca elini kısa süreliğine omzuma sıkıştırdı. "Bunu anlamalısın. Horoz onu geri alana kadar durmayacak. Kaybetmeyi kaldırabilecek bir adam değil ve her zaman ona sahip olduğunu hissetti. Kan ve kemik. Onunla ne isterse yapabileceğini düşünüyordu."

"Artık onun değil," diye homurdandım ve sözümü neredeyse şöyle bitiriyordum

Çünkü o kesinlikle benim.

"Onunla konuşmak için beş dakikan var, sonra yola çıkıyoruz," diye mırıldandı Zeus, kavrayışını omzumdan boynuma doğru kaydırarak. Kocaman elinin ağırlığı bir tehdit gibi hissettirmeliydi. Bunun yerine, ürkmüş bir atın yan tarafına vurulan bir darbe gibi içime bir şeyler yerleştirdi. "Sen onu istiyorsun, o da seni istiyor, onu elimizde tutmak için savaşacağız, tamam mı?"

Bu kadar basit.

Bu kadar kolay.

Kulüpteki her bir adamın Zeus Garro için savaşmasının ve ölmesinin nedeni buydu. Çünkü o hepimiz için gözünü kırpmadan aynı şeyi yapardı ve yapmıştı da. Biz onunduk, o da bizim.

"Evet," diye homurdandım çünkü aksi takdirde çok daha az erkeksi bir şey yapabilirdim. "Beş dakika."

Arkasını dönmeden önce sakalında bir gülümseme belirdi, çoktan ekibimize emirler yağdırmaya başlamıştı. Akıncılar bölgemize girmeden önce onlarla başa çıkmak için yola çıkıyorduk.

Ama bunu yapmadan önce Mavi'nin de savunmam gereken bir bölge olup olmadığına karar vermem gerekiyordu.

Merdivenlerden kulüp binasına doğru yürürken her şey kulaklarımda boğuk bir sesle duyuluyordu. Ana alanda sadece Ransom, Pigeon ve Carson duruyordu, işler boka sararsa diye nöbet tutuyorlardı. Yanından geçerken Ransom'ı omzundan alkışladım. Birkaç ay önce Mei ve Old Ladies'i korumak için karnıma bıçak dayadığımda kulüp için kurşun yemişti. Bu

Düşmüşler'in gerçek bir üyesi olabilmesi için onu tamamen adapte edecek zamanı bulması gerekiyordu.

Yaşlı Bayanlar ve diğer kadınlar koridorun sonundaki ranzalara açılan bir odadaydı. Zeus acil bir durumda savunmasız kalmamamız için çelik çerçeveli bir kapı yaptırmıştı, bu yüzden kapıyı açmadan önce bir kod girmem gerekiyordu.

Bunu yaptığım anda Mei oradaydı, dövüş sanatlarına hazır bir duruş, bir elinde tuttuğu bıçak ve lanet olası güzel yüzünde bir hırıltı. Bu kadar küçük, narin görünümlü bir kadının beni kıçımın üstüne düşürebileceği gerçeğine alışmak biraz zaman almıştı ama zor yoldan öğrenmiştim.

"Sakin ol," dedim ona, ellerimi kaldırarak. "Her şey yolunda."

Beni inceledi. "Yüzünde kan lekeleri var." "Eski," diye teminat verdim.

Silahını indirdi ve Loulou, Bea, Harleigh Rose ve Lila adamlarının yanına gitmek için hemen yanımdan geçtiler. Diğerleri daha yavaş hareket ediyordu ama arka köşede rahatsız görünen Blue'yu hemen fark ettim. Çenemi ona doğru eğdim ve o da duvarı iterek yanıma geldi. Tek kelime etmeden elini tuttum, onu koridora ve kulüp binasında tuttuğum odaya çektim.

Onu içeri ittiğim anda kapıyı kapattım ve ona bağırmak için döndüm. Ama o sanki yabancı bir ülkedeymiş ve kültürü incelemek için sabırsızlanıyormuş gibi odaya bakıyordu. Parmakları kapının yanındaki rafta duran imzalı beyzbol topunun üzerinde hafifçe gezindi.

"Yankiler mi? Hiç tahmin etmezdim," diye mırıldandı. "Evli misiniz?"

Kelimeler aramızda fünyesi çekilmiş bir bomba gibi düştü, tehdit canlı ama öngörülemezdi. Dondu kaldı, parmak uçları hala topun üzerinde geziniyordu.

"Mavi," diye homurdandım, onu kendime doğru çekmek için öne atıldım. "Evli misin?"

"Evet," diye nefes aldı, parmakları göğsümde kasılıyordu, sanki bana sarılsa mı yoksa beni itse mi bilemiyordu.

Ona daha sıkı sarıldım. "Kocanı hep aldatır mısın?"

Öfkem onda bir şeylere yol açmış gibiydi. "O pisliği yıllardır görmedim. Hâlâ nefes aldığından bile emin değildim."

"Harika, o zaman sadakatsizliğe bir de firarı ekleyelim."

"Siktir git, Aaron." Bana karşı mücadele etti ama bir santim bile geri çekilmedim. "Ben lanet olası bir çocuktum, tamam mı? Babam beni başkan yardımcısıyla evlendirdi.

çünkü Hazard'ın başkanlığı için bir hamle yapmasından endişeleniyordu. Başarılı bir şekilde kaçmadan önce on üç ay evli kaldım. O zamandan beri ikisinden de *saklanıyorum.* Eğer buna firar demek istiyorsanız, öyle olsun."

"Yüce Tanrım." Alnımı ona yasladım, bana kafa atmasını engellemek için parmaklarımı kalçalarına kenetledim. "Mavi bebeğim, çok özür dilerim."

"Evet, şey," diye homurdandı, o kocaman, sakız mavisi gözleriyle bana bakarak. "Ben de öyle. Otto, Evergreen Gas'ı soyduğunda beni onlara götürmekle tehdit etti. Bence para beni Horoz'a kaçırmak için bir kılıftı. Beni aramaya devam edeceğinden hiç kuşkum yoktu. O her zaman bölgeciydi."

"Evet, ben de öyleyim," diye homurdandım. "Onlara hiçbir şey borçlu değilsin."

"Bunu onlara anlatmayı dene. İkinci kez kaçmaya çalıştığımda adamlarından biri beni buldu, dövdü ve Horoz'la Hazard'ın ayaklarına teslim etti. Benimle işleri bittikten sonra bir hafta yürüyemedim."

Boğazımda bir kükreme oluştu. "O piçlere geri dönmeyeceksin. Benimle kalmak istemiyorsan, tamam. Ama hiçbir şekilde o piçlerin elli kilometre yakınına yaklaşmayacaksın."

Blue o anda nefesini kesti ve beni daha önce hiç görmemiş gibi hırlayan yüzüme baktı. Elleri göğüs kaslarıma doğru büküldü, sonra yavaşça çalıntı kapüşonumun kumaşının içine kıvrıldı. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Siktir, evet."

O orospu çocuklarının Blue'ya bir daha bakacaklarını düşünmek bile öfkenin görüş alanımı karartmasına neden oldu.

Bana doğru sallandı, yumuşak göğüsleri göğsüme yaslandı. "Sen iyi bir adamsın Aaron."

"En iyi bela," diye söz verdim. "Kal ve sana göstermeme izin ver. Tanrı'ya ya da inandığın güç her neyse ona yemin ederim ki seni güvende tutacağım."

O pelüş alt dudağını ısırdı, gözleri yüzümü arıyordu ama cevap vermedi.

Onu biraz salladım. "Blue, şu anda bazı işlerle uğraşmak için kulüple birlikte dışarı çıkmam gerekiyor. Gitmeden önce bana döndüğümde burada olacağını söyle. Aramızdaki bu şeye bir şans vereceksin."

"Ne şeyi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "İkimize de birlikte olmamız gerektiğini söyleyen o şey."

"Romantik," diye tersledi ama onu tekrar sarstım.

"Hayır, bu sefer şaka yok Mavi." Dizlerimi bükerek onunla göz hizasına yaklaştım, samimiyetimi görmesini istiyordum. "Bu hayatta değer verdiğim bir kadını zaten kaybettim, gitmek istemiyorsa bir başkasını daha kaybetmeyeceğim. Beni anlıyor musun?"

"Evet Aaron, seni anlıyorum," diye fısıldadı nefes nefese. "Öp beni, tamam mı?

Gitmeden önce beni öp. Seninmişim gibi hissetmek istiyorum."

Kelimeler içime işledi, beni yaraladı, dağladı. Etli ağzını almak için başımı eğdiğimde, bu geceden sonra asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum. Blue bana kendinden bir şeyler aktarmıştı ve ben de onu ve bana vereceği diğer şeyleri ölüm bizi alana kadar kıymetle koruyacaktım.

"Benim ol," diye mırıldandım dudaklarına karşı, ağzını yalamadan önce. "Kal."

Öpüşmemizi derinleştirmek için parmak uçlarında sallanmadan önce "Ben seninim," diye kabul etti.

Dakikalar sonra kulüp binasından geçip Wiseguy'ın Harley'sini ödünç almak için ön bahçeye çıktığımda hala etkisini hissediyordum çünkü o şerefsizler Evergreen Gas'da benimkinin lastiklerini kesmişlerdi. Pigeon çoktan çekiciyle onu almak için yola çıkmıştı.

Belki de öpücüğünün hayali tadına o kadar kapılmıştım ki, diğer adamlarla birlikte Morton Barbekü'nün yanan kalıntılarına bakana kadar kalmaya söz vermediğini fark etmemiştim.

Ve sormadan grubun önünde eve koşmama rağmen, kulüp binasına geri döndüğümde Blue hiçbir yerde görünmüyordu.

CHAPTER SEVEN

MAVİ

EVDEN KAÇARKEN BILE BUNUN DOĞRU BIR ŞEY OLUP OLMADIĞINI MERAK ETTIM. kulüp binasına ve geceye. Her iki seçenek de üzücüydü ama en azından bildiğim, kanımın ait olduğumu söylediği ama kalbimin nefret ettiği yere geri dönersem beni neyin beklediğini biliyordum. Beni sevdiği kadar benden nefret eden bir başkanın olduğu bir MC'deki hayatın korkunç ve acımasız gerçekliği.

Babam.

Hemen ona gitmedim ama gitmeme gerek olmadığını biliyordum. Beni Otto sayesinde bulmuştu ve yine bulacaktı. Kozmetoloji okulunda iki haftalık dersim kalmıştı. Beni tekrar eğitimimden alıkoymasına izin vermeyi reddettim, bu yüzden etrafta dolaştım ve evimden aldığım eski Mazda'mda uyudum. Onu benzin istasyonunda zor durumda bıraktığımı ve hatta benim için çok endişeleneceğini bilmeme rağmen Grouch'la iletişime geçmedim.

Horoz'un benim için böyle geleceğini bilmeliydim.

Grouch, kendi kendime uyguladığım sürgünden iki hafta sonra beni aradığında, Horoz telefonda konuştu ve Entrance'a kırk beş dakika uzaklıktaki küçük bir kasaba olan Carrick'te onunla buluşmazsam arkadaşımı sakatlamakla tehdit etti.

Kamyon durağına vardığımda tek başına bekliyordu.

Onu son gördüğümden bu yana sekiz yıl geçmişti. Kafamda bundan hem daha uzun hem de daha kısa gibi görünse de neredeyse on yıl. Axe ve Cedar kaçmama yardım ettiğinden beri bambaşka bir hayat yaşıyordum ama gençliğimin anıları beynime o kadar derinden kazınmıştı ki, hiçbir zaman onları solduramayacağımı biliyordum.

Horoz zamanı kötü kullandı ama.

Ben kendime gelirken, o solup gitmiş gibiydi. Bir zamanlar sert olan yüz hatları, fazla kiloları ve gözlerinin ve çenesinin kenarından sarkan kat kat kırışıklıklarla yumuşamıştı. Yıllarca güneşe ve rüzgara maruz kalması cildini buruşuk bir deriye çevirmiş ve beyaz çizgili saçlarını yıllanmış bir dantel gibi sarartmıştı. Yine de iri bir adamdı, boynu kalın ve omuzları bir minotor gibi genişti. Günlerimin geri kalanında beni taciz etmek için sonsuz bir labirentte benimle birlikte hapsolmuş bir şey gibi.

Bunun benim kaderim olmadığını düşünmekle aptallık etmişim.

Babamın gerçek psikopatlığı, tozlu asfaltta takunyalarımla onun yanına doğru yürüdüğümü gördüğü anda ortaya çıktı.

Gülümsedi.

Parlak gülümseme çizgilerini ve kare, beyaz dişlerini ortaya çıkarmak için sarp yüz hatlarında büyük bir kırılma. Beni gördüğü için heyecanlı ve rahatlamış görünüyordu.

Ve beni kucaklamak için öne çıktığında, kolları beni göğsüne sararken nazikti.

Aynı kokuyordu ve bu nostaljiyle ilgili bir şey yaralarıma sirke döktü ve gözlerime yaşlar akıttı. Tacizcinin kollarında teselli bulmak ne kadar garip. Ona tekrar sarılmak istemek ne kadar aykırı.

Çünkü bir kız çocuğu olarak içgüdülerim her zaman araya girdi ve beni incitmeyi seven aynı adamdan sevgi için haykırdı.

Ben de ona sarılmadım.

Zengin sigara, deri ve Old Spice kokusunun bunu olması gerekenden daha kafa karıştırıcı hale getirmemesi için nefes almayı bile bırakmaya çalıştım. "İnanç," diye nefes aldı saçlarıma, sanki tüm duaları kabul olmuş gibi

Hayatında hiç dua etmediğini bildiğim halde. "Şükürler olsun, seni buldum."

"Çalınmadım," dedim, çok uzun zaman geçtiği için kendimi unutarak. "Kaçtım. Senin bulman için değildim ve sen de bunu biliyorsun, aksi takdirde Grouch'u alıp beni zorlamazdın."

Vücudundaki değişim o kadar küçüktü ki neredeyse hiç fark edilmedi. Ama yıllarca onun vücut dilini okumayı öğrenmiştim, bu yüzden darbeyi gelmeden önce fark ettim. Sol kulağıma doğru savrulan jambon büyüklüğündeki elini savuşturmaya çalıştım ama diğer eliyle omzumu hareket edemeyeceğim kadar sert bir şekilde kavradı. Bu daha önce de kullandığı bir hareketti, etli avucunu kulağımın üzerine kapattı ve başımda acı ve baş dönmesi patladı.

Beni bıraktığında tökezleyerek uzaklaştım ama görüşüm kayıyordu ve yürüyecek düz bir çizgi bulamıyordum.

Hayal meyal, kıkırdamasının bozuk sesini duydum.

"Hiçbir zaman çok zeki değildin, değil mi Faith?" diye alay etti, vuruşuyla sarsılmamı izlerken. "Tıpkı annen gibi aptal bir kaltaksın."

Annem gittiğinde onu net bir şekilde hatırlayamayacak kadar küçüktüm ama Horoz ne zaman onaylamadığı bir davranışta bulunsam bana ondan bahsetmeyi severdi. *Annene çok benziyorsun.*

Sanki değersizliğimi ifade etmenin tek yolu, beni doğuran ve hemen ardından uyuşturucu bağımlısı olan ve sonunda kaçan kadınla eşitlemekmiş gibi.

Muhtemelen Horoz'dan uzaklaşmak için.

Onu suçlamamı istediğini biliyordum ama nasıl yapabilirdim ki?

Ben de kaçmıştım ve Grouch ile Aaron'un güvende olduğundan emin olur olmaz bunu tekrar yapacaktım.

"Benden ne istiyorsun?" Başım zonklayan bir yara gibi olsa da doğrulup Horoz'a sordum. "Neden beni arıyordun?"

"Sen benim kızımsın," dedi, birinin 'çünkü ben öyle dedim' deme şekliyle, hiç de öyle olmadığı halde iyi bir argümanmış gibi.

"Ben artık yetişkin bir kadınım." Elimi ağrıyan kulağımdan çekip bir kalçamın üzerinde yumruk yaptım. "Artık senin yardımına ya da korumana ihtiyacım yok."

Kıkırdadı, yine gülümsüyordu, kenarları kan lekeleri gibi eski zalimlikle paslanmıştı. "Babanı dinlemek için asla çok yaşlı değilsin. Aile en önemli şeydir, Faith. Bunu sana öğretmedim mi?"

İstemeden de olsa, Fallen MC kulüp binasında tanık olduğum aileyi düşündüm. Aaron bana kefil olur olmaz grubun beni nasıl kucakladığını. Sanki birbirlerini sonsuza kadar tanıyormuş gibi, iyi günde kötü günde birbirleriyle etkileşim halindeydiler. Sanki hiçbir şey ve hiç kimse onların arasına giremezmiş gibi.

Kaburgalarımın arasından bıçak gibi keskin bir ağrı geçti, o kadar içgüdüseldi ki Horoz'un beni bıçaklamadığından emin olmak için yere bakmam gerekti.

"Sen yaptın, ben de bu yüzden buradayım. Grouch'u bırak ve onu bir daha tehdit etmeyeceğine ya da incitmeyeceğine dair bana söz ver," dedim, vuruşundan dolayı görüşümde hâlâ yıldızlar patlarken ona dik dik bakmaya çalışarak. "Yemin etmezsen seninle geri dönmeyeceğim Horoz. Ve senin kulübündeki insanların nasıl yemin ettiğini biliyorum."

Babam, yatağımın altındaki bir canavarın kırmızı küreleri gibi kâbuslarıma musallat olan o gözlerle bana baktı. "Sana söz vermeme gerek yok kızım. Dediğimi yapacaksın çünkü yapmazsan onu öldürürüm."

Korku ve öfke içimi bir düğüme dönüştürdü. Cesur olmayı çok istiyordum ama dizlerim titriyordu ve ayakta durabilmek için onları kilitlemek zorunda kalıyordum. Tacizcimden güvenli bir şekilde uzakta olduğumu bildiğimde kendimi pompalamak başka bir şeydi ve ona çarpıcı bir mesafede olmak tamamen başka bir şeydi.

Ama sevdiklerim için cesur olurdum.

Ve Grouch, beni koruduğunu hissettiren ama aynı zamanda hayatımda ilk kez kendi başıma büyümem için bana alan tanıyan o sessiz, cesur tavrıyla sadece benim için ayağa kalkmıştı.

"Onu bırakırsan bir daha kaçmam," dedim ciddiyetle ve kemerindeki bıçağa uzandım. Derinin klipsini açıp bıçağı avucumun içine kaydırırken dikkatli gözlerle beni izledi. Elimde bir silah olsa bile Horoz onun için bir tehdit olmadığımı biliyordu. "Yemin ederim."

Bıçağı avucumun üzerinde gezdirirken hafifçe titredi ve onun onayını bekledim.

"Hazard'la, olması gerektiği gibi, onun karısı olarak yaşayacaksın," dedi. "Ve bu sefer lanet kulübe katkıda bulunacaksın. Zeus Garro'nun piçleri bu lanet olası yerde kurmayı başardığımız tek dayanak noktasını da

yakıp yıktılar.

Allah'ın belası eyalet hırsızlarımızı domuzlara teslim etti, bu yüzden geçici olarak nakit sıkıntısı çekiyoruz. Çalışmanı istiyorum."

Umut neredeyse beni boğuyordu, büyük, parlayan bir baloncuk dilimin üzerinde nazikçe tünedi.

"Bunu yapabilirim," dedim yavaşça, heyecanımı belli etmemek için.

"Sorun çıkarmak yok Faith, yoksa seni bir aylığına odana kilitlerim." Bakışları beni bir neşterin uzun bir dilimi gibi ikiye ayırdı.

Gençliğimde Horoz'un bakımı altında bir deri bir kemik kalmanın eşiğindeydim. Çoğunlukla Red ve beni beslemeyi unuttuğu için, evimiz babamızın zamanının çoğunu geçirdiği gürültülü, aşırı dolu kulüp binasına kıyasla boş bir kafes gibiydi. Çoğunlukla konserve makarna ve pop tart ile besleniyorduk. Red on üç yaşına geldiğinde, kulüpte 'takılabilecek' yaşta kabul edildi, ancak Hazard'ın karısı ve ben kulüp binasında bol miktarda yiyecek olduğunu, ancak Horoz'un şirketindeki türden erkeklerin açlığını asla tatmin edemeyeceğini çabucak öğrendiğimiz için bana bu izin verildi.

Çok zayıf, yetersiz beslenmiş ve solgundum, gerçek bir kadın yerine bir kız izlenimi veriyordum ve erkeklerin çok fazla müstehcen ilgisini çekiyordum. Ve Hazard geri kalanını engellemek için onları yeterince korkutmuştu.

Ama Hazard British Columbia'da değildi.

Horoz ne derse desin, beni yanında özlediği için değil, bir hizmet aracı olarak eve dönmemi istiyordu.

Kendi başımın çaresine bakmak bana

kalmıştı. Kendim ve Grouch için.

Ve Aaron, ona ne kadar yardım etmek istediğimi hiç bilmese bile.

Horoz sessizliğimi itaat olarak algıladı ve bıçağı elimden alıp kendi avucuna sapladı. Yaralarımızı birbirine bastırdığımızda sekiz yıldır kaçmaya çalıştığım gerçek nihayet yüzümün diğer tarafına bir tokat gibi çarptı.

Damarlarımda akan ve beni bu canavara bağlayan kandan asla kaçamayacaktım. Ve bunu denememem aptalcaydı.

Horoz beni Entrance'ın otuz dakika dışında kiraladığı daireye götürdüğü anda haklı olduğum kanıtlanmıştı. Beni hemen kulüp binasına götürmedi, çünkü sekiz yıl boyunca uzak kaldığım için beni nasıl cezalandıracağını başka kimsenin görmesini istemiyordu.

Aynadan geçip Horoz'un dünya versiyonuna yeniden düşmenin bu kadar kolay olması gerçekten hayret vericiydi. Söylediklerinin nereye gittiği

Ve benim hakkımda söyledikleri, bana rehberlik eden o olmadan ne kadar değersiz olduğumu hatırlatmak için her an ağzımdan zorla akıttığı zehirli çamurdu.

Onca yıllık bağımsızlık saniyeler içinde eriyip gitti.

Ama cüzdanımda sakladığım Grouch ve benim fotoğrafıma baktım ve kendime buna değeceğini söyledim.

Ve geceleri gözlerimi kapattığımda, uykunun beni alıp götürmesi için umutsuzca çırpındığımda, uyku beni doğruca Aaron'ın kollarına götürdü.

İki hafta sonra, tekrar yürüyebilecek kadar iyileştiğimde, Horoz beni Beyaz Akıncılar MC'nin yeni karargâhları haline getirdikleri terk edilmiş bir çiftlik evindeki saklanma yerine götürdü. Hazard hâlâ Calgary'deydi ama bu küçük bir merhametti çünkü yeni başkanı orada eğittikten sonra yeni bir grup askerle BC'ye taşınmayı planlıyordu.

Cehennem gibiydi.

Saf ve basit.

Aşağılanma ve suç ihmaliyle dolu bir hayat ama ne beklemem gerektiğini biliyordum. Kulüpte sığınma umudu bulduğum tek iki adam olan Red ve Cedar, Hazard'la birlikte Alberta'ya dönmüşlerdi ve haftalarca dışarı çıkmayacaklardı.

Bu şekilde Aaron'a göz kulak olabileceğimi hatırlayarak kendimi rahatlattım. Çünkü Rooster Cavendish'in British Columbia'ya gelmesinin tek bir nedeni olduğunu biliyordum; o da Fallen MC'nin uzun süredir tekelinde tuttuğu uyuşturucu ve yasadışı silah ticaretini ele geçirmekti. Çok geçmeden Entrance'ın uykulu sokaklarında çete savaşları başlayacaktı ve Aaron'a göz kulak olan tek kişi bendim. Yani ben perişan olacaktım ama o güvende olacaktı. Ve o zamanlar, bu yeterince iyi bir değiş tokuş gibi görünüyordu.

Bir süre sonra onu özlemekten kendimi vazgeçirmek kolay oldu. Mükemmel bir gecenin var olması mümkün değildi, şiddete ve hayatlarımız için kaçmamıza rağmen bir şekilde tam olarak bunu yaşamıştık. Aaron gibi bir adamın, altın iyiliğinin çekirdeğine sarılmış derinin, o gecenin erken saatlerinde onu yerleştirdiğim kaideye kadar yaşamasına imkân yoktu.

Ve o geceden üç hafta sonra, kulüp hayatının ritmine ve bozulmaya yeni yeni alışmaya başladığım sırada, Grouch kulüp binasına benim için bir paket bıraktı. Horoz beni görmesine izin vermedi ama onu perdelerin arkasından görmek bile acıyan kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Potansiyel müşteri Jerky, paketi bana doğru pervasızca fırlattı, böylece başımın üstündeki duvara çarptı ve sonra kucağıma düştü.

Yırtık kahverengi kâğıda bakarken yüzümü buruşturdum ama gözüm blok halindeki yazıya takıldığı anda göğsümde bir şey ters döndü.

Faith Cavendish, kulüp binasının adresinin üstünde ve daha büyük yazının altına sıkıştırılmış küçük harflerle *Mavi* yazıyordu.

Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle atıyordu ki odadaki adamların bunu fark edip beni çağıracaklarından emindim ama yavaşça ayağa kalkmayı ve koridordan odama doğru fark edilmeden yürümeyi başardım. Kapıyı kapatır kapatmaz, masa sandalyemi sürükleyerek tokmağın yanına getirdim ve geçici bir kilit olarak altına yerleştirdim. Şiltenin üzerine atladığımda yatak gıcırdayarak protesto etti. Kâğıt, parlak mavi tırnaklarımın altında kolayca açıldı ve sonra kutuyu yeterince hızlı açamayınca, yırtarak açtığımda karton dikiş yerlerinden yırtıldı.

Atılmış ambalajların arasında, üstünde keçeli kalemle çizilmiş bir gülen yüz bulunan küçük mavi bir kutu vardı.

Kapağı yavaşça açarken nefesim kesildi ve Aaron'un bana göndermek için özen gösterdiği hediyeyi gördüğümde kalbim duracak gibi oldu.

Annemin safir yüzüğü.

Büyük yuvarlak mücevher, arasına yerleştirildiği üç elmas banttan bana göz kırptı. Hatırladığımdan çok daha güzeldi, benim için o kadar değerliydi ki gözyaşlarım yüzümden aşağıya doğru akmaya başladı ve gömleğimin yakasını ıslattı. Yüzüğü titreyen parmaklarımla kaldırıp sağ yüzük parmağıma taktım; babam beni fena halde dövmeden onu herkesin içinde asla takamayacak olsam da.

Kutunun dibinde katlanmış bir not vardı.

§lve,

Soc one mo'e cLi>g ovcta Octo 'fo'e Siơn cv'>ed ^is c'ev intơ cLe cop'. Je solt cLe ×i p co so e paw> sLo in Nania o. Jad a f'ie>d'a mi e loơ fo' ic. Je's goơb ac cLa9 hi ta sLi9, anb ic still coơ ^i an age. T^e ic coơ a mi v9e co finb ;ov. Covlb>'c exa 9ly loơ vp 'Slve-e;eb, Slve-^ai'et Sea'ty nLo le me S'oSen-^ea'9ed' in my

Soơgle sea' ^. Jv×t li e a so 'a a Sit ^ co go Sa S co cLe clv ^ơ'se anb finb ;ov go e, Svt 5 sLovlda h ovn ;ov novltn'c stay. Yov cLi>h ;ov'×e c'ov le fo' a gvy li e me, anb cLe e 5 nas spe>di ' cLe nLole nig³c ne spe>c coge9^e' cLi>hi ' ;ov'd leare 'cavse 5 nas coơ mv ³'a cLa9 fo' ;ov. 5 got9a say ic, o× 5'll ^ate my'el(fo' nere ca i>' cLe cLa>ce Svt, §lve Saby, ;ov'×e exa 9ly cLe hi ta c'ov le a ma loơ ' fo' ^is nLole da > li(e. T^e hi ta c'ov le 5'd figL9 an enti e fv Sed-in-cLe-^eab clv fo' cLe cLa>ce co call my ON . Co ;ov e×e' neeb me, ;ov e×e' na 9 me, ;ov h ov nLe e co finb me.

Ne×e' See a patie>c ma , Svt 5'll Se NAITI>', R§‡.

CHAPTER EIGHT

BONER

BU BÜTÜN KULÜP YARDIM ETTI ILE VE ARAMA. PERDELER ÇALIŞTI ONUN

Zeus teknolojik sihirbazlık yaparak eyaletteki bayiler ve daha küçük müttefik kulüplerle temasa geçti, potansiyel müşteriler bölgemizde tur attılar ve ben de iki hafta boyunca her gün dışarı çıkıp birlikte geçirdiğimiz tek gecenin soğuk izlerini arayarak Mavi'ye dair herhangi bir işaret bulmaya çalıştım.

Onu bulamadık.

Ama Curtains boşuna tanınmış bir hacker değildi.

Blue'nun 1998 yılında Calgary'de 'Rooster' Thomas Cavendish ve Davina Wood'dan doğan Faith Felicity Cavendish olduğunu öğrendik. "Hazard" Rick Elsher ile evli.

Yirmi beş yaşındaydı. Mei ve Cleo gibi. Curtains

ve benden sadece üç yaş küçüktü. Ve evliydi.

Perdeler, sanki bir binanın çıkıntısında ölüme düşmek üzereymişim gibi beni duygularımdan vazgeçirmeye çalışmıştı.

Sanki bilmiyormuşum gibi, "O *evli,* dostum," demişti. Sanki bu sözler kafatasımın içine kazınmamış gibi. "Ve ona seni beklemesini söyledin ama beklemedi. Bir şeyler yaşadığını düşündüğünü biliyorum ama belki de... Yani belki de sadece bağımsızlık istiyordu ya da eve dönmek istiyordu?"

Home.

Kadını yirmi dört saatten daha az bir süredir tanıyordum ve geçmişlerimizden, travmalarımızdan neredeyse hiç bahsetmemiştik ama Blue'nun hiç ev bilmeyen bir kız olduğunu iliklerime kadar biliyordum.

Nezaketim ve övgülerim karşısında şok olmuş gibiydi. Kulübümüzün kanun dışı doğası nedeniyle değil, iyi anlaştığımız, atıştığımız ve bir aile gibi birbirimizi desteklediğimiz için hayrete düşmüş gibiydi.

Yıllar önce kaybettiğim kız kardeşim dışında ailesi kalmayan ben olsam da, bu dünyada yalnız olan Mavi'ydi.

Ve bu düşünceye dayanamadım.

Beni neredeyse onun yokluğundan daha çok rahatsız ediyordu. Nerede olursa olsun yalnız olduğu ve muhtemelen uzun bir süre korkudan öyle kalacağı fikri.

Blue gibi bir kız dünyayı hak ediyordu ve bunu ona veren kişi olmayı o kadar çok istiyordum ki dişlerim ağrıyordu.

Yani hayır, ailesini özlediği için o orospu çocuğu Horoz'a ve topal çüklü Hazard'a geri döndüğünü düşünmüyordum. Onlardan kaçmak ve kendine yeniden bir tür özgürlük bulmak için beni terk ettiğini ummak zorundaydım. Onun özgür ve cesur yaşaması, mavi saçlarının parlaması, gülümsemesinin onu uzun süre kafese tıkmaya çalışan adamlar hakkında endişelenmeden gününü geçirmesi fikri hoşuma gidiyordu.

Ona kendim bakabileceğimi kanıtlamam için bana bir şans vermesini isterdim, özellikle de aramızdaki bağın tek taraflı olduğuna inanmayı reddettiğim için, ama mantıklı bir şekilde, bir ömür boyu süren bir korkunun bir gecelik cennetten çok daha fazla ağırlığı olduğunu anladım.

Eğer uzaklarda bir yerde huzur bulduysa, bununla yaşayabilirdim. Sadece *bilmem gerekiyordu,* yoksa zihnim beni bildiğim karanlık yerlere götürecekti çünkü kız kardeşim de daha önce bir kez ortadan kaybolmuş ve tam olarak bu tür yerlere gitmişti.

Kanepede yan yana oturup oyun oynarken Curtains bana usulca "O Swan değil," diye hatırlattı. Bir gece *Call of Duty.* "Onun kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu bilmiyorsun."

Kız kardeşimin lakabının sesi beynimde yandı ve Blue için endişelenen sinapslarımla karıştı.

Aynı olmadıklarını biliyordum.

Elsa benim için sonsuza dek kaybolmuştu. Bunu anlıyorum. Yıllar önce onu Triad'ın elinden kurtarmıştık ama bulunmasını istemediğini bildiğimiz bir şekilde onu kaybetmiştik.

Ama...

"Onun iyi olduğunu bilmeliyim, dostum," diye mırıldandım, ruhumdaki acının dilimdeki sözcükleri doyurmasına izin vererek. "Kız kardeşimi bir daha asla göremeyeceğimi bilerek, yılda bir kez gönderdiği kontrol e-postaları olmadan her gün yataktan kalkabileceğimi mi sanıyorsun? Hayatta olduğunu, onu bulmamızı *istemediğini* bilmeseydim, sence dünyayı aramak için parçalamaz mıydım?"

Perdeler bundan sonra sessiz kaldı. Anlamıştı çünkü yıllar geçmişti ama Elsa'yı hâlâ muhtemelen hiç kimseyi sevmediği kadar çok seviyordu.

Bizi bir araya getiren şey buydu. Bizi bu kulübe getiren şey.

"Bilmem gerek," diye bitirdim, oyunumuzu çözerek. "Eğer yardıma ihtiyacı olursa, yardım etmek için orada olmalıyım."

Haftalarca aradık, hatta Z, Lion'u bile işin içine soktu. Ona para ödemeyi teklif ettim çünkü şu anda eyalette en çok aranan özel dedektiflerden biriydi, ama cüzdanımı çöpe atıp bana aptallık etmememi söyledi.

O adamı hep sevmişimdir.

Blue'yu bulamadık ama annesinin yüzüğünü buldum. Daha doğrusu Lion buldu ve Vancouver Adası'ndan benim için alıp Entrance'a götürmesi için bir arkadaşına para verdi. Böyle bir şey için posta servisine güvenemezdim.

Gönderecek bir yer bulamayınca Evergreen Gaz'daki Grouch Pederson'a vermeye karar verdim. Paketle geldiğimde şaşırmış görünmüyordu ve alacağına dair hiçbir söz vermemişti ama deneyeceğine söz vermişti.

O noktada, isteyebileceğim tek şey buydu. Onu bir daha hiç görmesem bile, Blue annesinin o parçasını geri almayı hak ediyordu ve diğer birçok erkek onu becerdikten sonra bunu ona veren kişi olmak istiyordum.

Sonunda King, göğsümdeki keskin ısırık özlemini hafifleten bir şey söyledi.

Böyle kelimelerle arası iyiydi.

"Yaşamanın ne demek olduğunu yeniden tanımlayan aşk, ucuza gelmeyen bir aşktır. Onu hak etmelisin dostum ve bu bazen sabırlı olmak, bazen de onun için savaşmak anlamına gelir. Eğer gerçekten Blue'nun senin için o kadın olduğunu düşünüyorsan, onu tekrar göreceğine inanmalı ve o zamana kadar senin mutlu olmanı isteyeceğini bilerek yaşamalısın. Belki de en başta bu yüzden gitmiştir."

Yirmi dört yaşında duygusal bir savant.

Yani verecek bir cevabım yoktu ama kulübün kendi fırtınası vardı ve bir bakıma bu hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Beyaz Akıncılar bizim bölgemize yerleşmeye çalışıyorlardı.

Bu başka bir MC'nin bölgemize ilk tecavüzü değildi ama bu farklıydı.

Akıncılar sırf aralarındaki husumet yüzünden

buradaydı. Horoz, Axe-Man'i hapse attırmıştı.

Hazard ve Cedar, mürettebatlarındaki iki erkek, Axe- Man ve Bat ile savaşa gitmişti. Cedar, Seven Song üçlüsü konusunda bize yardım etmişti ama bu sadece daha fazla soruya yol açmıştı. Irkçı oldukları bilinen Akıncılar'ın Çinli çeteyle ne işi vardı? Cedar Akıncıların renklerini taşırken bize neden yardım etmişti ve Bat ikinci turları sona erdiğinde aralarının pek de iyi olmadığını itiraf etmişti.

Newstone'daki deliklerini yakmıştık, ama bir ay sonra Kodiak kilisede bize Cedar'ı kasabada gördüğünü ve onu Furry Creek yakınlarındaki kırsal bir çiftliğe kadar takip ettiğini söylüyordu.

"Yakıp kül edin," dedi Zeus, neredeyse umursamaz bir tavırla. "Ekilmeye devam etmeleri umurumda değil, her seferinde yakıp yıkacağız. Bu orospu çocukları toprağımızda kök salamayacaklar."

"Sormak zorundayım, Horoz senden neden bu kadar nefret ediyor?" Shadow sordu ve sorduğuna sevindim çünkü ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Z, Yarasa'yla aralarında hiç çözemediğim o gizli dilde bir bakış paylaştı. Curtains ve benim paylaştığımız kodun aynısıydı.

Mute ve King arasında görülen. Ruh eşlerinin birbirlerinin kemiklerine yazdıkları gizli dil.

"Crux'u alt ettikten sonra kovduğumuz kardeşlerden biriydi," diye itiraf etti Zeus ve ardından gelen sessizlik eski anılarla zehirliydi.

Benim zamanımdan önceydi, ama şapel masasının etrafındaki Buck, Bat, Skell, Smoke ve King'in yüzlerine bakınca, o alıkonulmanın dehşetini hayal etmek zor değildi.

Zeus, Entrance'daki MC'nin başkanı olan öz amcasını öldürmüştü, çünkü o kadar sahtekârlaşmıştı ki kulüpteki kendi kardeşlerini hedef almaya başlamıştı.

Yarasa da dahil.

"Horoz diğerleri gibi aforoz edilmedi çünkü Crux'un ihanetine karıştığına dair bir kanıt bulamadık," diye ekledi Bat, her bir ekleminde Hell Bent yazan yaralı ellerine bakarak. "Zeus yönetimi ele geçirdiğinde kendini terk etti."

"Ezik," diye ekledi Z acımasız bir gülümsemeyle. "Koltuğu kendisi için istiyordu.

Crux'un silah arkadaşı olduğu için bunu hak ettiğini söyledi."

King karanlık bir sesle, "Eğer bir şey varsa, bu muhtemelen kendi kulüp üyelerinin öldürülmesine de karıştığı anlamına geliyor," diye mırıldandı.

Zeus oğluna uzun uzun bakarak, "Ben bir bok bilmiyordum ve onun yeğeniydim," dedi. "Eugene daha da az şey biliyordu ve yine de utancından kendini bu kulüpten kopardı. Bu şerefsizlerin açtığı yara? Eski ve çok kötü bir yara. Horoz'un lanet olası yerde ölmesini istiyorum ve onu oraya koyan kişi ben olmak istiyorum."

Axe-Man, ellerimin arkasındaki tüyleri diken diken eden hayvani bir ifadeyle hırladı.

Zeus, yüce gönüllü bir motorcu kral gibi başını eğdi ve "Axe-Man oraya önce varmazsa" diye izin verdi.

"Ona acı çektirebilirim," dedi Priest, çoğu yetişkin erkeğin altına sıçmasına neden olan o soğuk, içi boş monoton ses tonuyla. "Hepinizden daha iyi."

Wrath gözlerini devirdi ve Priest'i dirseğiyle itti, ona deliymiş gibi bakan bizlerden daha cesurdu. "Burada acı vermeyi bilen tek kişi sen değilsin."

Takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde, Priest Karambit bıçağını kılıfından çıkardı, parmaklarının arasından geçirdi ve sonra masaya donuk bir *gümbürtüyle* battı.

Tam da Wrath'ın işaret ve orta parmakları arasındaki boşlukta.

İkinci infazcımız hala titreşmekte olan bıçağa sadece göz kırptı ve sonra

yavaşça elini kaldırdı, kasıtlı olarak

Bunu yaparken parmakları. Kanayan elini ağzına götürüp kanı dişlerine bulaştırırken Priest'e ters ters baktı, böylece gülümsediğinde bunu kanlı bir şekilde yapmış oldu.

"Eğer Priest Bea'yı hamile bırakmasaydı, aranızda ciddi bir cinsel gerilim olduğunu okuyacaktım," diyerek masadaki gerilimi azaltmaya çalıştım.

İlk gülen Nova oldu, dostça bir tavırla çenesini bana doğru eğdi.

"Sadece söylüyorum, o pisliğe bir şansım var, onu da kullanacağım," diye hafifçe atıldım, Blue'nun tacizci lanet olası babasını yere seren başka birinin düşüncesi kanımı dondursa da.

"Biri onu öldürmeden önce onu bulmalıyız," diye homurdandı Z. "Boner, King, Curtains, Kodiak'la gidin ve çiftliği keşfe çıkın. Potansiyel müşterileri de yanınıza alın. Kaç kardeş olduklarını ve ne tür bir ateş taşıdıklarını bilmek istiyorum. Yapabilirsin, yak o zaman. Yeniden toplanmamız lazım, bunu yarın sabah 11'de kilisede yapacağız."

Toplantıya katılan yirmi kadar adam kapıya yönelmeden önce koro halinde "evet patron" sesleri yükseldi. Adaylar diğer tarafta nöbet tutuyorlardı, Carson onlar dışarı çıkarken herkesin telefonunu geri verdi.

Başkanım hariç herkes gidene kadar bir süre bekledim.

"Hâlâ arıyoruz kardeşim," dedi Zeus yalnız kaldığımız anda, ayağa kalkıp elini omzuma attı. "Durmayacağız, tamam mı?"

"Curtains aptallık ettiğimi düşünüyor. Diğerlerinin de böyle düşündüğünü söyleyebilirim." Diğer kardeşlerin bu konuda ne düşündüğü umurumda bile değildi.

Yine de Z'nin ne düşündüğünü önemsiyordum.

Hiç annem ya da babam olmadı ve Z, bir ebeveyne sahip olmaya en yakın olduğum zamandı.

Birisi ailemi hiç tanımadığım için şanssız olduğumu söyleyebilirdi, ama sadece Zeus Garro'yu tanımıyorlarsa.

Kimse ondan daha iyi değildi ve bunu her gün kanıtlıyordu.

Ve sonra yine yaptı yapacağını: "Bizim gibi erkekler hikaye kitaplarındaki gibi aşık olmazlar. Bir kadın görürüz ve bir şey göğsümüze bir kurşun gibi saplanır. Kanımızda ve kemiklerimizde, varlığımızın merkezinde bu kişinin bizim için yaratıldığını hissederiz. Oraya varmak biraz zaman alabilir." Sırıtışı, karısı Loulou'nun eliyle kazınmış sakalında küçük, gizli bir şeydi. "Bazen aramızdaki hiçbir engelin bizi ayrı tutmaya değmeyeceğini anlamak için kafamızı kıçımızdan çıkarmamız gerekir. Ama sen zaten bu berraklığa sahipsin. Sen her zaman açık görüşlü oldun.

Bana geldiğinde bile böyleydin, sadece bir çocuktun ve canın yanıyordu. Her zaman ne istediğini ve kim olduğunu iliklerine kadar biliyordun. Ve şimdi, sana bu kadını bulmanı ve güvende olduğundan emin olmanı söylüyorlar. Hatta belki de onu senin yapmanı."

Zeus'un sert avuç içi boynuma doğru hareket etti, tüm genişliğini kapladı ve bazen King'e yaptığını gördüğüm gibi beni hafifçe salladı. Sanki onun çocuğuymuşum gibi.

Elsa'yı kaybettiğimden beri göğsümde yaşadığım o acı, o dokunuşla ve gözlerindeki onun kardeşi, oğlu, ailesi olduğumu söyleyen bakışla hafifledi.

"Yine de ateşli bir tane seçmişsin," diye şaka yaptı. "Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, zamanla yumuşamazlar."

Güldüm çünkü Loulou baştan aşağıya tükürük ateşiydi.

Hepimiz onun bu yönünü severdik.

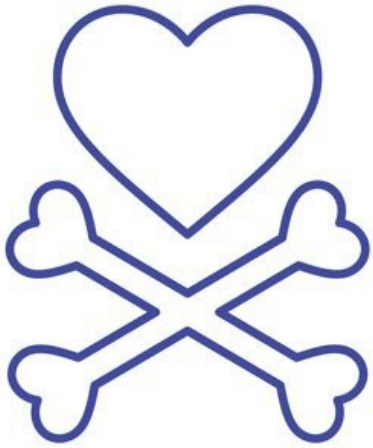
"Yani, evet, benim için sorun yok."

Z beni itip kaktı, sonra da elini mükemmel bir şekilde yapılmış saçlarıma sürmek için beni döndürdü çünkü bundan nefret ettiğimi biliyordu. Gülümsememi yuttum ve ona ters ters baktım.

Kıkırdadı, tekrar oymalı ahşap masanın başındaki yerine oturdu ve telefonunu çıkardı. Yanan ekranda Loulou ve kızı Harleigh Rose'un ikiz çocukları Angel ve Monster'ı kucağında tuttuğu bir görüntü vardı.

Ve hayatımda ilk defa kendim için böyle bir şey isteyecek kadar açgözlüydüm.

Sadece kulüp değil, adını kemiklerime kazıyacak ve beni sonsuza dek onun yapacak bir kadınla kendime ait diyebileceğim bir aile.

İLKBAHARDA BIÇAKLANDIĞIMDAN BERI, ZEUS BENI

Beklentiler. Bu hem bir rütbe indirimi hem de bir terfiydi. İlki sadece kafamdaydı çünkü Prez, Bat, Priest, Wrath, Axe-Man, King ve Nova ile aksiyonun ön saflarında olmak istiyordum. Ama aynı zamanda potansiyel müşterilerle ilgilenmenin, onlara yeni bir kültürü tanıtan bir antropolog gibi yöntemlerimizi öğretmenin neredeyse motorcular kadar kutsal olduğunu da anladım. Bu hayat tarzı kalbi zayıf olanlar için değildi. Toplumun gözlerinin içine bakıp onlara defolup gitmelerini söyleyebilen bir adam olmak açıklanamaz bir cesaret isterdi. The Fallen'ın yamalı yorganını dikmek ve onu eskisinden daha bütün hale getirmek için belli bir tür adam.

Ve işte oradaydım, onları kabul edecek, yargılayacak ve umarım onları The Fallen MC'nin yanan kafatası ve kanat yamasını takmaya layık bulacak adamdım.

Ben de onur duymaya karar verdim. Skell'in Perdeler'den sorumlu olduğu ve benim de aday olduğum dönemde yaptığı gibi bu konuda sızlanmanın bir anlamı yoktu. Hayatın bir adamın boğazını nasıl yumruklayabileceğine dair acımı, hayatın ellerinde acı çeken ve alışılmadık tesellimiz için bizi bulan genç adamlardan çıkarmayı reddettim. Biz bir grup serseri ve asiydik ve ekibimizde çok fazla kötü ya da tuhaf diye bir şey yoktu.

Bazı kulüpler ırkçı, homofobik, kadın düşmanı domuzlarla doluydu ama The Fallen öyle değildi.

Tabii ki, diğer kardeşlerime yaptığım gibi Carson'a da bok vermek zorunda kaldım.

"Kahretsin, siz ikiniz yakında bırakmazsanız, beni tahrik edeceksiniz ve inanın bana, ereksiyon halindeyken ata binmek hiç rahat değil."

Carson'ın İhtiyarı Benny, kızarıp başını adamın omzuna eğecek kadar uzun süre dudaklarını araladı. Carson bana soğuk bir bakış fırlattı.

Onlarda daha iyi olmaya başlamıştı.

Ve Benny'nin kıçını hemen yere düşürmemesi de iyiydi.

İlerleme var.

Boktan bir baba tarafından büyütülmüştü ve ona pipisini daldırdığı yerden utanması gerektiğini öğretmişti. Ama burada utanılacak bir şey olmadığını öğreniyordu.

Elbette, kulüp binasının yan duvarına karşı sevişmelerine şaşırmıştım ama burası *bizim* alanımızdı, yani onların alanıydı. Fallen MC'nin mülkünde herhangi bir yerde sakso çekmek istiyorlarsa, başımızın üstünde yerleri vardı.

Tanrı Nova ve Lila'nın bunu hepimiz için yeterince yaptığını biliyordu.

Curtains'in yanıma geldiğini hissettiğimde, "Gerçekten, sen odun patlatmadan önce bunu durdurarak sana bir kamu hizmeti yapıyorum, evlat," diye devam ettim.

"Haklı," dedi Curtains ve yüzünü ona dönmemiş olsam da sırıtışını duyabiliyordum. "Heckler bir keresinde bu küçük şortlu güzel kıza çok uzun süre baktıktan sonra bisikletini çarpmıştı."

"Siktir git Perdeler," diye bağırdı Heckler kulüp binasının içinden. Biz de kıs kıs güldük.

Carson sanki yirmi üç yaşında bir çaylak değil de altmış yaşında ve kendisine ağır baskılar yapılıyormuş gibi iç çekti. "Siz ikiniz çok kötüsünüz."

Curtains yumruk tokuşturmak için elini kaldırdı, ben de seve seve yerine getirdim. Jesti patlattık, sonra Benny'nin elinin arkasında bir kıkırdama sakladığını görmek için eşleşen sırıtışlarla döndük.

"Bence oldukça eğlenceliler," diye itiraf etti Carson'a. "Seni bırakayım. Kitapçıdan eve dönerken uğrayıp bir merhaba demek istedim." Benny, Cressida'nın dükkânı Paradise Found'da çalışıyordu.

"Güzel merhaba," diye mırıldandım.

"Bir de bana sor," diye takıldı Curtains.

Carson bizi terslemek için elini kaldırdı.

Benny güldü, büyük kahverengi gözleri bir çizgi romandan fırlamış gibi parlıyordu.

Blue'nun anime mavisi gözlerinin görüntüsü bir anda gözümün önünden geçti.

Sikeyim.

Sadece bir gecedir tanıdığınız birini özlemeniz nasıl mümkün olabilirdi?

Ama özlemekten daha fazlasıydı. Her şey ters gidiyordu. Sanki yerçekimi değişmişti ve ben sürekli dengesizdim, gerginlikle savaşmak için aşırı düzeltiyordum.

Geceleri eve gittiğimde ve yatağımda yalnız yattığımda onu düşündüm. Sabah uyandığımda kollarım boş, sesim o gür mavi saçların kokusundan mahrumdu.

Kardeşlerimin kadınlarına ya da Carson'ın durumunda erkeklerine sarıldıklarını gördüğümde, böyle bir şey için şansımı kaçırdığımı anladım.

"Hazır mısın?" Curtains omzunu omzuma vurarak sordu.

Zihnimi Mavi'nin zihnimin ortasında bıraktığı çukurdan çekip çıkardım ve kardeşimin sırtını sıvazladım. "Hadi gidelim. Zorlu bir yolculuk olacak."

"Bunun için güzel bir gece," dedi Carson, kızgın güneşin altında krom gibi parlayan motosikletlere doğru ilerlerken bize katılarak.

Benny kulüp binasının merdivenlerinde durmuş, denizcisini denize gönderen biri gibi bizi izliyordu.

İçimde bir şeylerin burkulmasına ve ağrımasına neden oldu.

Longin', diye düşündüm.

King kulüp binasının arka tarafından çıktı, sırtında bir çanta ve elinde de yaklaşır yaklaşmaz bana fırlattığı bir başka çanta vardı. "Bu gece yakmamız gerekirse diye."

Çantanın fermuarını açtığımda ateşleyici çubuklar, el fenerleri ve içki şişeleriyle eski moda paçavralar gördüm.

Kodiak arkamdan homurdandı, ödüm bokuma karıştı, neredeyse çantayı düşürüyordum.

"Tanrım, Ko, arada bir ses çıkar, olur mu?" Homurdandım. "Bir ölü kadar sessizsin."

Cevap gülümsemesi küçük ve karanlıktı. Motosikletini sıranın dışına çekip bir bacağını üzerine atarken tek kelime etmedi, park yerinden çıkarken omzunun üzerinden bile bakmadı.

Hepimiz onun peşinden koşarken "Şerefsiz," diye homurdandım.

Harley'imin mırıltısı altımda titreşir titreşmez her şey kayboldu ve yol, kıvrılan şeritteki Giriş'in dışında açıldı.

Denizden
Gökyüzüne
Otoyolu. Bu
barıştı.

Güneş, dağların alacakaranlık siluetinin ardında altın rengi bir lekeye dönüşüyor, değerli taş renkleri bir çocuğun parmak boyası gibi gökyüzüne yayılıyordu. Böyle bir güzelliğin saflığı nefesimi kesiyordu ama tıpkı o renkler gibi yolun karşısına geçerken buna ihtiyacım yoktu, sadece kulübümün yeşil ve siyah renkleriyle uçuyordum. Perdeler yanımda sırayla ilerliyordu ve Kodiak'ın önderliğinde onun yanımda, King'in arkamda olması bana ev gibi, rahatlık gibi, kardeşlik gibi geliyordu.

Kendimi ne zaman küçük ve yalnız hissetsem, kız kardeşini ve bildiği tek ailesini yeni kaybetmiş o çocuk, zihnimde bu yere geldim ya da bana eşlik eden herhangi bir kardeşle dışarı çıktım.

Çünkü *burası -bu* yer, bu kulüp, kendimin bu versiyonu- her zaman benim sığınağım olacaktı.

Ve onu korumak için savaşırken öleceğim, son ana kadar gülümseyerek.

Sonunda Furry Creek'ten vahşi doğaya doğru yola çıktığımızda hissettiğim tek şey, bir düşmanı bize zarar vermeden önce ezebileceğimiz için duyduğum heyecandı. Değer verdiğim bir kadının huzurunu kaçıran birinin ışığını söndürebileceğim için.

Motorları çiftlikten bir kilometre uzağa park ettik ve yaya olarak devam ettik, alacakaranlık manzaranın üzerine karanlık bir pelerin çökmesine rağmen yolun kenarındaki yüksek çimlere yapıştık. Sarı ışık kutularıyla noktalanmış siyah dikdörtgen önümüzde belirdiğinde, yıldızlar gecenin gökyüzünü süslemeye başlamıştı.

Yine de iki adam evin dışında bir ahırın yanındaydı, sigaralarının yanan ucu ateş böceği gibiydi ve seslerinin alçak mırıltısı karanlıkta çömelerek saklandığımız yerden ayırt edilemiyordu. Kodiak yüzünü bize döndü ve el hareketleriyle dağılmamızı emretti.

Arazinin sol tarafına, iki sigara içilen yerin arkasına, ahırın arkasına ve evin yan tarafına doğru süründüm. Botlarımın dikkatli adımları altında çakıllar neredeyse belli belirsiz çıtırdıyor, çoğunlukla çimlerdeki cırcır böceklerinin vızıltısı ve tıkırtısı tarafından bastırılıyordu. Aydınlık pencereden, yaşlı, iri yapılı bir kadının soyulmuş formika masada oturup çamurlu elleriyle patatesleri ovaladığı pis bir mutfak görebiliyordum.

Ve onun karşısında, mavi bir ışık gözüme çarptı.

Kalbim göğüs kafesime çarptı ve gücünü kaybetti.

Bir saniye sonra, Mavi'nin kendisi kare çerçevede belirdi.

Kahretsin, onu görünce içimden bir bıçak gibi geçti.

Hayal gücüm onun güzelliğinin hakkını verememişti, kalın kalçaları ve kalp şeklindeki yüzü, üst dudağındaki ve burnundaki metal parıltısı, ışığın masmavi gözlerinde parlayışıyla eşleşiyordu. El bileklerinden ayak bileklerine ve boğazına kadar onu örten bir şey giyiyordu ve o hala gördüğüm en seksi kadındı.

Ama zihnim onu görmenin sevincini kataloglamak için sadece bir dakikaya sahipti, çünkü diğer kadınla konuşmak için başını çevirdiğinde yanağının derisine dövme yapılmış morluğu fark ettim.

Burada, düşmanın inindeydi ve *yaralanmıştı*. Öfke beni

ele geçirdi, bir iblis yüzüme büründü.

Silahım bir anda elimdeydi.

Ayaklarım beni arka kapıya götürüyor.

Geldiğimi duymuş olmalı çünkü bir süre sonra kapalı kapıdan bana bakıyordu.

Ve içimdeki her şey sanki bunu yaparak o tek anı birçok ana yayabilecekmişim gibi durdu.

"Aaron," diye mırıldandı ses çıkarmadan, o muhteşem gözleri şokla irileşmişti.

Bakışları silaha kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü, içimdeki her molekülde titreşen öfkeyi fark etmemişti.

"Hayır," diye fısıldadı sonra, "Hayır. Bu evde silahlı dokuz adam var. Birkaçı da ahırın yanında. Horoz her an daha fazlasıyla geri dönebilir."

Kelimeleri zar zor sindirebildim. Öfke kulaklarıma hücum ediyor, onu boğuyor ve kendi şeytani şarkısını fısıldıyordu: *hepsini öldür, hepsini öldür.*

Öldürün. Onları. Hepsini.

Gazabımın ağırlığı karşısında bir düzine adam neydi ki?

"Lütfen," dedi, elini bizi ayıran ince tel perdeye bastırmak için yaklaşarak. "Yaralandığını görmek istemiyorum."

Dişlerimin arasından sessizce, "Canın yanıyor," diye tısladım.

"Kendini öldürtürsen benim olacağım kadar değil," diye söz verdi, sonra evin içinden biri bağırırken omzunun üzerinden kontrol etti. "Gitmen gerek."

"Benimle buluşacağına söz ver," diye ittim, elimi onunkinin üzerine koydum, teninin sıcaklığı paravan kapıdan sızıyordu. "Ben de gideceğim."

"Bu çok tehlikeli."

"Uçlarda yaşamayı seviyorum," diye hatırlattım ona, içeriden gümbürtüler gelirken ve Blue uzaklaşmaya çalışırken. Parmaklarım çürük perdeyi delip delikler açtı, böylece parmaklarımı onunkilere dolayabildim.

Pelüş alt dudağını ısırdı ve bir köşesinde iyileşmekte olan bir yarık fark ettim. Parmaklarım onunkilerin üzerinde daha sıkı kıvrıldı.

Elimi bırakıp mutfağa dönmeden önce bir dizi rakam fısıldadığında, ilk başta anlamadım.

Ne olduklarını ancak yangını söndürmek için kardeşlerimi bulmak üzere gölgelere daldıktan sonra fark ettim.

Telefon numarası.

CHAPTER NINE

MAVİ

Bana iyi olduğunu söyle.

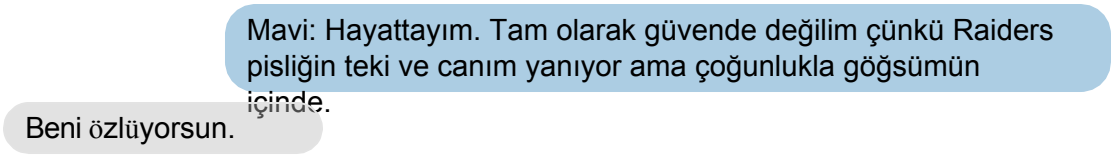
Sen cevap verene kadar mesaj atmayı bırakmaz.

Aaron: Canın yanıyor mu yoksa güvende misin bilmeden uyuyamazsın. Aaron: Nefes de alamıyorum.

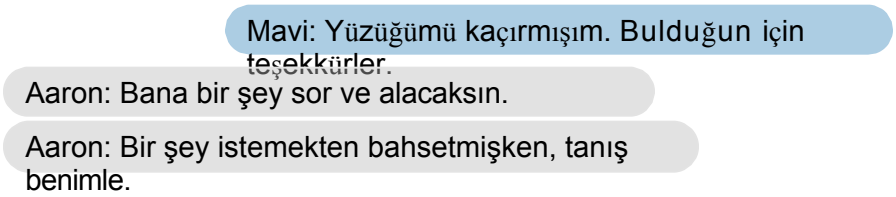
AARON'A NUMARAMI VERMEME NE SEBEP OLMUŞTU?

Bağlantıyı kötüye kullanacağını biliyordum ve dürüst olmak gerekirse, bunu yapmasını istiyordum. Telefon kullan-attı, yatağımın astarına sakladığım ve sadece yatmadan önce ve her gün uyandıktan sonra kontrol ettiğim bir telefon. Ama onunla yeniden bağlantı kurma fikri, boğuluyormuşum gibi hissettiğimde tutunabileceğim somut bir can simidi, vazgeçemeyeceğim kadar güzeldi.

Böylece Aaron numaramı aldı ve mesafemi korumaya çalışsam da birkaç gün içinde cazibesinin kurbanı oldum.

Çiftlik evindeki küçük ikiz yatağımda bağdaş kurup otururken içimden güldüm.

Tanrım, onu tekrar görmek istiyordum.

Arka kapının dışında onu kısa bir süre için görmek, doğru düzgün algılayamayacağım kadar ürkütücüydü. Nasırlı elinin pürüzlü dokusunu hala hissedebiliyordum, bana ulaşmak için bölmeyi kırdığında telin sivri kenarları derime batıyordu.

Bu çok küçük bir jestti ama boğazımı ağrıttı çünkü Aaron'ın benim için gelmesine izin verirsem aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğini düşündüm. Bana tekrar ulaşmak için gerçekliğimin tüm dehşetini gerçekten üstlenebilirdi.

Yüzümdeki morlukları gördükten sonra evin içinde bir intihar görevine çıkmaya fazlasıyla istekli görünüyordu.

Ama bu birbirimizi istemekten çok daha karmaşıktı. Aramızda nasıl bir bağ kurmuş olursak olalım, o beni tanımıyordu, gerçekten tanımıyordu.

Dahası, Horoz, Hazard ve diğerlerinin ne kadar zalim ve acımasız olabileceğini bilmiyordu.

Daha dün gece, gri bir minibüsün arkasında bir adamla gezintiden eve dönmüşlerdi. Gece geç saatlere kadar açık olan yatak odamın penceresinden ahırda ona işkence ettiklerini duyabiliyordum.

Şafak vakti uyanıp dışarı baktığımda, Jerky omzuna asılmış brandaya

sarılı bir bedenin ağırlığı altında sarkıyordu.

Aaron'a ve kulübüne yardım etmek istiyordum ama Aaron'dan benimle gizlice ilişki kurmasını istemek, ona tehlikeli bir şekilde hayatıma girmesi için fırsat vermek, bunu yapmanın yolu değildi.

Yani...

Mavi: Hayır. Sahip olabileceğimiz tek şey bu ve o zaman bile... mesafemizi korumalıyız. Şaka yapmıyorum. Benimle konuşmak tehlikeli.

Kocan bundan hoşlanmaz mıydı? Güzel. Sikimde bile değil.

Tehlike şimdilik hala Calgary'de. Ama Horoz bana dokunduğun için seni öldürür ve diğerleri de öldürür, sırf onun emirlerine uy.

Bazı şeyler uğruna ölmeye değer, Blue.

Mavi: Evet, güven bana, ben onlardan biri değilim.

Sessizde olduğunu üç kez kontrol ettikten sonra telefonu sakladığım yere geri koydum.

Bir an bile gecikmedi çünkü kapı törensiz bir şekilde açıldı ve Horoz oradaydı, tütün çiğniyor ve sabahın yedisinde neden hala pijamalarımla olduğumu anlayamıyormuş gibi bana bakıyordu.

"Çalışmaya başlamak için yeterince iyi görünüyorsun," dedi sonunda.

"Tamam," diye kabul ettim, çok hızlı bir şekilde çünkü devam etmek için bekliyordum.

Horoz, dayaktan sonra toplum içine çıkmamdan hoşlanmıyordu çünkü insanlar 'çok fazla soru soran meraklı amcıklar'dı.

Yakındaki salonları çoktan araştırmıştım ve özgeçmişimin bir kopyası hâlâ gelen kutumda kayıtlıydı.

"Sea to Sky girişinin ötesindeki Eugene's Bar'da çalışmanı istiyorum," diye homurdandı ve kıyafetlerimi kontrol etmek için küçük dolabıma doğru ilerledi.

İnlemeden yataktan kalkabildiğim anda beni içeri almıştı. Sadece kendi gözleri yerine kulübün gözleriyle çevrili olduğumda muhtemelen beni daha iyi takip edebilirdi.

"Ben artık sertifikalı bir güzellik uzmanıyım. Bir kuaförde çalışarak iyi para kazanabilirim," dedim, onunla tartışıyormuşum gibi görünmemek için ses tonumu hafif tutmaya çalışarak.

Homurdandı, bakışları sanki atılmış bir çöpmüşüm gibi üzerimde gezindi. İçim ürperdi ve kollarımı ağır, sütyensiz göğüslerimin üzerine sardım. "Ne oluyor lan?

Bu mu? Bir çeşit güzellik uzmanı mı?"

"Evet, sayılır. Saç, makyaj ve tırnakları gerçekten iyi yapabiliyorum. Yüz bakımı da yapmak istiyorum--" Horoz bana bir şey fırlatırken yüzüme çarpan kumaşla kesildim.

"Hayır. Eugene's bölgede çok iyi bilinen bir motorcu barı ve kanun kaçağı mekanıdır. Senin gibi bir kızın orada kulaklarını açık tutması işimize yarayabilir. The Fallen'ı devralmamızı destekleyecek bir sponsorumuz var ama bu işin çabuk bitmesini istiyorlar."

"Kim?" Merakımı dizginlemeden önce sordum.

Horoz bir saniye içinde üzerimdeydi, kalın eli boğazıma sarılmıştı, o kadar sert sıkıyordu ki gözlerimin arkasındaki basınç ağrıyordu ve ses kutum ezilmiş gibi hissediyordum. Benimkiyle aynı mavi tonunda olan ama kan çanağına dönmüş ve kötülükle dolu gözleri, yüzüme alaycı bir şekilde bakarken benden bir santim uzaktaydı.

"Şimdiden kendini unuttun mu, çocuk?" diye sordu. "Beni sorgulama."

Ellerimi onunkilere doğru kaldırdım, hava almak için çırpınırken ellerini çekmeye çalıştım. Başımı sallamaya çalıştım ama beni çok sıkı tutuyordu.

Morardığımdan emin olana kadar uzun bir süre gözlerimin içine baktı ve sonra beni bıraktı, ben de nefes nefese yatağa düştüm. Boğazım o kadar kötü ağrıyordu ki bir yerimi mi kırdı diye düşündüm.

"Aptalca sorular sormadan sana söyleneni yap. Eugene'de bir işe gir ve Hazard gelene kadar bir işe yara. O zaman seni evde tutmaya karar verebilir ve son sekiz yıldır yapman gerektiği gibi çocuk yapmanı sağlayabilir."

Bana bir kot etek daha fırlattı ve sonra geldiği gibi aniden gitti.

Birkaç dakika boyunca orada yattım, boynumda hâlâ duran acı ve paniğin ikiz pençesiyle nefes almaya çalıştım.

Ama sonunda kalktım, Horoz'un benim için çıkardığı dar gömleği ve küçük jean eteği giydim ve kendimi banyoya sürükledim. Yansımamda yıllardır, hatta hiç görmediğim bir kadın vardı. Genelde sağlıklı olan tenim solgunlaşmış, yüzümün sol tarafındaki morluklardan dolayı yeşil ve sarı renklere bürünmüştü. Mavi boyayı tazelemem gerekiyordu ve bunu şehirde yaptırabileceğim bir yer bulmaya karar verdim. O zamana kadar, bana bakan çirkin ve mutsuz yüzümle ilgili bir şeyler yapabilirdim.

Parıltılı mavi alet çantamı açıp işimin araçlarını bir araya getirirken, göz kapaklarımın alt çukurlarında titreyen gözyaşlarımın tuvalimi mahvetmemesi için her seferinde tek bir işe odaklanmaya çalıştım. Kalıcılık için astar, solgun tenimi eşitlemek için fondöten ve göz kapaklarımı gizlemek için kapatıcı.

kalan çürükler. Bronzlaştırıcı, allık ve fosforlu kalem yüz hatlarımı yapay da olsa yeniden canlandırdı ve dumanlı göz farı ile pembe ruj en iyi özelliklerimin ortaya çıkmasını sağladı.

İşim bittiğinde, bana bakan kızın eski halinin bir kabuğu olduğunu bile söyleyemezdiniz.

Çok güzel görünüyordu.

Gözyaşlarım titriyordu ve illüzyonu bozmaması için bir tanesini başparmağımla dikkatlice yakaladım.

"Çok güzelsin," dedim kendi kendime, sesim Horoz'un tacizleri yüzünden geçici olarak sertleşmişti.

Çirkin, aptal sürtük! Horoz'un sesi zihnimin kulağına bağırdı.

"Çok güzelsin," dedim tekrar ve bu sefer Aaron'ı hayal etmeme izin verdim.

Bana bakışı, biraz şaşkınlık ve dehşet içinde, o çalıntı arabada bana dokunuşu, sanki arkadaki çalıntı mücevherlerden daha değerliymişim gibi.

Çok güzel olduğun için değil, Blue, çünkü benim gibi bir adam güzel kızları tanır. Hayır, seni görmek göğsümdeki havayı dağıttı çünkü tatlı bir gülümsemeye sahip güzel bir kız gecenin bir yarısı tehlikeli bir otoyolda bir benzin istasyonunu yönetiyordu ve düşündüm ki, bu kızın hayatında ona kendini böyle riske atmamasını söyleyecek kimse yok. Sahip olduğu her şey için savaşıyor ve pençeliyor ve sahip olduğu şey hiç kimse değil. Ve Mavi bebek, o enayi bana yumruk attı. Senin gibi bir kızın arkasında seni güvende tutan ve her zaman tutmaya niyetli oldukları sözler veren koca bir aile ordusu olmalı.

Bu sözleri kendi kendime tekrarlarken gözlerimi kapattım, asla unutamayacağım bir şekilde sonsuza dek kemiklerime kazındı.

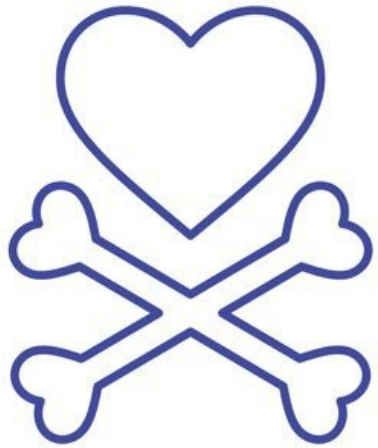
Onları açtığımda aynadaki kızı tekrar tanıdım. O, sekiz yıl boyunca yetiştirdiğim kendine güvenen, cesur kadındı. Kadınsı şeyleri ve yumuşak kıvrımlarımı sevmekten utanmayan kız. Makyajı, saçı ve kıyafetleri dünyaya tam olarak kim olmak istediğimi göstermek için hem bir zırh hem de bir tuval gibi kullanan kız.

Cesur, gözü pek, güzel.

Aaron Clare gibi bir adamı mucizevi bir gecede kalbinden vurabilecek türden bir kadın.

Evden çıkmadan önce, gizli telefonumu alıp kısa mavi kovboy çizmelerimin arkasına sokma dürtüsüne karşı koyamadım. Ben bile

O gün ona bir daha mesaj atmadım ama ulaşabileceğim bir yerde olduğunu bilmek günümü atlatabileceğimi hissettirdi.

"NEDEN?"

Barın arkasından tezgâhın üzerine çıkmış, ekose gömleğinin altında iri kolları şişkin, koyu gri gözlerini bana dikmiş, iri yarı, kaba saba adama göz kırptım.

Bir barmene göre pek arkadaş canlısı değildi.

"Um, çünkü bir işe ihtiyacım var?" Biraz omuz silkerek ve hoş bir sırıtış olduğunu umduğum bir ifadeyle önerdim. "Ve hizmet etme deneyimim var, bu yüzden neden buradan sormayayım diye düşündüm."

"Anlamışsındır," diye tekrarladı kuru bir sesle, yüz ifadesi hiç etkilenmemişti.

Güzel bir garsondan müdürle konuşmasını istediğimde, bu adamı beklemiyordum. Kendini tanıtmamıştı bile.

Kaba biriydi ama dürüst olmak gerekirse, Sea to Sky Otoyolu*'nun* kenarındaki uzun, alçak binaya adımımı attığım anda *Eugene's'e* aşık olmuştum. Havalı ya da hipster olmaya çalışmayan bir şekilde retroydu. Her yerde koyu renkli ahşap, duvarlarda neon tabelalar ve eski motorcu malzemeleri, U şeklindeki devasa barın sağında küçük bir sahne ve yüksek masaların önünde dans etmek için biraz alan vardı. Sağ köşe kabinlerden ve kısa masalardan oluşuyordu, üstleri zamanla yara bere içindeydi ve

Ziyaretçiler. Bir duvarın dibinde bir müzik kutusu yanıyor, hoparlörlerden eski usul rock sesleri yükseliyordu. Dökülmüş bira ve maraschino kirazı gibi, deri ve terbiye edilmiş ahşap gibi kokuyordu.

Hayatımın geri kalanını o dört duvar arasında geçirir ve mutlu olurdum.

Bok gibi havalıydı ve sabahın on birinde orada içen insanlar da havalıydı - muhtemelen bir önceki geceden henüz yatmamış bir avuç motorcu ve uzak köşedeki iki masanın etrafına toplanmış güzel kadınlar topluluğu.

"Dinle," dedim çünkü bu huysuz barmenin açık sözlü biri olduğunu hissediyordum. "İşe ihtiyacım var. Bana iş vermek istemiyorsan tamam, ama burada aptalı oynama. Burası harika bir yer ve eğer uyum sağlayamayacağımı düşünüyorsan, söyle, tamam mı? Uzun bir gün geçirdim ve saat daha on bir."

Müdür bana bir süre daha acımasızca baktıktan sonra ağzının etrafında küçük bir çatlak belirdi. Bir gülümseme taklidi.

"Pekâlâ," diye homurdandı, ağaç gövdesi kollarını düzleştirerek avuç içlerini tezgâhın üzerine koydu, ellerinin arkasındaki dövmeler açıkça görülüyordu. "O zaman sana evrakları getireyim."

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Ciddi misin sen?"

Kaşlarını kaldırdı. "Cesaretini kaybetme şimdi. Senin gibi güzel bir kız burada çalışmak istiyorsa, cesaretli olmalı."

"Yani senin bir pislik olman bir test miydi?" Şok olmuş bir samimiyetle sordum.

Kısa, keskin bir mizah havlamasıyla kıkırdadı. "Hayır, ben her zaman bir pisliğim. Ama bununla başa çıkabileceğini bilmek güzel, çünkü buradaki müşteriler acımasız olabiliyor. Burası Denny's değil, anladın mı? Burada ciddi şeyler oluyor."

Gözlerimi devirdim. "Ben küçük kırmızı değilim ve sen de tanıdığım ilk büyük kötü kurt değilsin. Kaba ya da huysuz motorcularla başa çıkabilirim."

Koyu renk sakalının çerçevelediği soluk pembe dolgun dudaklarının peşindeydi ve Aaron'la daha önce tanışmamış olsaydım, onu çılgınca çekici bulabilirdim.

"Eugene," dedi sonunda, sıkmam için kocaman bir el uzattı. Elimi serin ve nasırlı bir şekilde kavradı.

"Seni bir Mermi ya da Çekiç sanırdım," dedim, ya eski bir asker ya da eski bir mahkûm olduğunu düşünerek, her zaman saçma, tuhaf bir şekilde uygun lakapları olan iki erkek mezhebi.

Gülümsemesi keskin bir çizgi halinde düzleşti, bakışları geçmişe bakar gibi parladı. "Uzun zaman önce başka bir ismim vardı. Artık yakışmıyor, o

yüzden

Eugene."

"Anlıyorum," dedim, yüz hatlarındaki tanıdık trajedi damgasını fark ettiğimde sesim yumuşadı. "Benim adım Faith'ti, ama şimdi..." Aaron'un bana Mavi bebeğim dediğini düşündüm. "Artık bana Mavi denmesinden hoşlanıyorum."

Eugene'in bakışlarında bir şey keskinleşti, ama başını salladı ve elimi bıraktığında birbirimizi biraz fazla uzun süre tuttuğumuzu fark ettim.

"Mavi," dedi bu kelimeyi sanki bir tadı varmış ve tatlıymış gibi. "Sana o evrakları getireceğim."

Parmak eklemlerini barın tepesine vurdu ve gözden kayboldu.

Bir an sonra biri yanımdaki tabureye kaydı ve yüzümü onlara döndüğümde muhteşem bir Asyalı kadının düşünceli bir şekilde bana baktığını gördüm.

"Um, merhaba?" Bir süre hiçbir şey söylemeyince sordum.

Sırıtışı küçük, keskin dişlerin hızlı bir parıltısıydı, neredeyse kaba. "Hey. Ben Mei."

"Mavi," diye kendimi işaret ettim, sonra elimi biraz bilinçli bir şekilde bara bıraktım.

Odanın öbür ucunda, bir grup güzel kadının bulunduğu köşede biri güldü ve sonra aniden sustu.

"Çok güzelsiniz," dedi Mei, neredeyse gerçekçi bir ifadeyle, biraz da sıkılarak. "Saçını ve makyajını kendin mi yaptın?"

Saçlarımın köprücük kemiğimdeki kıvrılmış uçlarını parmakladım ve başımı salladım. "Kendim boyamıyorum ve yenilenmeye ihtiyacı var ama evet. Aslında geçimimi sağlamak için makyaj, saç ve tırnak yapıyorum."

"Yok artık," diye haykırdı Mei, kara gözleri ışıl ışıldı. Rimelden başka bir şey sürmemiş gibi görünmediği ve fazla bakım gerektirmeyen o muhteşem, şık, düz saçlara sahip olduğu düşünüldüğünde bu kadar ilgili olmasına şaşırmıştım.

"Kahretsin," dedim küçük bir sırıtışla ve kahkahalarını dinledim.

"Sevgilimin üvey annesi yakınlardaki en iyi güzellik salonlarından birini işletiyor.

Lin's Beauty Emporium, hiç duydunuz mu?"

Gözlerimi kırptım çünkü evet, kırpmıştım. Horoz beni burada çalışmaya zorlamadan önce başvurmak istediğim yerlerden biriydi.

"Evet, var. Aslında bugün ilerleyen saatlerde bir göz atacaktım." Mei ellerini çırptı ama sırıtışı gerçek bir şaşkınlık için fazla hesaplıydı.

"Ne tesadüf, ben de oraya gidecektim. Sen yenisin.

Buralarda, değil mi? Neden birlikte gitmiyoruz?"

Eugene'in kahkaha sesi beni gafil avladı ve sıçramama neden oldu. Sessizce önümde belirdi, Mei'ye şaşkın bir bakış atarken evrakları benim için tahtaya vurdu.

"Bu ses de neyin nesi?" diye sordu.

Mei gözlerini ona dikti ve bu ifade yüz hatlarına, bana yönelttiği sakarin gülümsemeden daha çok yakışıyor gibiydi. "Neden kendi işine bakmıyorsun, Eugene?"

"Benim barım," diye karşılık verdi. "Bu yüzden de doğal olarak beni ilgilendirir." Mei'nin kızgınlığı derinleşti ve mırıldandı, "Touché."

Kollarını fıçı göğsünde kavuşturarak, "Bu mutlu-şanslı tavır da neyin nesi?" diye devam etti. "Sen ve Bea bir günlüğüne kişiliklerinizi değiştirmeye falan mı karar verdiniz?"

Mei dudaklarının arasından bir ahududu üfledi ve ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım, Eugene, buna *arkadaş canlısı olmak* deniyor. Bir ara sen de denemelisin."

"Sanki o kadar uzmansın da," diye takıldı ama ağzındaki küçük bir seğirme bu tür şakalaşmalardan hoşlandığını gösteriyordu.

İç çekişi kuşkuluydu. "Biliyor musun, yılın iyiliğini yapmaya çalışıyordum ve sen bunu tamamen mahvettin."

"İyi bir şey mi?" Sordum çünkü her ne kadar bu değiş tokuştan keyif alsam da kaybolmaktan yorulmuştum.

Mei yüzünü buruşturdu ve bana zayıf bir gülümseme verdi. "Seni kulüp binasında Boner'in seni getirdiği o geceden tanıyor olabilirim. Resmi olarak tanışmadık ama benim İhtiyar Axe-Man ya da sizin bildiğiniz adıyla Axe ve Boner aptalın teki ama onu seviyorum, bu yüzden hakkınızda çok şey duydum."

"Mei..." Eugene bir uyarı gibi söyledi.

Kadın ona gözlerini devirdi. "İyi! Boner senin kozmetoloji sertifikan olduğundan bahsetmiş olabilir ve Axe-Man de Lin'in salonda birini aradığından bahsetmiş *olabilir."* Omuz silkti.

"Yani... benim gelmemi mi bekliyordun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum çünkü o sabah orada olacağımı bilmesine imkân yoktu.

"Aslında sadece bir tesadüftü," diye itiraf etti. "Boner ve ben hâlâ seninle nasıl karşılaşabileceğimi düşünüyorduk. O marketi düşündü, ama ben alışveriş merkezini düşündüm. Alışveriş yapmaktan nefret ederim, bu yüzden sen gelene kadar sürekli alışveriş merkezinde takılma fikri hoşuma gitmedi. Bea'ya sormalıydı çünkü o alışverişe bayılır ve çok cana yakındır,

ama çok hamile ve Priest onu gözünün önünden ayırmıyor. Ayrıca, Lin'le bağlantısı olan benim, yani..."

Konuşmayı kesti çünkü ben gülüyordum.

Duracak gibi değildim.

Tanrım, Aaron Clare *harikaydı*.

Mei ve Eugene birbirlerine baktılar ama benim hafif histerik kıkırdamama izin verdiler. Gözümden akan bir damla yaşı sildim, göz kalemime dikkat ettim.

"O bir deli," dedim sonunda. "Bunu yapmayı kabul ettiğine inanamıyorum."

Mei'nin özenle çizilmiş yüz hatlarının kenarları samimi bir nezaketle yumuşatılmıştı ve konuştuğunda sesi daha derin ve sıcaklık doluydu. "Boner için her şeyi yaparım ve onun da benim için her şeyi yapacağını biliyorum. Mürettebatımız bu şekilde çalışır. Bu bir tür ölüm kalım sadakati."

Dudaklarım anında büküldü. "İnsanların bunu söylemeyi sevdiğini biliyorum, ama hadi ama, kimse başkası için ölmek istemez. Neredeyse hiç kimse bu kadar özverili değildir."

Mei gözlerinin ardındaki duygularla uzun bir süre bana baktı.

"Size Düşmüşler hakkında farklı olduğunu kanıtlayan pek çok hikâye anlatabilirim ama bunları anlatmak bana düşmez. Sadece şunu söyleyeceğim; Boner benim ve Yaşlı Bayanlar için hiç tereddüt etmeden karnıma bıçak sapladı. Kaçırıldım ve canlı canlı gömüldüm ama kulüp beni kurtardı. Boner'i daha sonra gördüğümde bana ilk ne dedi biliyor musunuz? "Seni toprağın altından çıkarmak için diğerleriyle birlikte kazmadığım için üzgünüm. Ve biliyorum ki, eğer ona izin verselerdi, Boner beni hayatta tutmak için kan kaybından ölürken bile diğerlerinin yanında kazmaya devam ederdi."

Merkezimde açılan bir yarık, sanki biri hayatımın omurgasını söküp çıkarmış gibi ürpermeme neden oldu. Kanlı mağarayı dolduran umutla dengesizleştiğimi hissettim. Özlem dilimin arkasında asit gibi tat bırakıyordu. Mei uzanıp tezgâhın üzerindeki sıkılı elime dokundu, parmakları yeterince koyu olduğunu düşünmediğim silik morluk izlerine hafifçe değdi.

Bileğimin iç tarafına saklıyorum.

"Hayatımda öğrendiğim bir şey varsa, o da kahramanların her şekil ve boyutta olabileceği, ancak en iyi kahramanların kendileri de biraz lekelenmiş olanlar olduğudur. Bu, önemsedikleri insanları güvende tutmak için her şeyi yapmaya hazır oldukları anlamına gelir. Bu da sizin yaşadığınız cehennemi biraz olsun anlayabilecekleri anlamına gelir."

"Boner'ın da böyle olduğunu mu söylüyorsun?" diye mırıldandım, sesim içimi kasıp kavuran duygu karmaşasında kaybolmuştu.

"*Hepsinin böyle* olduğunu söylüyorum," diye düzeltti usulca. "Ve bu kadınları da kapsıyor. Ne pahasına olursa olsun kendi başımızın çaresine bakarız." Durakladı, elini bileğime doladı, böylece parmak uçları çürük noktalarıyla eşleşti ve bu izleri bırakan kişinin acımasızlığına karşı dokunuşun nezaketinden ürperdim.

Kendimi kontrol altına almaya çalışarak titrek bir nefes aldım. Genelde bu kadar duygusal değildim ama Horoz'a geri dönmek akıl sağlığıma her gün bir darbe indiriyordu ve Aaron ve ailesinin göz kamaştırıcı nezaketiyle nadiren karşılaşmak neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı.

"Bize izin vermelisin," diye fısıldadı, benden Eugene'e baktı, Eugene bu ima karşısında belli belirsiz irkildi, sertçe kaşlarını çattı ve sonra barın diğer ucundaki bir adamı kontrol etmek için topuklarının üzerinde döndü.

"Onu tanımıyorsun," dedim sessizce. "On üç yaşımdayken bir çocuğa aşık olmuştum ve Horoz bunu öğrendi. Çocuk ertesi gün okula gitmedi çünkü bir vur-kaç olayının kurbanı olmuştu. On kemiği kırılmıştı. Ben ağlarken Horoz yatağımın kenarına oturdu ve bana hayatımdaki tek önemli erkeğin kendisi ve kulübü olduğunu söyledi."

Mei'nin ifadesi gerginleşti ve bileğimi kavradığında yüzümü buruşturdum.

"Hayatıma karıştığı için Aaron'a neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum," diye itiraf ettim. "Ve geceleri bunu düşünerek uyuyamıyorum. Ben kulüpte büyüdüm Mei. Hainlere ve düşmanlara ne olduğunu biliyorum. Onlara işkence edildiğini duydum, sakat bırakıldıklarını gördüm, Horoz'un önünde diz çöküp yalvardıklarını ve Horoz'un gözlerinin arasına bir kurşun sıktığını izledim. Onun elinde ölmenin romantik bir yanı yok. Aşk ve sadakat için değil ve kesinlikle *benim* için değil."

"Deneyimlerime göre, insanlar kendi değerimiz hakkında bizden çok daha iyi bir fikre sahip. Sevgiyi hak etmediğimi düşünerek uzun süre mücadele ettim ve sevgiden kaçtığımda çok daha kötü bir insan oldum. Muhtemelen hiçbir zaman Henning Axelsen için yeterince iyi olduğumu düşünmeyeceğim çünkü o tanıdığım en iyi erkek. Ama beni sevmesi onu mutlu ediyor ve Tanrı biliyor ki ona izin vermek ve onu sevmek beni de mutlu ediyor." Omuz silkti. "Düşünülmesi gereken bir şey."

"Beni tanımıyorsun." Kelimeler, Horoz'un ömür boyu süren istismarının Aaron'la ve Düşmüş MC'nin nezaketinin Giriş bölümüyle buluştuğu yerde fokurdayan ve çalkalanan hayal kırıklığıyla doluydu. İçim Bermuda Şeytan Üçgeni gibi tıslayıp çalkalanıyor, düşüncelerim gelgitlerde boğuluyordu. "Ne sen ne de Aaron."

Hiç kimse! Vicdanım çığlık attı. *Kimse seni tanımıyor ve asla* da *tanımayacak çünkü* o buna *izin vermeyecek.*

"Hayır," diye kabul etti Mei, tabureden savaş botlarına doğru kayarak. "Ama benim güven sorunlarım var ve Eugene tanıştığı hemen herkesten nefret ediyor ve evet, Boner bize senden bahsetmiş olabilir ama burada bir işin olmazdı ve seninle sadece birkaç dakika konuştuktan sonra tanımaya değer olduğunu düşünmeseydik seni Lin'le tanıştırmayı teklif etmezdim."

Döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. Uzaktan, neredeyse ruhani güzelliğinin yırtık siyah skinny jean'i ve boya lekeli Streek Ink Tattoo tişörtünün kollarını ve etek ucunu keserek kaslı kollarını ve göbeğini ortaya çıkarmasıyla tezat oluşturduğunu fark ettim. Bir tür intikam meleğine benziyordu.

Ve onunla gitmeyi bir sonraki nefesimden daha çok istiyordum.

Lin's Beauty Emporium'a ve hayalimdeki işe doğru, sadece hayalini kurduğum türden bir sadakati temsil eden bir grup insana doğru, Aaron'a ve onun kollarının güvenli, tutkulu emniyetine doğru.

Ama Horoz onu bıraktıktan sonra Grouch'u düşündüm, burnu ve göz çukuru kırılmış, gözü şişmiş, omzu çıkmış, sol elinin parmakları bir tür aletle ezilmişti. Rooster ona anahtarlarını atıp polise gitmemesi için üstü kapalı bir tehdit savurduktan sonra çekip giderken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Ve o sadece bir sivildi.

Horoz'un iliklerine kadar nefret ettiği kulübün bir parçası değil.

Mei onu takip etmediğimi fark etti ve elini bana uzatmadan önce bir an için başını eğerek döndü. "Hadi ama Mavi. Aaron'ı görmek zorunda değilsin ve istemiyorsan işi kabul etmek zorunda da değilsin. Sadece gel ve benimle tırnaklarını yaptır." Isırılmış tırnaklarındaki yontulmuş siyah cilayı gösterdi ve yüzünü buruşturdu. "Bu şekilde kalmamdan sorumlu olmak istemediğini biliyorsun."

Soluksuz bir kahkaha bıraktı beni. "Onlar trajik."

"İster inan ister inanma, bu benim hakkımda ilk kez söylenen bir şey değil," diye şaka yaparak parmaklarını bana doğru salladı. "Elimi tutmazsan bana kompleks yaşatacaksın. Genelde alıngan bir tip değilimdir ve reddedilmeyi kaldıramam."

Tekrar güldüm çünkü Aaron'la nasıl anlaşacaklarını görebiliyordum, onun keskin alaycılığı ve Aaron'un alaycı cazibesi. Her şeyi ödeyebileceğimi düşündüm.

Raider kulüp binasının arka bahçesindeki bir kasaya gömdüğüm parayı onlarla sadece yarım saat geçirmek için verdim.

Ben de nefesimi içime çektim, kendime cesur ve gözü pek olduğumu hatırlattım ve Mei'nin elini tutmak için ayağa kalktım. Benimkinde sıcaktı, küçük ama güçlüydü.

Ve bana verdiği gülümseme, bir yanağındaki gamzeyi ortaya çıkaran gerçek bir gülümseme, çabaya değdi.

CHAPTER TEN

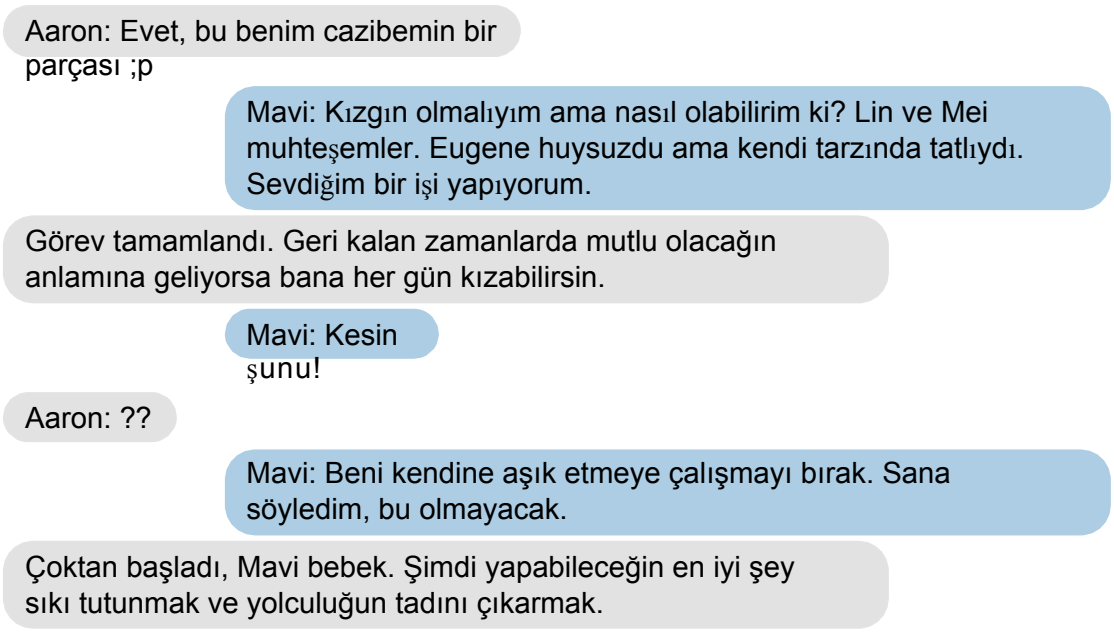
MAVİ

Aaron: Kızgın mısın?

Mavi: Tamamen.

Aaron: Tanrım, o öfkeyi dilinde tatmak için neler vermezdim.

Mavi: Aaron, ben sana kızmaya çalışırken senin seksi ve çekici olman beni daha da sinirlendiriyor.

TABII KI, AARON'UN ARKADAŞLARI PASTAMI YIYEBILMEM IÇIN BUNU YAPTILAR.

ve onu da ye.

Horoz, Düşmüşler ve Denizden Gökyüzüne yeraltı dünyası hakkında bilgi toplamak için Eugene'de çalışmamı bekliyordu, bu yüzden Perşembe'den Cumartesi'ye haftada üç gece orada çalışacaktım. Ama pazartesiden perşembeye, saat 10'dan 6'ya kadar Lin's Beauty Emporium'da güzellik uzmanı olacaktım.

Ne kadar havalıydı değil mi?

Lin kısa bir süre önce saç şekillendirme hizmetleri sunmaya başlamıştı ve ben de onun ikinci işe alımıydım, bu nedenle salonda kendi koltuğum ve istasyonum vardı. Programda boşluklar olduğunda, özel etkinlikler için tırnak ve makyaj yapıyordum.

Başkası için çok küçük bir şey gibi görünebilirdi ama o ilk Pazartesi sabahı içeri girdiğimde, üzerinde *Mavi yazan* buz rengi neon tabelalı, mavi ve gümüş balonlarla süslenmiş ve beyaz tezgahın üzerinde 'Mavi Bebek' yazan bir kart bulunan istasyonumu gördüğümde gözyaşlarına boğuldum.

O saatte orada olan tek kişi Lin'di ve bana kısa bir sarılmanın ardından dükkânı açmakla meşgul oldu, böylece Aaron'un kartını okumak için biraz mahremiyete sahip olabildim.

§lve,

3on'c cLi>h Sin'll go easy on ;ov. Rl'eat; got ^alf cLe clv 's Olb Sadies Soơ et in co see ;ov cLi' nee 'cavse cLey'×e all nosy as ^ell. T^ey'×e ^a' les', fo' cLe mos9 pa'9...jvs9 a×ơib Ja×leip^ Rose if ;ov ca . C^e'll ^are ;ov co fessi>' all ;ov' si ' Se(ơ e ^e' nail' a×e d'y. WisL 5 covlt Se cLe e co see ;ov sLi>e ;ov' p'e9cy lig³c on e×e'yone ;ov leare a lit9le mo'e Sea'tifvl cobay, Svt 5 got a ×irit imagi>acio , so 5 figv'e 5'll Se al'ip^t.

Jappy fo' ;ov, my gi'l.

R§‡.

GÖZLERIMI KIRPIŞTIRARAK TAVUK TIRMIĞI KARALAMASINA BAKTIM VE BUNUN gördüğüm en güzel şeydi.

"Hey, Lin? Hiç mıknatısın var mı?" Ben aradım.

Birkaç dakika sonra kart istasyonumdaki yuvarlak aynanın köşesindeydi. Aaron'un aldığı balonlarla çevrili sandalyede otururken yansımama gülümseyerek bir selfie çektim ve ona gönderdim.

Mavi: Hayatımın en mutlu anının bir belgesi.

Aaron cevap verdiğinde, sabahın daha bağışlayıcı bir saatinde, ilk müşterimle, yerel kütüphanede çalışan yaşlı bir kadınla işimi bitirmek üzereydim.

Bunun üzerinde çalışmalıyız. Mutlu bir hayatı hak ediyorsun.

Saç yapan diğer kız benden birkaç yaş büyüktü, ama Mal adında, sarı uçlu rastalı ve kusursuz koyu tenli, dışa dönük, mutlu-şanslı bir kadındı. Sabah müşterilerimle işim bittiğinde ve bir sonraki randevum için tırnak istasyonuna gitmem gerektiğinde bana Taylor Swift'in şarkılarını söyletiyordu.

"Gorgeous" şarkısının sözlerini söylerken bir elinde mini bir mikrofon gibi tuttuğu jel cila şişesiyle, gözleri kapalı bir şekilde kapıdan içeri girdiğinde beni böyle gördü.

İstasyonumun diğer tarafındaki sandalyenin yere sürtünme sesiyle gözlerimi açtığımda Aaron oturuyordu, dirseklerini masaya dayamıştı, dövmeli, yüzüklü ellerini çenesinin altında yumruk yapmıştı.

Nefesim ciğerlerimde durdu, onun saf güzelliği karşısında çarpıldım.

Tanrım, onu son gördüğümden bu yana geçen birkaç gün içinde ne kadar muhteşem olduğunu neredeyse unutmuştum.

O kara gözleri mehtaplı bir gecede su gibi parlıyordu.

Be

n. "Hey, mutlu kız," dedi yumuşak bir sesle.

Aklımı başıma toplamam tam bir saniye sürdü. Kendime geldiğimde, etrafıma bakındım.

Sanki Beyaz Akıncılar'dan biri salonda pusuya yatmış gibi.

"Aaron," diye tısladım. "Burada ne işin var?"

"Yalan söyledim. Hayal gücüm yeterince iyi değildi. Seni kendi halinde görmem gerekiyordu," diye açıkladı. "İyi ki de öyle yapmışım çünkü mutluluğu başka hiç kimsede bu kadar güzel görmemiştim."

Paniğimin bir kısmı onun tatlılığı içinde eridi. "Birlikte görünmek güvenli değil. Horoz'un gözü üzerimde. Rastgele arabaya biniyor."

Aaron kara kaşlarını kaldırarak avuçlarını bana doğru açtı. "Arabayla gelirse göreceği tek şey çaresizce kendine bakmaya ihtiyacı olan bir adam olacak."

Ona bön bön baktım. "Cidden tırnaklarını yapmamı mı öneriyorsun?"

"Pençeler ve pençeler," diye ağırbaşlı bir şekilde onayladı, ama gözleri neşeyle öyle parlıyordu ki güneş lekelerini kırpıştırmak zorunda kaldım.

Elimi ağzıma kapatamadan bir kıkırdama kaçtı. Kendimi kontrol altına aldığımda, "Bunu senin için yapmayı çok *isterdim ama* bir müşterim var. Claire Lafayette."

Aaron'un sırıtışı geniş ve muzafferdi. "Aaron Clare'in Claire'i, Lafayette ise Zeus'un ve Rahip'in kadınları Loulou ve Bea'nın soyadları."

"Yani sen benim öğlen randevumsun," diye açıkladım, biraz şaşkınlıkla.

Aaron iri, yaralı ve dövmeli ellerini soluk mavi minderimin üzerine koydu ve parmaklarını oynattı. "Atla bakalım Mavi. Bu enayiler daha önce hiç görülmedi, bu yüzden onları hazır hale getirmen muhtemelen biraz zaman alacak."

Duygular boğazıma öyle bir doldu ki neredeyse öğürecektim. Sevinç o kadar keskindi ki dişlerimi sızlattı. Engel olamadığım gözyaşları gözlerimin arkasını yaktı ve kanallarda birikti.

"Hey, hey," diye mırıldandı Aaron, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak ve yanağımı okşamak için öne eğildi. "Mutluluğa ne oldu?"

"Mutluyum," diye fısıldadım boğazıma düğümlenen gözyaşlarımın arasından. "Sanırım bu sadece sistemimde bir şok etkisi yarattı."

Dolgun ağzı düzleşti ve bakışlarının saçlarımın örttüğü boğazımın açıkta kalan çizgisine kayışını izledim. Horoz'un boğucu pençesinden kalan morlukları yarım kilo kapatıcıyla kapatmıştım ama Aaron'ın gözleri çok keskin bakıyordu. Eli yanağımdan çenemin yumuşak kenarı boyunca boğazıma doğru ilerlerken, Rooster'ın yaptığı gibi boynumu avuçlarken, Mei'nin bileklerime yaptığı gibi morluklara dokunurken kalın bir şekilde yutkundum. Dokunuşu tüy kadar hafifti, başparmağı nabzımın üzerinde usulca geziniyordu. Yüz ifadesindeki duygu fırtınasını ve ardından gözle görülür bir şekilde yutkunup geri çekilerek elini bırakmasını izledim.

Gülümsediğinde, neredeyse normaldi - kadınları yakacak şekilde parlak ve kibirliydi. Ama gözlerinin yanındaki gerginliği görebiliyordum ve mutluluğumu mahvetmemek için soğukkanlı olmaya çalıştığını biliyordum.

Lanet olsun, onun gibi bir adama nasıl karşı koyabilirdim ki?

Sırf beni görmek için tırnaklarını yaptırmaya gelen kanun kaçağı bir motorcu.

Titrek bir nefes aldım ve ellerini tutup desteğin üzerine koyarken ona gülümsedim. "Biliyorsun, onları gerçekten güzel bir şeye boyamam gerekecek... Mavi düşünüyorum."

Aaron güldü, karnımın derinliklerinden gelen o muhteşem sesle ve kendimi kollarına atıp hayatımın geri kalanında her gün benimle gülmesi için ona yalvarmak istedim.

"Mavi çok yakışır," diye kabul etti.

Bir an iri ellerini okşadım, sırt tarafındaki Düşmüş MC kafatası ve alevli kanatlar sembolünü ve her bir elindeki dört kalın gümüş halkayı izledim. Harfleri baş aşağı okumaya çalışarak örümcekli bir hatla kazınmış mühür yüzüğünün üzerinde oyalandım.

"Ximena Sofia Escalante," diye söze dökülmemiş sorumu yanıtladı. "Bu benim annemin yüzüğüydü, ondan önce de onun annesinin. Kız kardeşim doğana kadar ailemin en büyük kızının adı Ximena'ydı."

"Gelenek neden bozuldu?" Ona manikür yapmak için istasyonumu hazırlamaya başlarken sordum.

Bir an tereddüt etti, o enerjik canlılık öyle bir azaldı ki, yaptığım işi bırakıp suratındaki asık ifadeye baktım.

"Annem ve babam o doğduktan birkaç hafta sonra bir araba kazasında öldüler. Koruyucu aileye verildiğimizde, Ximena'nın insanlar tarafından söylenmesinin çok zor olduğuna karar verdiler, bu yüzden göbek adı olan Elsa'yı kullandılar."

"Çok üzgünüm," dedim ellerini tutup sıkmak için. "Sen hep Aaron mıydın?"

"Aarón," dedi inişli çıkışlı bir İspanyol aksanıyla, ismini daha da güzelleştirerek. "Ama Aaron demek daha kolaydı. Eyalette çok büyük bir Latin topluluğu yok. Dürüst olmak gerekirse, kulüp konusunda şanslıydım. Nova ve onun Yaşlı Hanımı Lila ile Zeus ve Loulou'nun oğlu Ares'le konuşma fırsatı bulana kadar İspanyolca öğrenmemiştim. Lou da öğrenmeye çalışıyor ama r'leri bir boka çeviremiyor."

Güldüm, benimkini dilimin üzerinde yuvarladım.

Aaron bana ateşli, tembel bir sırıtış fırlattı. "Bu konuda mükemmel olacağını nereden bilebilirdim ki? O dille başka neler yapabileceğini düşündüm."

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım. "Terbiyeli ol, benim iş yerimdeyiz."

"Bana şans verseydin seni düzgün bir şekilde dışarı çıkarırdım," diye hatırlattı.

Ben.

"Ben evliyim," diye karşılık verdim. Sözcükler bile ona sapladığım bir bıçak gibiydi.

kendi göğsümden.

Çivi matkabını çıkarıp çalıştırdım ve Aaron'un gözlerinin kocaman açıldığını gördüm.

"Bu da ne böyle?" diye sordu kuşkuyla. "Buraya işkence görmeye gelmedim, Blue. Sikilmek isteseydim Priest'ten bir seans isteyebilirdim."

İçimden kopan kahkaha o kadar yüksekti ki, diğer müşterilerden bazıları beni neyin eğlendirdiğini görmek için döndü. Lin'le göz göze geldik ama o sadece hoşgörülü bir gülümsemeyle başını salladı.

"Bu bir tırnak matkabı, şapşal." Tırnak etlerini temizlemek için aleti tırnağına ne kadar nazikçe bastırabileceğimi göstermek için elini tuttum. "Burada kuru manikür yapıyoruz, yani suya veya kimyasala batırmak yok. Bu daha hassas."

Yaptığı surat ifadesine yine güldüm ama yırtık tırnak yatakları üzerinde çalışmaya devam ettim. Tırnaklarının altında motor yağı ve derisine işlemiş kir vardı.

"Nerede çalıştığını bile bilmiyorum," diye usulca itiraf ettim çünkü içimdeki her şey ona atomik bir düzeyde özlem duyarken onun benim için

neredeyse tamamen yabancı olduğunu bilmek çok garipti.

Onu hayatım boyunca tanıdığımı ya da tanımasam bile bu adamın gelmesini beklediğimi hissettim.

Tam olarak beni kurtarmak için değil ama içinde bulunduğum koşullara dayanabilmem ve bunlardan çıkış yolunu bulabilmem için ihtiyacım olan umudu vermek için.

"Hephaestus Auto'da tamirciyim," dedi kolayca. "Kulübün garajı var ve başka hangi becerilere sahip olabileceklerini anlayana kadar adayların çoğunu orada çalıştırıyoruz. Ransom kaporta işlerinde çok iyi olduğunu kanıtladı ve Carson'ın mühendislik konusunda bir aklı var, bu yüzden onu teşhis taraması gerektiren yeni modellere koyuyoruz. Pigeon bundan nefret ediyor, bu yüzden Nova ve Axe-Man onu Street Ink Tattoo'da işe alıp bu işte iyi olup olmadığını görmeyi düşünüyorlar."

"Ya değilse?" Fallen'ın iç işleyişinin nasıl olduğunu merak ederek sordum.

Calgary bölümü ve şimdi Beyaz Akıncılar tamamen farklı canavarlardı. Horoz ne derse o oluyordu, bu yüzden kardeşler işlerini ya da kulüp için yaptıkları işleri sevmeseler bile, bunları aksatmadan yapıyorlardı.

Aaron omuz silkti. "O zaman canı ne isterse onu yapsın. Başka şirketlerimiz de var. King ara sıra Hephaestus'ta çalışıyor ama o, Curtains ve Axe-Man çoğunlukla kulübün finansal işlerini yürütüyor. Buck'ın Edge Truckin'i var. Pige'in yapabileceği tonla iş var ve hiçbirini beğenmezse kulüp dışında bir iş bulabilir. Pek çok kardeşimiz bunu yapıyor."

Bir an için bana baktı, muhtemelen benim inançsızlığımı anlamaya çalışıyordu. "Bu köle işçiliği değil, Blue. Sadece kulüp için çalışacak adayları alıyoruz çünkü bize genellikle parasız ve binicilik dışında hayatlarında ne yapmak istediklerine dair hiçbir fikirleri olmadan geliyorlar."

"Ne yapmak istiyorsun?" Başparmağıyla uğraşırken bir tutam mavi saçın arkasına saklanarak sordum. "Hayatınla."

Sessizdi ama bu sessizlik sanki sorumu ciddiye alıyormuş gibi bir ağırlık taşıyordu. Sonunda konuştuğunda, her zamankinden daha sessizdi, kelimeleri kemiklerime kazıyacak şekilde kasvetliydi.

"Eskiden hiçbir şey istemezdim. Ailemi ve ardından Elsa'yı kaybettikten sonra bir ailem olması mucize gibiydi. Beni gören ve beni ben olduğum için isteyen bir aile. Çoğu insandan daha fazla erkek kardeşim, seveceğim ve sevileceğim bir sürü kadınım, şımartacağım çocuklarım var... Bilmiyorum, belki de bencilce geliyordu? Daha fazlasını hayal etmek."

O durakladı çünkü ben durmuştum, tırnak matkabını masanın üzerine atmıştım, parmaklarım ojelerin üzerinde gezinirken önümdeki adama şaşkınlıkla bakıyordum.

"Sonra seninle tanıştım ve daha önce sahip olduğum hiçbir şey azalmadı. Her şeyi paylaşabileceğim doğru bir kadınla ne kadar daha fazlasını yaşayabileceğimi fark ettim."

"Aaron," diye nefes aldım. "Bozuk plak gibi konuşmaktan nefret ediyorum ama beni çok iyi tanımıyorsun ve dürüst olmak gerekirse, benden on kat daha az bagajla ayaklarına kapanacak düzinelerce başka kadın var."

Omuz silkti. "Hiçbirini istemiyorum. Her sabah uyandığımda kapalı gözlerim mavi renkte oluyor ve onları açtığımda yanımda uyumadığını görmek içime bir yumruk gibi iniyor."

Kalbim onun sözleriyle ve uyandırdığı umutla un ufak oldu. Umudun bu kadar acımasız olabileceğini kim bilebilirdi? Yumrukları, pençeleri ve dişleri olduğunu kim bilebilirdi?

"Uykumda konuşuyorum ve yorganın altına giriyorum," diye karşılık verdim çünkü göğsümdeki karmaşadan ona hiçbir şey veremezdim. Bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum.

Sırıttı. "Sıcak koşarım ve ağır uyurum, bu yüzden bana uyar."

Sırf bu yüzden, seçenekler arasından oldukça soluk bir mavi seçtim ve ıslak fırçayı bir silah gibi salladım, serçe parmağından başlamak için eğilirken yüzümde manyakça bir sırıtış vardı.

"Saçından bir ton daha açık. Bayıldım."

"Kardeşlerin seninle dalga geçmeyecek mi?" Sordum çünkü Akıncılar'da bir erkek, kızı tarafından yapılmış olsa bile boyalı tırnaklarla ortaya çıkarsa, muhtemelen alay edilmesinin yanı sıra dayak da yerdi. Erkeklik ve maçoluk konusunda tamamen çağdışı görüşlere bağlıydılar.

"Hayır, kadınları tarafından fark edilmek için daha aptalca şeyler yapıyorlar." Komplocu bir tavırla eğildi. "Biliyor musun, tanıştıklarında King, Cressida'nın öğrencisiydi. Onunla gerçekten çıkmayı kabul etmeden önce her gün masasının kenarına elmalara iliştirilmiş şiirler bırakıyordu."

"Aman Tanrım, bu çok tatlı!"

"Peki Blue'nun elma şiiri versiyonu nedir?" diye sordu, beni sakinleştirmek için elini benimkinin etrafında kıvırdı, beni yaklaştırdı, böylece ağzı benimkinden bir inç uzaktaydı ve görebildiğim tek şey onun yıkıcı yakışıklı yüzüydü. "Çünkü bebeğim, istediğin ve ihtiyacın olan şeyi bulacağım ve sen benim olmayı kabul edene kadar sana vereceğim."

"Beni yakalamak için bütün bir kulübü karşına almış olursun," dedim, nefesi tarçınlı şeker gibi *tatlı* olduğu için biraz nefessiz kalmıştım ve

Tadının aynı olup olmadığını görmek için.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Blue, ama biz onları çoktan hakladık. Bizim olan için geliyorlar ve kabul etmesen bile buna sen de dahilsin."

"Birlikte geçirdiğimiz bir gece beni senin malın yapmaz."

"Benim sana sahip olmamla ilgili değil," diye karşı çıktı. "Bunu hâlâ anlamadın mı? Şu anda adını kemiklerime kazıyan sensin, Blue. Bana sahip olan sensin. Senden tek istediğim beni biraz rahatlatman ve senin için değerli olduğuma seni ikna etmeme izin vermen."

Ama seni şimdiden orada hissediyorum ve bu beni korkutuyor, diye düşündüm ama söylemedim.

Eğer mükemmel erkeği hayal etmeyi düşünseydim, bu sen olurdun. Mavi tırnaklar ve

Hepsi.

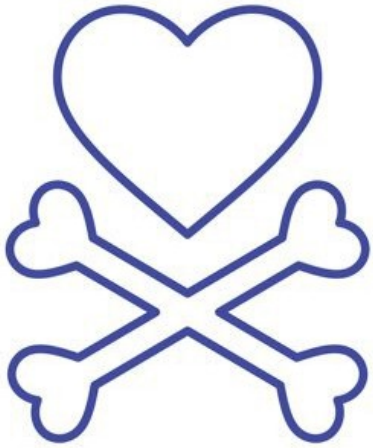
Gözlerimi bir arkeolog gibi dikkatli ve kasıtlı bir şekilde aradı.

niyetim, gömülü tutmak istediğim şeyleri karıştırmak.

"Şimdilik sadece Giriş'teki en iyi kızdan manikür yaptıran bir adamım," dedi, yavaşça koltuğunda arkasına yaslandı, yayılmış kot kaplı kalçaları ve ağzımı sulandıran kambur, geniş omuzlarıyla erkeksi bir yayılma. "Şimdilik sadece seni biraz daha tanımak istiyorum. O yüzden benimle bir oyun oyna."

Kirpiklerimin arasından ona baktım, ağzındaki küçük hınzır sırıtışa karşı koyamadım. "Oyunları severim."

Sırıtışı genişledi. "Mükemmel. Altı ay boyunca çıplak yaşamayı mı yoksa bir yıl boyunca banyo yapamamayı mı tercih edersin?" Güldüğümde ekledi, "Sana söylemeliyim ki, çıplak yaşamayı seçmeni tercih ederim."

EL VE AYAK PARMAKLARINI YAPTIM AMA O KOBALT MAVISI ISTEDI.

"saçınla aynı tonda" dedi. Konuşmamı bitirdiğimde, pedikür istasyonundaki diğer kadınlar Perdeler ve kendisinin yeni bir çamaşır makinesi kurmaya çalıştıkları ve sonunda evlerini ateşe verdikleri geceyle ilgili hikayesine gülerken nefes nefese kalmışlardı.

"Hala her çamaşır yıkadığımda travma hissediyorum. En azından tembelliğimin bahanesi bu," diye bitirdi, gözleri kırışmış, pembe ağzı şafak vakti doğan güneş gibi göz kamaştıran bir gülümsemeyle genişlemişti.

Kendine izin verirsen onu sevebilirsin, diye fısıldadı küçük bir ses kafamın içinde. *Denemene bile gerek yok.*

Sadece sevimli bir adamdı. Manikür/pedikür yaptıracak ve diğer müşterilere yaşadığı sıkıntıları anlatacak kadar kendine güvenen biriydi. İçimi ağır bir sıcaklıkla dolduracak kadar seksiydi. Uzun ve zayıf, bronz tenli ve yüksek kemerli ayakları bile saçma bir şekilde çekiciydi ve daha önce ayak fetişi fikrini hiç düşünmemiştim.

O bir süpernova ya da bir gündüz tutulmasıydı, öylesine tuhaf ve büyülü bir şeydi ki başka tarafa bakmak imkânsızdı.

Ben de denemeyi bıraktım.

Suyu boşaltmaya gittiğimde, kadınlardan birinin ona yaklaştığını ve kahve istediğini duydum. Midemin dibi göründü ve beni şişiren tüm mutlu umutlar bir anda nefes nefese dışarı fırladı.

Bekledim, ağır küveti lavabonun üzerinde tutarken kollarım zorlanıyordu, dökmek istemiyordum çünkü cevabını duyabilmek istiyordum.

"Çok tatlısın, ama ben kapıldım."

Kalbim göğsümün içinde güm güm atmaya başladı. "Kız arkadaşın mı?" diye sordu kadın kederle.

"Karmaşık bir durum ama onu bir randevuya götürmeme izin vererek karmaşıklığı ortadan kaldırmasını bekliyorum."

Aaron'la bir randevu nasıl olurdu?

Öğrenmeyi o kadar çok istiyordum ki sanki vücudumdaki her molekül onunkine mıknatıslanmış gibiydi. Ama bir daha kaçmayacağıma dair ettiğim yeminden dönersem Horoz'un onu ve hatta belki de beni öldüreceği gerçeğini de görmezden gelmek imkânsızdı.

Aslında, babamı tanıyorsam, Aaron ve benimle yetinmezdi. Grouch'u, Zeus'u ve tüm kulübü öldürecek, bunca yıldır The Fallen MC'nin yaptığı yanlışlara karşı biriktirdiği nefret ateşini tutuşturmak için son kıvılcımı çakacaktı.

Benim mutluluğum bu bedele değmezdi.

Aaron istasyonuna geri döndüğümde yüzümdeki inancı görmüş olmalı çünkü kara kaşlarının arasında ona hiç yakışmayan bir çatıklık vardı. Onu sessizce dükkânın önüne götürdüm ve resepsiyonda cüzdanını çıkarmaya çalıştığında ona el salladım.

"Ben ısmarlıyorum," dedim kesin bir ifadeyle. "O gece bana yardım etmek için yaptığın her şeye teşekkür olarak."

Kaşları çatıldı ve kızardı. "Verdiğim hizmetler için ödeme yapmam gerektiğini ima ederek beni aşağılama, Blue."

İçimden geçenler, çözülen bir iplik yumağı kadar uzundu. "Bunu bir hakaret olarak söylemedim. Gerçekten. Ben sadece... Senin için güzel bir şey yapmak istedim ve sunacak başka bir şeyim yok."

Yaklaştı, beni resepsiyon masasının arkasındaki küçük alana sıkıştırdı, bir elini duvara dayadı ve diğeri kalçamda nazikçe durdu. Boyum ondan o kadar kısaydı ki boynundaki baykuş dövmesi, başını eğip kömür karası ve yakıcı gözlerini bana çevirene kadar görebildiğim en yüksek noktadaydı.

"İstediğim tek değerli şey sensin ve bunun bana borçlu olmakla hiçbir ilgisi yok," diye açıkladı.

"Benimle bu oyunu oynamaktan yorulmadın mı?" Bıkkınlıkla sordum çünkü bıkmıştım.

Yorgun ve aniden o kadar yalnızdım ki birkaç dakikalığına arka odada kendime sarılmak istedim.

"İşte sorun da bu Blue. Bunun bir oyun olduğunu sanıyorsun ama değil. Bu *hayat,* benimki ve seninki ve eğer izin verirsen, onları iliklerime kadar bildiğim bir şekilde birbirine bağlamaya çalışıyorum."

Biri içeri girerken kapının üzerindeki küçük zil çaldı, ben de onu ittim ve nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. Aaron elimden tutup beni çıkışa doğru çekti ve omzunun üzerinden Lin'e seslendi: "Blue beş dakika mola veriyor.

"Aaron! Bu benim ilk günüm. Öylece--" Kapı arkamızdan kapandığında kelimelerim yuvarlanarak durdu ve beni sıranın sonunda büyük bir kamyonun yanına park etmiş pırıl pırıl Harley'ine sürükledi. Beni nazikçe ikisinin arasındaki boşluğa itti ve sonra bir eli kamyona, diğeri saçlarımın arkasına dolanarak kendini bana doğru bastırdı.

"Şimdi, seni bir saniyeliğine yakaladım, beni dinlemeni istiyorum, tamam mı?" dedi, alçak sesle ve ciddi bir şekilde, gözlerini benimkilere dikti, böylece başka tarafa bakamadım, gözümü bile kırpamadım. "Ben kendini korumak ya da kollamak için endişelenmen gereken bir frat boy ya da Otto Fuck Up değilim. Ben ülkedeki en kötü kulüp olan The Fallen MC'nin bir kardeşiyim ve sadece kendimi düşmanlarımdan korumakla kalmam, seni de kendi düşmanlarından koruyabilirim. Benden istemeniz yeterli, sizin için dünyayı yakarım."

"Neden?" diye sordum. Bu kelime boğazına dayanmış bir bıçak gibiydi, aynı anda hem bir talep hem de bir tehditti. "Bunu benim için neden yapasın ki?"

Tüm çehresi yumuşadı, vücudunun benimkiyle aynı hizaya gelmesine kadar öfkemin sıcaklığı karşısında eridi ve neredeyse kalp atışlarını deri kesiminin, gömleğinin, etinin ve kemiğinin katmanları arasından hissedebildiğimi hayal ettim.

Saçlarımın arasından geçirdiği eliyle başımı geriye yatırdı ve gözlerindeki samimiyeti okuyabilmem için hafifçe geri çekilmeden önce Medusa piercingime baktı.

"Asıl soru şu ki, seninle tanıştıktan sonra kim sana farklı bir şey teklif edebilir?" Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını ittiğinde durakladı, diğer eli yanağımı kavradı. "Ruhunun kalitesini anlamak için göbek adını, liseye nerede gittiğini ya da hangi dizileri izlemeyi sevdiğini bilmeme gerek yok. O benzin istasyonuna girdiğim anda fazla mavi gözlerinde parıltıyı gördüm ve o zamandan beri ona bakıyorum."

"O kadar da harika değilim," diye söz verdim ama bir noktada, hareket etmesine dayanamıyormuşum gibi ellerimle bileklerini kavradım. "Dürüst olmak gerekirse, Grouch ve belki Axe ve Cedar dışında tanıdığım herkese sor."

"Ben de o kadar iyi değilim," dedi omuz silkerek. "Birlikte o kadar da harika olmayabiliriz."

Biraz histerik bir şekilde güldüm ama sonra bedenine daha da gömüldüm ve son gerginliğimin ağzımdan sızmasına izin verdim.

"Yoruldum," diye fısıldadım, korkunç bir itiraftı bu. "Bu şekilde yaşamaktan yoruldum ve daha yeni başladı. Bu... kurtulduğumu sanmıştım, anlıyor musun? Ve şimdi dayanmak çok daha zor."

"Evet bebeğim, biliyorum," diye mırıldandı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Ve seni oradan sağ salim çıkarana kadar buna dayanman için güçlü ve dik durmana yardım edeceğim, tamam mı?"

Alnına düşen kalın saç tutamını bir başka sert nefesle karıştırdı. Yükümün bir kısmını omuzlarında taşımayı teklif eden Atlas kadar güçlü görünen bir adama nasıl karşı koyabilirdim?

"Evet," diye fısıldadım, o kadar yumuşaktı ki çoğunlukla hava gibiydi.

"Tamam."

"Tamam," diye kabul etti, gülümsemesinin şekli yanağıma bastırılmıştı. "İşte benim kızım."

"Olmak istiyorum," diye itiraf ettim, bileklerini daha da sıkı kavrayarak. "Ama yasal olarak zaten başkasına aitim."

"Peki," dedi, hiç istifini bozmadan. "Eminim bunu aşmanın bir yolunu bulabiliriz. Ama şimdilik, önümüzdeki iki dakikalık molayı kadınımla öpüşmek için kullanacağım. Buna bir itirazın var mı?"

Dudaklarına karşı sırıttım ve sonra cevap olarak dudaklarımı onunkilerin üzerine kapattım.

Ve iki dakika sonra işe döndüğümde, Horoz, Tehlike ve Beyaz Akıncılar'ın çapası hala bileğimde bağlıyken bile havada yürüyormuşum gibi hissettim.

CHAPTER ELEVEN

BONER

Hey, Trouble. Dün gece rüyamda seni gördüm.

Öyle mi? Belki de benim gördüğüm rüyanın aynısıydı.

Mavi: Sahilde, kumların üzerinde senin bisikletinle gidiyorduk ve ben ellerimi havaya kaldırmıştım. Kendimi o kadar özgür hissettim ki bir dakika sonra kuş oldum ve gökyüzüne doğru havalandım.

Evet, hayır. Rüyamda yüzüme biniyordun. Demir gibi sert uyandım ve yumruğum senin tatlı ağzın ya da amın kadar güzel değil.

Mavi: Daha ağzıma bile almadım.

Evet, insan hayal kurabilir. Gerçekten.

Mavi: Eugene'de vardiyama başlamak üzereyim, lütfen beni tahrik etme!

Aaron: Ağzımı tekrar sana koymayı düşünmeden edemiyorum. Benim için o kadar güzel ve ıslaksın ki bebeğim, o daracık küçük amcığa doğru kayabilirim.

Mavi: Artık seni görmezden geliyorum.

Beni görmezden gelip bu ereksiyonla burada bırakma! Sorumlusu sensin, beni oyalayacak bir şeyler vermelisin.

Mavi: *image*

BLUE'NUN AYNADA BANA GÖNDERDİĞI SELFIE'YE BAKTIM.

Eugene's Bar'da banyo yapıyor ve keşke ben de onunla birlikte orada olsaydım ve Vancouver'daki bayilerimizle aylık kontrolümüze giderken otoyolun kenarında Güvercin'in işemesini bekleseydim.

Ama potansiyel müşterilerden sorumlu olduğunuzda elinize geçen buydu.

Carson benzin istasyonundan elinde bir poşet Twizzlers ve ağzına tıktığı üç tanesiyle çıktı.

"Benim için bir şey getirdin mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Adımının ortasında duraksadı - kafama koyduğumda göz korkutucu olabileceğimi bilmek her zaman iyi bir şeydi - ve sonra kırmızı şeker torbasını uzattı.

Her şeyi ondan kaptım ve kendim için bir ip alıp ucundan koparmadan önce kotumun arka cebine tıkıştırdım. "Sağ ol dostum."

Carson kaşlarını çattı ama iddiamı yalanlamadı. Pek de uysal bir çocuk sayılmazdı ama kardeşlerine ve kulüpteki işlerine karşı soğukkanlı davranmak doğasına aykırıydı. Boktan babasıyla olan ilişkisi yüzünden futbolu geride bıraktığında, başıboş kalmıştı ve Benny, King ve Cressida onu kulübe yönlendirmeseydi, kendi zihninin tavşan deliğinde ne kadar karanlığa gideceğini merak ediyordum.

Çocuklar ve ben ona bunun kendiliğinden olması gerektiğini söylediğimiz halde, ona henüz bir lakap takmamış olmamız da onu çıldırtıyordu. Genellikle bir hikâye anlatılır, komik ya da uygun bir anlam yüklenirdi.

Aceleye getirmek isteyeceğin bir şey değildi.

Yine de, her zaman herhangi bir şey için gönüllü olan ilk adaydı, bu yüzden bu koşuda benimle birlikteydi. Güvercin oradaydı çünkü benimle ata binme sırası ondaydı ve King de çocuklara bakarken bana eşlik etmek için peşime takılmıştı.

Ben tatlı ipi çiğnerken King, "Yüzünde o ifade var," dedi. "Blue'ya ulaşabildin mi?"

Carson homurdandı. "Dostum, adamın tırnaklarının boyalı olduğunu gördüğünde gerçekten soruyor musun?"

Onları King'e doğru salladım. "İşini çok iyi yapıyor, çok teşekkür ederim."

King kıkırdadı. "Evet, çünkü güzellik hakkında çok şey biliyorsun."

Bir elimi saçlarımın uzun üst yarısında gezdirdim ve kirpiklerimi ona doğru kırptım. "Doğru. Yakışıklılığımın çoğu doğal ama bu konuda senden daha çok şey biliyorum."

"Çünkü bir güzellik uzmanına aşıksın," diye espri yaptı.

"Kozmetolog," diye düzelttim kibirli bir kokuyla. "Lanet olası jargonu bile bilmiyorum. "

King gözlerini devirdi. "Biriyle çıkıyor ve her şeyi bildiğini sanıyor."

"Dostum, sen Cressida ile haftalarca şiir yazdın. Sanma ki
Güvercin nihayet istasyondan çıkıp bize doğru gelirken, "Sen konuşmayı seven birisin," diye itiraz ettim.

"Hâlâ kadınıma şiir yazmadığımı sanıyorsun, delirmişsin sen," diye karşı çıktı. "Cress gibi bir kadına sahip olursan, onu bir *gün bile* hafife almazsın."

Evet, diye düşündüm, selfie'deki Mavi'ye baktım, beyaz bir atletin içinde birbirine bastırılmış dolgun göğüsleri, sol kolundaki mavi mürekkepli dövmeler, burnundaki ve üst dudağındaki piercingler. Fantastik bir romandan ya da çocukken koruyucu ailelerin evlerinde biriktirdiğim pin-up posterlerinden fırlamış gibiydi.

Benim gibiler için fazla iyi bir şeydi ama umurumda mıydı? Onu kazanmak için çalışacak ve elimde tutmak için savaşacaktım.

"Hey, dostum, sence Lion anlaşmalı boşanma hakkında bir şeyler biliyor mudur?" Güvercin bisikletinin üzerinden bir bacağını sallayıp yerleşirken sordum.

"Anlaşmalı boşanma hakkında ne biliyorsun?" Pige homurdanarak sordu. "Google'ın bana söylediğini, s a l a k ," diye karşılık verdim, onu iterek

aslında kızgın değildi.

King, kulübün avukatından bahsederek, "Evet, ya da White'ı arayabilirsin," diye önerdi. "Senin için iyi bir cevabı vardır."

White ve Lion'a kısa bir mesaj atıp durumu sordum, sonra da çocuklarla yola çıkmak için telefonumu bir kenara bıraktım. Gri bir Haziran sabahıydı, yerel halkın 'Haziran' demesine neden olan türden bir hava. Vancouver'ın mavi camlı silueti göründü, kuleler kara bulutları yansıtıyordu ve Doğu Yakası şehir merkezine ve günün ilk durağına sapar sapmaz yağmur yağmaya başladı.

Jelly Hock, yıkılması için herhangi bir plan olmamasına ve hiçbir zaman da olmayacak olmasına rağmen üzerinde Yıkılacak tabelası bulunan harabe bir binada yaşıyordu. Binanın sahibi Jelly'ydi ve çeşitli odaları, ürünümüzü sadece mahallede satan düşük seviyeli haydutlarına kiralamıştı. Fakir büyümüştü ve kazandığı parayı hayatını iyileştirmek için harcamayı sevmezdi. Bunun yerine, Burnaby ve Langley'de, koordinatlarını sadece kafasında tuttuğunu söylediği rastgele yerlere gömmek gibi garip bir alışkanlığı vardı.

Ama adam yemek yemeyi seviyordu ve daireye girdiğimizde onu mutfak masasında elinde bir sürü paket servis kabı ve ağzı yapışkan sos kalıntılarıyla kayganlaşmış bir şekilde otururken bulmayı bekliyordum.

Bunun yerine, dairenin kapısını açık buldum ve Jelly Hock masanın üzerine yığılmıştı, solgun yanağı günlerdir yengeçli rangoon tabağına bastırılmıştı.

"Lanet olsun," diye küfrederek arkamdaki adamların durumu görebilmesi için kapıyı sonuna kadar açtım. "Güvercin, kapıda kal."

"İçeri girersek köşeye sıkışabiliriz," diye karşı çıktı King ben apartman karmaşasına adım atarken.

"Mutfak penceresinin dışında bir yangın merdiveni var ama biri bunu tuzak olarak kurduysa, etin daha taze olacağını düşünürsünüz." Jelly'ye doğru ilerledim, cebimden bir çift tek kullanımlık plastik eldiven çıkardım ve nabzını kontrol etmeden önce bir elime geçirdim. Derisi sert ve soğuktu, lateksin içinden bile hissedebildiğim dalgalı bir dokusu vardı. "Bir dakika önce ölmüş."

"Siktir," diye yankılandı Carson, ceset yüzünden değil. Buzdolabının başındaydı ve cümle şeklinde dizilmiş renkli alfabe harflerini okuyordu.

Beyaz Akıncılar geliyor.

"Şiirsel," diye alay etti King, deri kaplı dirseğiyle harfleri karıştırmadan önce telefonuyla bir fotoğraf çekti. "Jelly'nin bizimkilerden biri olduğunu nereden biliyorlardı?"

"Bunu öğrenmek o kadar da zor olmaz." Jelly'nin gözlerini saygımdan kapattım ve yengeç kokusundan ve günlerce eskimiş cesetten uzaklaştım. "Bana garip gelen şey, bizden önce kimsenin onu burada fark etmemiş olması."

"Uh, Boner? King?" Güvercin koridordan seslendi.

Bir an sonra siren sesleri hızla yükselmeye başladı.

"Kahretsin," diye küfrettik birlikte, sonra da harekete geçtik.

King ve Carson kapıya yöneldi ama ben Jelly'yi tanıyordum ve yatak odasındaki mini buzdolabında sahte bir panelin arkasında değerli bilgiler saklıyordu, ben de oraya yöneldim.

"Boner!" King bağırdı.

"Sen git, bisikletlerin orada buluşuruz," dedim ve yatak odasına koşup buzdolabının önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Buzdolabını açtığımda içindeki çürümüş yiyecek kokusundan irkildim, buz gibi duvarlarını kaldırmak için parmaklarımı panelde gezdirirken nefesimi tuttum. Yiyecekler ve bira şişeleri dizlerimin dibinden yere yuvarlandı ama ben bunları görmezden gelerek elastik bantla sarılmış bir tomar kâğıdı ve bir tomar parayı küçük bir bölmede topladım.

Sirenler çalmaya başlamıştı, tahmin etmem gerekirse bir ya da iki blok ötedeki caddeden geliyorlardı.

Kağıtları kot pantolonumun arka cebine, lanet olası şeker iplerinin karşısına tıkıştırdım ve dairenin içinden mutfağa doğru koştum. Pencerenin çerçevesi yaşlılıktan şişmiş ve sudan hasar görmüştü, homurdanmalarıma rağmen sıkıca kapalıydı.

Sirenler durdu.

"Lanet olsun," diye tekrar küfrettim, silahımın namlusunu camı kırmak için kullandım, böylece kendimi dikkatlice açıklıktan içeri doğru eğebildim.

Yangın merdiveni ağırlığımın altında inledi ve tısladı, paslanmıştı ve ayağımın dibindeki birkaç çıtası eksikti. Bu yüzden lanet merdivenin iki metreden fazla inmemesi sürpriz olmadı.

İçeriden gelen sesler ayak seslerini bastırıyordu.

İki elimle merdivenin sapını tutarak küçük kareye doğru indim ve momentumumu kullanarak merdiveni daha da aşağıya çektim. Bir tane daha düştü.

ve bir çığlık attı.

Altımda alınmayı bekleyen bir çöp yığını vardı, ayağımın sağında da bir çöp konteyneri, karton ve plastik vardı.

"Siktir, bu acıtacak," diye mırıldandım.

Üstümdeki daireden telsiz sesleri geliyordu ve biri başka bir polise bir ceset olduğunu söylüyordu.

Düştüm.

Öbür dünyada Jelly'ye katılmayacağımı umuyordum.

Sadece iki kattı, ama plastik ve kartona çarpmak yumuşak bir iniş değildi ve nefesim enayi yumruğu yemiş gibi kesildi. Ağrılarımı kataloglamak için bir süre öylece yattım -hayati tehlike arz eden bir şey yoktu ve olası bir iki kaburga zedelenmesi dışında kırık kemik yoktu- ve sonra tırmanmak için metal kutunun kenarına tırmandım.

"Hey!" diye bağırdı üstümdeki bir polis, yangın merdivenine doğru eğilerek. "Orada dur."

İnsanların bana ne yapacağımı söylemesiyle aram hiç iyi olmamıştı. Çöp konteynerinden aşağı atladım, sağa dönmeden önce arka sokağa doğru hızla ilerledim ve iki blok ötede bisikletlerimizi bıraktığımız yere yöneldim.

Arkamda sirenler tekrar çalmaya başladı.

Lanet olsun, son polis takibimden bu yana bir dakika geçmişti.

Kesiğimi sıyırdım, sessiz bir özürle çöp tenekesinin arkasına attım ve hızımı artırırken gri kazağımın kapüşonunu yukarı kaldırdım.

Geriye bir tek benim motorum kalmıştı ama olması gereken de buydu.

Kulüpte her koyun kendi bacağından asılmazdı ama polislerden olabildiğince çabuk uzaklaşmak gerektiği kesindi.

The Fallen'ı pek sevmediler.

Bacağımı motosikletin üzerine attım ve arkamda bir siren çalarken motoru gürültülü bir mırıltıyla çalıştırdım. Kaskımın yüzümü gizlemesine şükrederek gaza bastım ve Vancouver sokaklarında havalandım.

Şehirde büyümüştüm ve oradaki tüm işlerimiz sayesinde polislere neşeli bir küçük koşuşturma yaşatacak kadar iyi biliyordum. Girdiğim yerleşim bölgesindeki bazı dar şeritleri takip edemediler ve sonra beni tekrar gördüklerinde iki blok ilerideydim, sola dönüp deniz kıyısına doğru ilerliyordum. Şehirden çıkmak için sağa dönmemi, belki de Burnaby'ye giden trafiğin içinde kaybolmamı bekliyorlardı.

Bu yüzden deniz duvarını kullandım, bisikletimle yaya geçidini kullanmak için caddeden aşağı indim, şükür ki Perşembe günüydü ve hava berbattı, böylece virajlarda uçarken çok fazla turistle uğraşmak zorunda kalmadım ve sonra Stanley Park'a gitmek için yola geri döndüm.

Kuzey Van'a vardığımda peşimde polis olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Yine de, bir sonraki hedefimize, en büyük distribütörlerimizden birinin yaşadığı Grouse Dağı'na bakan güzel bir eve varana kadar kenara çekmedim.

Shelly Byers'ın Mercedes SUV'u ben geldiğimde garaj yolundaydı, bisikletimi de tedbir için birkaç blok öteye saklamıştım ama zili çaldığımda kimse kapıyı açmadı.

Bu Shelly'nin yapacağı bir şey değildi.

Çocuklarının kıyafetlerini renklerle koordine eden ve mutfak buzdolabında ailenin her üyesi için bir program bulunduran bir tür Okul Aile Birliği annesiydi. Shelly'ye bir saat söylerdiniz ve Shelly Brook Brother's kataloğundan fırlamış gibi orada olurdu.

Neredeydi peki?

Evin yanından dolaşırken King'e yerimi mesajla bildirdim; Shelly'nin yaşadığı semt, her evi diğerlerinden ayıran büyük ve ağaçlı bir araziye sahipti. Pencerelerde hiç hareket yoktu ve kapılar kilitliydi. Ama oturma odasında Shelly'nin karakterine tamamen aykırı bir oyuncak döküldüğünü görebiliyordum.

"Siktir."

Biri onu yakalamıştı.

En azından denemişlerdi.

"İyi misin kardeşim?" King, arkasında Carson olduğu halde koşarak arkamdan geldi. "Orası berbattı."

"Benim için endişelenme. Shelly burada değil," dedim ve King'in yüzünün kapanmasını izledim.

"Kahretsin, gerçekten üzerimize geliyorlar," diye mırıldandı. "Evi kontrol ettin mi?" "Burada değil. Kontrol etmek için içeri girebiliriz ama iyi bir alarm sistemi var ve Curtains'i de işin içine katmamız gerekecek. O şerefsizlerin bize başka bir tuzak kurup kurmadıklarını görecek kadar uzun kalmamayı tercih ederim. Ama bana bir saniye izin verin," dedim, onlara sırtımı dönüp yürümeye başladım çünkü hareket ediyordum. her zaman düşünmeme yardımcı oldu.

İnsanlarla aram iyiydi, bu da insanları genellikle rahatsız eden ya da korkutan türden kişiliklerle dolu kanun dışı bir örgütün üyesi olduğunuzda önemli bir beceriydi. Bu yüzden potansiyel müşterilerden sorumlu olmadan önce, ağımızla bağlantı kuran başlıca kardeşlerden biriydim. Nova, King ve Buck da iyi seçeneklerdi, ancak kulüp için başka işlerle meşguldüler ve insanlarla konuşmak benim için zor değildi.

Her zaman sorunlardan konuşarak sıyrılmayı başarmıştım ve Curtains çelik kapan gibi bir hafızam olmasından her zaman nefret etmişti.

Böyle bir durumda her iki şey de işime yaradı.

Çünkü bir keresinde Shelly'nin mermer kaplı mutfak adasında kahve içerken, son zamanlarda yaptığı kesintiden ne kadar mutlu olduğunu söylediğini hatırladım. Bu, kocasının hep istediği Whistler'daki kulübeyi alabileceği anlamına geliyordu.

Ding lanet ding, bahse girerim bir kazananımız var.

King ve Carson'a durumu açıklamadan önce telefonum elimdeydi ve hızlı aramada Curtains'in numarasını arıyordum.

"Naber, kardeşim?"

"Geçen yıl Shelly'nin off-shore şirketi kurmasına yardım ettin," dedim doğrudan konuya girerek. "O şirket altında yaptığı alışverişlerin kayıtlarına ulaşabiliyor musun?"

"Elbette, uykumda bile yapabilirim. Neden?"

"Sadece yap kardeşim. Geçtiğimiz yıl Whistler yakınlarında satın alınmış herhangi bir arazi ya da ev arayın."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım, Curtains'in zaten üzerinde çalıştığını ve sonuçların önümüzdeki birkaç dakika içinde bana mesajla gönderileceğini biliyordum.

King yavaşça başını sallayarak, "Saklandığını düşünüyorsun," diye onayladı. "Tamam, şimdi oraya gidelim, oraya vardığımızda ihtiyacımız olan bilgiyi almış oluruz."

"Onu da öldürdüklerini düşünmüyorsun değil mi?" Bisikletlerimize doğru koşmaya başladığımızda Carson sordu.

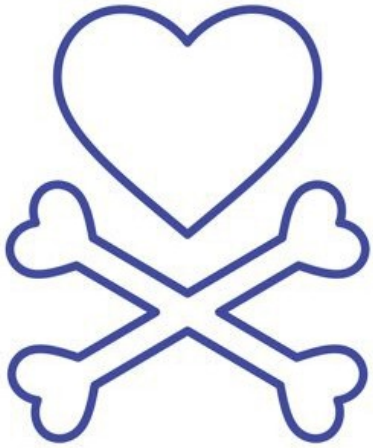
Homurdandım. "Shelly Jelly'den daha akıllıdır. O, yedek planı için yedeği olan bir kadın."

Carson ağaçlardan kaçmak için bir adım geri çekilirken King, "Bu hiç iyi görünmüyor," diye mırıldandı.

"Hayır, kardeşim, değil," diye kabul ettim, ama bir yanım -yani kanun kaçağı olmayı omuzlarıma iyi oturan bir örtü haline getiren yanım- dişlerini bir köpek gibi gıcırdattı.

aşırı agresif köpeğin tasması. Horoz'un bizim için gelmesine neredeyse *seviniyordum* çünkü ona saldırmak için bulabileceğim her bahaneyi değerlendirmek istiyordum.

Ve eğer bunun birkaç gün önce Blue'nun boğazında gördüğüm izlerin intikamını almakla bir ilgisi varsa, o zaman çok daha iyiydi.

KULÜBE, KÜÇÜK BIR ÇAM AĞACINDAN YAPILMIŞTI.

Whistler Köyü'nün dışında, Kayıp Göl'ün yakınlarında. Kuzey Van'daki evinin aksine, komşularla çevriliydi, bu yüzden önce tek başıma girdim, King, Carson ve Pigeon birer birer takip ediyor, herhangi bir sorun olması durumunda evin etrafını sarmak için gölgelerin arasından süzülüyorlardı.

Doğruca ön kapıya gittim.

Çocukların kahkaha sesleri camın arkasından duyulabiliyordu.

Shelly'nin yüzü, içinden beni gördüğünde, ikiye bölünecek kadar kırılgandı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tısladı kapı açılır açılmaz, arkasından kapatmak için dışarı kaydı.

Stepford karısı gibi görünmesine neden olan küçük bir hırka takımının içinde yalınayaktı, ama yanağında çocuklarından birinin sulu boyası vardı ve bazı kardeşlerimden daha kötü küfretme eğilimindeydi.

Onun içindeki zıtlığı hep sevmişimdir.

"Hey, Shell," dedim nazikçe, omzumu ahşap direğe yaslayarak. "Aramadın, yazmadın, ben de sevgili eski dostun Boner'a tek kelime etmeden seni kasabadan hangi cehenneme sürüklediğini görmeye geleyim dedim."

"Tanrım." Başını salladı, komşu evlere baktı ve isteksizce elimden tutup beni içeriye, soldaki ilk odaya sürükledi.

Görünüşe göre benim içeride olmam, kesimi atmış olmama rağmen dövmeli bir motorcuyla sohbet ederken görülmemden daha iyiydi.

"Ne oldu Shellster?" Ses tonumu yumuşatarak sordum çünkü mahremiyet için ofisin çift kapısını kapatırken ellerinin titrediğini fark ettim.

Masanın etrafından dolaşıp oturmak için döndüğünde solgundu, her zamanki gibi tertemiz tırnakları çiğnenmişti. Sonunda benimle göz göze geldiğinde gözleri kan çanağına dönmüş ve koyu halkalarla çevrelenmişti.

"Lanet olası evime geldiler, Boner," dedi dişlerini sıkarak. "Charlie ve çocuklar evde, arka tarafta oynuyorlardı. Bazı adamların onları izlediğini, eğer 'onu dinlemezsem' harekete geçmeye hazır olduklarını söyledi."

Öfke içimi yılanlara çevirdi, tısladı ve bağırsaklarımda kıvrıldı.

Shelly bir uyuşturucu satıcısıydı ve çok da iyiydi, üst düzey yöneticiler, evde oturan anneler ve sıkılmış üniversite öğrencileri aracılığıyla dağıtım yapıyordu ama yine de bir anneydi ve iyi bir anneydi. Kahretsin, Down Sendromlu kızının yardımcılarına para ödemek için bizimle bu işe başlamıştı.

"Kim?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Adının Horoz olduğunu söyledi. Kendisine kulübün 'arkadaşı' diyordu." Gözlerini devirdi ve çekmeceyi açarak bir paket sigara çıkardı. Bir tanesini ağzına attıktan sonra paketi bana uzattı ama ben başımı salladım. "Seninle yaptığım anlaşmayı yeniden görüşmek istedi. Düşmüşler'i bırakıp Beyaz Akıncılar'a katılmamı istedi. O herife değerli Beyaz Akıncılar'ını duymadığımı söyledim ve bu hiç hoşuna gitmedi."

Sigarasını yaktı, kazağının paçası geriye düşerek bileğindeki canlı morluğu ortaya çıkardı.

Sikeyim.

"Kabuk." Öne doğru eğildim ve inceleyebilmek için elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım.

Titreyen bir tereddütten sonra sigarayı elime tutuşturdu ve uzun bir duman çıkardı. "Ben iyiyim. Tanrıya şükür, Wes Potter evde bir şey unuttuğu için ekip arabasıyla geldi. O koca götlü heriflerin bahçede benimle konuştuğunu görmüş ve iyi olup olmadığımı sormuş. Açıkçası, hayır dedim. Wes

Benimle birlikte onların gitmesini bekledi ve hatta evi kontrol etti. Charlie ve ben eşyalarımızı topladık ve hava kararır kararmaz buraya geldik."

"Bu ne zaman oldu?"

"Dün gece. Geri döneceklerini biliyordum ve bu sabah Vaughn'dan bir mesaj aldım. Onu tanıyor musun? Port Coquitlam'da Mags Marie ile çalışıyor. Görünüşe göre Mags'e ulaşmışlar ve onlar için çalışmayı reddedince onu öldürmüşler. Vaughn da onu tehdit ettiklerinde işi devralmayı kabul etmiş." Sigarasından derin bir nefes daha çekti. "Neler oluyor Boner? Ben bu kadar saçmalığı kabul etmedim. Çocuklarım evdeydi!"

"Hey, seni duyuyorum," dedim, alçak sesle ve yumuşak bir şekilde, gitmesine izin vermeden önce kolundaki çürüğün üstünü hafifçe okşayarak. "Görünüşe göre satıcılarımızı bu şekilde hedef alıyorlar. Jelly'yi dairesinde ölü buldum."

Alay etti. "Jelly tonlarca düşmanı olan bir aptaldı. Onu öldüren herhangi biri olabilirdi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet, şimdi duyduğuma göre senin için gelmişler ve Mags Marie'ye ulaşmışlar. Bunun için gerçekten üzgünüm. Sana ya da ailene zarar gelmesini asla istemeyeceğimizi biliyorsun."

Omuzlarının hizasında bir şey biraz gevşedi. "Biliyorum Boner. İyi kalpli bir grup asi olduğunuzu düşünmeseydim sizinle çalışmazdım ama bu kadarı da fazla. Ailemi düşünmek zorundayım."

"Ben de benimkini düşünmek zorundayım," diye karşı çıktım. "Bizimle çalışmayı öylece bırakamazsın Shell. Tanrı aşkına, Kuzey Van'ı sen yönetiyorsun. Dükkânı kapatırsak bu sadece bizim bölümümüz için değil, daha fazlası için ciddi sorunlara neden olur."

"Peki o zaman, bu piçler hakkında ne yapacaksın?" diye tükürdü. "Onların ölmesini istiyorum, Boner."

"Sen de ben de," diye söz verdim. "Bir düşüneyim, tamam mı? Bu bilgiyi daha yeni aldık, bu yüzden hareket tarzımız hakkında Başkanım ve kardeşlerimle konuşmam gerekiyor. Ama seni ortada bırakmayacağız, anladın mı? Hatta istersen Güvercin'i burada seninle bırakabilirim. Ona kuzenin ya da her ne haltsa de ve bu işi halledene kadar nereye gidersen git onu da yanında götür, tamam mı?"

Sigarasını söndürmeden ve sigaralarını sakladığı çekmeceden bir kutu Febreeze çıkarmadan önce bir süre bana endişeyle baktı.

"Tamam, çocuğu bırak. Biraz garip biri ama Midge dövmelerine bayılıyor. Ben işleri devam ettiririm ama ailem burada Güvercin'le kalır. Gerektiğinde şehre geri döneceğim."

"Anlaştık." Bir elimi masaüstüne yasladım ve çenesinin altından hafifçe şaklattım. "Teşekkürler Shell. Söz veriyorum, şahsen bunun bir daha olmamasını sağlayacağım."

"Meksika'ya giden bir uçağa binmememin tek nedeni bunu biliyor olmam Boner," dedi sessizce ve yanağıma kısa bir dokunuş yaptı. "Şimdi defol git evimden."

CHAPTER TWELVE

MAVİ

CUMA SABAHI KÜVETTE YATARKEN ŞIDDETLI BIR KRAMPLA UYANDIM. Boynum ve sol bacağım o kadar uyuşmuştu ki ayakta durmaya çalıştığımda ağırlığımı taşıyamıyordu.

Kendimi banyoya kapatmıştım çünkü evde kilidi olan tek oda orasıydı.

Ve dün gece, Raiders bir parti verdi.

Ben olsam neredeyse unutulmuş ne onların partiler vardı gibi, küme düşürmek anılar beynimin en derin girintisine. O kadar kabadayıydılar ki

sandalyeleri ve şişeleri kırıyor, aptalca yaralanmış gurur ya da sarhoş beyanları yüzünden kaçınılmaz kavgalar çıktığında birbirlerini pencerelerden ya da duvarlardan aşağı atıyorlardı. Rooster'ın kulübüne yaşlı bayanların girmesine izin verilmiyordu, bu yüzden tek kadınlar motorcu fahişelerdi, genellikle uyuşturucu ya da tehlike bağımlısı olan ve her iki maddeyi de almak için Raiders'a ihtiyaç duyan kadınlar. Eugene'deki ilk vardiyamdan sonra içeri girdiğimde, Meatloaf kapının hemen yanında birini beceriyordu. Ben içeri girdiğimde, ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle çığlık atan bir kadının içinde taşaklarının derinliğinde bana alay etmişti.

Evin derinliklerine indikçe daha iyiye gitmedi.

Horoz, silah arkadaşı Macho ile viskisini yudumlarken, kalabalık oturma odasında gözüme ilişince, parmaklarını şıklatarak beni yanına çağırdı.

Çok yorulmuştum.

Perşembe günü Lin'de ve Eugene'de çifte görev günümdü ve her iki iş de fiziksel ve sosyal olarak yorucuydu. Tek istediğim yatağa girmek, Aaron'a bir dakikalığına mesaj atmak ve rüyalara dalmaktı.

Ama Horoz'a hayır demekten daha iyisini biliyordum.

Ben de eski bir hoparlörden teneke gibi ve çatırdayarak yayılan rock müziği eşliğinde birbirleriyle kıvranan sıcak bedenlerin arasından yolumu seçtim ve onun yanında durdum.

"Bize biraz daha bira getir kızım," dedi, önünde diz çökmüş kadının sarışın başını okşarken göz göze geldik. "Crystal gibi bir işe yara."

İçimden geçen tiksintiyle savaştım ve onun emrine döndüm. Daha önce, gençken, henüz kendime gelmemiştim, bu yüzden hiçbir kardeş bana çok uzun süre bakmamıştı bile.

Ama Eugene'deki vardiyam için göz alıcı bir makyaj, minik kot şortlar ve kıvrımlarımı vurgulayan sarı bir bluz giymiştim ve Raider'lardan biri ben daha geçmeden beni kucağına çekerek takdirini belli etti.

Yüzü göğüslerimin arasındaydı, ben onu itemeden önce bira ıslatılmış dudakları etime değerek yüksek sesle beni okşuyordu. Denediğimde ellerimi yumruk yaptı ve beni sabit tutmak için sertçe aşağı çekti.

Gülerek uzaklaştı, yüzü kızarmıştı ve gözbebeklerinin büyümesinden kafasının iyi olduğu anlaşılıyordu.

Dişlerimi göstererek, "Bırak beni," diye bağırdım.

"Ya da ne?" Sakallı yanağını bana sürterek kıkırdadı.

"Yoksa Hazard gözlerini kafatasından söktürür," diye uyardım, Hazard'ın efsanevi öfkesinin ayrılığımızın üzerinden geçen sekiz yılda soğumamış olmasını umarak.

Adının Piston olduğunu düşündüğüm motorcu biraz irkildi ve neredeyse beni kucağından fırlatıyordu. Arkamdaki sehpaya çarptım ve kalçamı öyle bir çarptım ki ağlamaktan yutkunmak zorunda kaldım. Piston ve yanındaki arkadaşı bana güldüler ama bunu sorun yapmak için etrafta dolaşmadım.

Bundan sonra mutfak rahatlamıştı, sadece Rita Teyze ev paltosuyla masada oturmuş, bir yanağında donmuş bir mısır poşeti tutarak usulca ağlayan motorcu bir sürtükle birlikteydi. Lekeli makyajına ve kötü uzantılarına bakarken bir an için içimden sempati geçti.

Buraya kendi isteğiyle gelmek için nasıl bir yoldan geçtiğini merak ettim.

Ama kendime bile yardım edemezken ona yardım etmeyi göze alamazdım. Bu yüzden altılı soğuk bira paketini aldıktan sonra durakladım ve teklif ettim,

"Eğer yere ihtiyacın varsa benim odamda uyuyabilirsin. İkinci katta sağdaki son oda."

Gözlerini kırpıştırıp beni keskin bir bakışla süzdükten sonra dudak büktü. "Senin yardımına ihtiyacım yok, sürtük."

Horoz'un evde kalmış kız kardeşi olarak her türlü motorcu davranışına uzun zaman önce alışmış olan Rita Teyze'yle bakıştık ve odadan çıktık.

Horoz kızın gırtlağına çökmekle meşgulken biraları bıraktım ve sonra ilk maaş çekimi ve Eugene'deki dedikodular hakkında ona söylemekte sakınca görmediğim bilgileri özenle teslim ettim. Çoğunlukla Düşmüşler'in birilerinin saldırısı altında olduklarını fark ettiklerini ama kim olduklarına dair hiçbir fikirleri olmadığını söyledim. Bu babamdan vahşi, kendini beğenmiş bir kahkaha aldı ve kardeşleriyle kutlama içkisi içmek için beni kovdu.

Merdivenlerden yukarı kayboldum, yastığımı aldım ve kendimi banyoya kilitledim. Gizli telefonumu yanıma almayı düşündüm ama birinin kapıyı kırması (daha önce de olmuştu) ya da sabah herkes uyanmadan odama geri dönememem ihtimaline karşı bu çok riskliydi.

Bunun yerine Horoz'un bana verdiği telefonu kullandım ve ezberlediğim tek numarayı aradım.

"Faithy?" diye cevap verdi uykulu bir ses, her kelimeyle daha da uyanıklaşarak. "Faithy, sen misin?"

Gözlerimin arkasında yaşlar birikti, ama beni tedavi eden tek adama fısıldarken yanaklarımdan aşağı akmalarına engel olamadım.

"Hey, Grouch."

"Tatlım." Bu tek kelime yürek acısıyla çarpıyordu. "Tanrım, onlara geri dönmenden nefret ediyorum."

"Evet, ben de."

"Keşke... Keşke sana yardım etmeme izin versen. Sana biraz para verebilirim. Buradan bir otobüs ya da trenle gidebilirsin."

"Sana söylemiştim," dedim, o kadar yorgundum ki vücudumdaki her kemik bir çapa gibi hissediyordu. Küveti suyla doldurduğumu ve akıntının altında battığımı hayal ettim. O anda huzur bulmanın tek yolu bu gibi görünüyordu. "Horoz seni öldürür. Benim yüzümden sana neler yaptığına bir bak."

"Bana ne olduğu konusunda endişelenmeni istemiyorum. Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Ruth ve Jensen'i de alıp seninle gelebilirdim," diye teklif etti.

Yakalayamadan ağzımdan bir hıçkırık döküldü. Grouch'un burayı ne kadar sevdiğini biliyordum. Ruth'la birlikte Kanada'ya, Toronto'ya göç etmiş ve buraya yerleşene kadar ülkeyi baştan başa geçmişlerdi çünkü burası onlara memleketlerindeki dağları hatırlatıyordu.

"Bunu yapmana izin versem bile, o bir yolunu bulur," dedim gözyaşlarım boğazıma düğümlenirken. "O... şeytan gibi, Grouch. Ve ben ruhumu daha doğarken ona sattım. Bundan kurtulabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye buyurgan bir şekilde ilan etti.

"Bir yolunu bulacağız." Tamamen parçalara ayrılmamak için nefes almaya odaklandım.

Sessizliğin içinde, biraz umutlu, biraz korkuyla, "Peki ya paketi sana teslim etmem için bana veren çocuk?" diye sordu. "O... yetenekli görünüyordu. Bana hırsızlık gecesi sana yardım eden kişinin o olduğunu söyledi."

"Evet," dedim, nefesim Aaron'ın benzin istasyonuna kasıla kasıla girişini hatırlamakta ve onun bir bela olduğunu kabul etmekte kaybolmuştu. Bu gerçekten de ironikti çünkü onun başına bela açan bendim. "O..."

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Onu gördün, değil mi?" Şaka yapmaya çalıştım. "Tam benim tipim."

"Hayır," dedi Grouch yavaşça. "Kibar gözleri var. Otto'da bunlardan hiçbiri yoktu ve bana anlattıklarına bakılırsa Hazard'da da yoktu."

"Evet," diye usulca onayladım, mürekkep karası gözlerini, uzun kirpiklerini ve gülümsediğinde yanlardan kırışmasını düşünerek. "Sanırım senden başka tanıdığım en nazik adam o."

"Tanıması iyi olan bir adam. Onu geri çevirme, Faithy. Kesiğini fark

etmediğimi sanıyorsan, körsün. Bu adamlar

Giriş uzun süre dışarıdaki ayak takımına karşı güvende olacak."

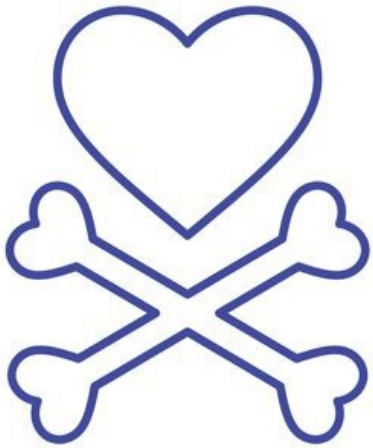
Biraz ıslak bir şekilde güldüm. "Bir grup kanun kaçağı motorcu hakkında bunu ancak sen söyleyebilirsin, Grouch."

"Ben bir kitabı asla kapağına göre değerlendirmem," diye hatırlattı bana. "Eğer öyle yapsaydım, sırf dükkânımdan bir şeyler çaldı diye senin kadar tatlı bir kızı sevme fırsatını elimden almış olurdum."

Onun tatlılığı Horoz'un evinde aldığım yaraların kırık derisine sızdı ve asit gibi yaktı.

"Seni seviyorum, Grouch," diye fısıldadım, yorgunluk içimi kasıp kavuruyordu. "Seni seviyorum, kızım. İnancını kaybetme," diye her zaman yaptığı gibi şaka yaptı.

"Zaten öyle," diye mırıldandım, yarı uykulu bir halde. "İnanç gitti ama Mavi için umudum var."

NE MUTLU KI BEN ÇIFTLIKTEN AYRILDIĞIMDA HERKES SIZMIŞTI. HALA

Eugene's'teki vardiyama başlamak için çok erkendi ama gitmem gereken başka bir yer vardı.

Lion Heart Investigations, Entrance şehir merkezindeki Honey Bear Café adlı bir fırının üzerindeydi, bu yüzden merdiven boşluğu sıcak tereyağı ve kahve kokuyordu. Merdivenlerin üstündeki kapıya yerleştirilmiş mumlu camın üzerinde altın renginde bir isim yazılıydı ve kapıyı çaldığımda iri yarı, uzun saçlı, sakallı bir adam sanki az önce dışarı çıkıyormuş gibi kapıyı açtı.

"Hey," diye homurdandı ve beni içeri almak için geri çekilmeden önce küçük bir gülümseme verdi.

Eski bir mahkûmun bakışına sahipti, birlikte büyüdüğüm erkeklerin yarısından tanıdığım bir bakış. Kendi yarattığı hayaletler tarafından rahatsız edilen birinin bakışıydı. Büyük kasları, dövmeleri ve bronzlaşmış yüzüne kazınmış kaş çatma çizgileriyle tehditkâr hissettiren bir şekilde yakışıklıydı, ama bana gözlerini verdiğinde, orada gizlenen bir tatlılık buldum.

"Gidiyorum," diye bağırdı omzunun üzerinden ofisin derinliklerine doğru ve bana başını sallayarak merdivenlerden inmeye başladı.

"Görüşürüz Sander," diye seslendi biri odanın arka tarafında hafifçe aralanmış bir kapının arkasından.

Resepsiyon görevlisinin olmadığını fark ederek ona doğru yürüdüm ve içeri bakmadan önce kapıyı hafifçe çaldım.

"Alo?"

İnternetten araştırdığım özel dedektif, büyük ahşap bir masada, klavyenin yanında duran yaralı kovboy çizmeleri ve kucağında bir tabletle karşımda oturuyordu. Bakışlarını bana çevirdiğinde, bronzlaşmış teni ve altın sarısı saçları karşısında yeşil gözlerinin canlılığı karşısında şok oldum. Eski Hollywood filmlerindeki kovboyların güzel olduğu gibi güzeldi, açık havada çok fazla zaman geçirdiğini anlatan çekici bir şekilde yıpranmıştı.

Güzel olmanın giriş için bir şart olup olmadığını merak ettim.

Onu en son gördüğümde, Fallen MC kulüp binasının loş ışıklarında, gecenin geç saatlerinde, saatlerce adrenalin aldıktan sonra ona doğru düzgün bakmamıştım.

"Selam," dedi Lionel Danner, botlarını yere bırakıp beni selamlamak için ayağa kalkarken. Eli benimkinin etrafında sertti ama tutuşu sıcak ve nazikti. "Faith Cavendish. Seni ofisimde görmeyi beklemiyordum."

Karşısındaki çivili deri koltuğu işaret etti, ben de oturdum ve zayıf bir gülümseme sundum. "Kim olduğumu bilmen beni neden şaşırtmıyor?"

Biraz omuz silkti. "Bu benim işim." Beni düşünürken bir elini kirli çenesine götürdü. "Ve Boner, sen ortadan kaybolduktan sonra seni bulmak için çok uğraştı."

Suçluluk yerine içime bir sıcaklık doldu.

"Ah," dedim, kızarıklığımı gizlemek için yeni yaptığım tırnak sanatıma bakarak. Bana Aaron'u hatırlattığı için işaret parmağıma birer baykuş çizmiştim.

Lion'ın kıkırdaması dostçaydı. "Adamı hiç böyle görmemiştim, bu yüzden yardım etmekten mutluluk duydum."

"Ne gibi?" Sormak için kendimi şımarttım.

"Biri hakkında ciddi. Onu henüz çok iyi tanımıyor olabilirsiniz ama Boner bizim şakacımızdır, bu yüzden ciddi bir şey söylediğinde hepimiz canlanıp dinleriz."

Başımı salladım çünkü bunu görebiliyordum. "Hepimiz bir şeylerin arkasına saklanırız."

Gözleri ilgiyle parladı ama sanki öylesine sohbet ediyormuşuz gibi sandalyesinde arkasına yaslandı. "Çok doğru. Bugün ne saklamanıza ya da bulmanıza yardım edebilirim Bayan Cavendish?"

"Aslında." Boğazımı tıkayan korkuyu yuttum ve omuzlarımı dikleştirdim. "Sana yardım edebileceğimi umuyordum."

"Oh?" Kaşları havaya kalktı. "Bunu nasıl yapabilirsin?"

Tanrım, bu neden bu kadar zordu?

Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum. Yaşadığım bu karmaşa dolu hayattan kurtulmak istiyorsam yapmam gereken tek şey buydu. Peki neden isteksizdim?

Horoz ve Hazard bana korkunç şeyler yapmış kötü adamlardı.

Bu benim gücümü *geri* alma şansımdı.

Ancak yıllarca süren istismar ve güç dengesizliği Lion Danner ile aramda aşılmaz bir buz duvarı gibi duruyordu. Gençliğimde ve onlardan uzakta geçirdiğim yıllarda bile bu konuda konuşmayarak o kadar uzun zaman geçirmiştim ki, istismarım hakkında konuşacak kelime dağarcığım yok gibiydi.

Aslan öne doğru oturdu, yakışıklı yüzü ciddi ve açıktı. "Bu babanla mı ilgili?"

Panik atak başlangıcını bastırmaya çalışarak başımı salladım. "Tamam," diye yatıştırdı. "Biliyorsun, daha önce hiç böyle bir durumda

Seninki. Ama eşim biz birlikte olmadan önce taciz içeren bir ilişki yaşıyordu. Adam ona bıçakla tecavüz etmeye çalışmış, o da kendini kurtarmak için adamın canına kıymıştı. Sanırım bunu sizinle paylaşmamdan rahatsız olmazdı çünkü bunu duymaya ihtiyacınız olduğunu anlardı. Kendini koruyarak ona saldırmıyorsun. Yanlış bir şey yapmıyorsun. Aslında, senin için doğru olan tek şeyi yapıyorsun."

Etimi kemiklerime harç yapmak için keskin bir nefes aldım, böylece sanal bir yabancının önünde dağılmayacaktım.

"Biliyorsun," diye devam etti. "Harleigh Rose ve kulüpteki diğer bazı kadınlar mutlu olmadan önce cehennemi yaşadılar ve geri döndüler. Belki biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa diye sana birkaç numara verebilirim."

"Aaron bana Harleigh Rose'dan uzak durmamı söyledi," diye itiraf ettim tepkimi frenleyemeden.

Neyse ki Lion gülmek için başını geriye eğmekle yetindi. "Evet, bunu görebiliyorum. İnsanlar şirketime kendi adımı verdiğimi sanıyor ama doğrusunu söylemek gerekirse ben onun adını verdim. O benim aslan yürekli kızım. Tanıdığım herkesten daha cesur çünkü kendi hayatını kendisi için geri aldı. Biraz göz korkutucu olabilir ama yanınızda olması gereken en iyi kadındır. Ve bence senden hoşlanacaktır."

Nazik manipülasyonu aşikârdı ama doğrusu, hikâyelerini duymak yardımcı oldu.

Mutluluğu o kadar çok istedim ki yandım.

Ve her nasılsa, Aaron benim tanımıma karışmıştı. Belki cesur

ve gözü pek olursam ikisine de sahip olabilirdim.

Ben de ağzımı açtım ve dedim ki, "Beyaz Akıncılar'ı yakalamanıza yardım etmek istiyorum. Elde ettiğim bilgileri polislere ya da kulübe verip vermemen umurumda değil ama onlardan kurtulmak istiyorum."

"Tamam," dedi basitçe, sanki bu şimdiye kadar onun önüne serdiğim en büyük dileğim değilmiş gibi, kanayan kalbim hala çatlak göğsümden sıcakmış gibi. "Bunu yapabiliriz."

"Öyle mi?" Ses tonumdaki umuttan neredeyse irkilerek sordum.

"Sana yalan söylemeyeceğim Faith. Bu tehlikeli bir olasılık. Baban ve ekibi Düşmüşler'in peşinde ve senin onlara karşı, hatta belki de Düşmüşler'le birlikte çalıştığını öğrenirlerse sonu kötü olabilir." Avuçlarını kocaman açtı. "Sadece kötü bir sonla karşılaşma ihtimalinin çok düşük olduğunu bilmen için gerçekleri söylüyorum ama bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Önemsediğim insanları güvende tutmak için zaten orada yaşıyorum. Bu yüzden, hazır oradayken onları ortadan kaldırmana yardım edersem, yaptığım fedakârlığa iki şekilde değeceğini düşünüyorum." Ellerim sinirlerim ve adrenalinle ıslanmış bir halde kucağımda kıvrıldı. "Tehlikeli olduğunu biliyorum. Ama bunu sona erdirmek için yapmam gereken tek hamle vezirimi feda etmekse, bunu yapacağım."

Aslan masaya doğru hafifçe eğildi, çimen yeşili bakışları yoğundu. "Ben de diyorum ki artık tahtadaki tek taş sen değilsin. Ben varım ve eğer istersen Düşmüşler'in de sende olduğunu hissediyorum. Karşı karşıya olduğumuz düşmana ne öneririm? Onları da dahil et. Kendilerine ve sana fazlasıyla bakabilirler."

"Bunu yaptığımı bilmelerini istemiyorum," diye açıklık getirdim çünkü Aaron'un bunu iyi karşılayacağını düşünmüyordum ve kendim için harekete geçmem *gerekiyordu.* "Sanırım elleri zaten dolu ve ben de anonim bir kaynak olarak kalmak istiyorum."

"Muhtemelen en iyisi bu," diye kabul etti. "Bazı gelişmeler oldu ve içeride Raiders ile çalışan birileri olmadığından pek emin değilim."

"Kim olduğunu bulmaya çalışabilirim," diye önerdim. "Bana pek bir şey söylemiyorlar ama nereye gittiğimi ya da evde ne yaptığımı da pek umursamıyorlar."

Bunu mutsuz bir kaş çatmayla değerlendirdi. "Tamam, ama dikkatli ol. İletişimde kalabilmemiz için sana bir yazıcı vereceğim."

"Bende bir tane var," diye teklif ettim, Aaron'a ulaşabilmem için bir can simidim olduğunu bilmemesine rağmen kızararak. "Sana numarasını verebilirim. Sadece bir kişide daha var."

Bir kalem almak için başını eğdi ama hafif gülümsemesini görebiliyordum. "Güzel. Kulağını dört aç ve ne bulursan bana haber ver. Eğer senin için tehlikeli olduğunu düşündüğün bir şey olursa beni ara, tamam mı? Olay olduktan sonra değil, olmadan önce. Yanlış alarm bile olsa umurumda değil. Yine de beni ara ki sana yardım etmek için hazırda bekleyeyim."

"İyi olacağım," dedim ona, kelimeler dilimde otomatikleşmişti. "Gitmeden önce, anlaşmalı boşanma hakkında ne biliyorsun?"

Başını kaldırdı, gözleri parlıyordu ve yüz ifademi görünce yavaşça gülümseyerek dudaklarını araladı. "Çok değil ama yardım edebilecek birini tanıyorum."

Aaron'un benim için bulduğu yüzüğü satmayı düşünmek kalbimi kırsa da, "Çok param yok ama bir şeyler satabilirim," diye teklif ettim.

Yatağın içinde, gizli telefonumun yanında saklıydı çünkü Horoz'un onu kendisi için almayacağından emin değildim.

"Hayır, bırak bu konuda ben endişeleneyim, tamam mı?" İtiraz etmek için ağzımı açtığımda ellerini kaldırdı. "Aaron senin için yanıp tutuştuğu için özel muamele gördüğünü sanıyorsan yanılıyorsun. Başı dertte bir kadın olduğun için özel muamele görüyorsun ve biz burada işleri böyle yürütürüz. Anladın mı?"

Kendimi şekerle zıplayan bir çocuk gibi gergin hissediyordum, ama beni zıplatan madde iyilikti. Onsuz geçen bir ömürden sonra beklenmedik bir şekilde o kadar çoktu ki sistemime aşırı yükleniyordu.

"Evet," diye fısıldadım. "Ama sana geri ödeyeceğim."

"Tanrı şahidim olsun ki Faith, bana vereceğin en iyi geri ödeme güvende olmak ve o suçluları temizlemek olacaktır."

Gülümseme yüzümde çarpık bir ifade yarattı. "Yani bazı suçlulara karşı ayrımcılık yapıyorsunuz ama diğerlerine yapmıyorsunuz? Özgeçmişinizde eskiden polis olduğunuz yazıyor."

Lion dalgın dalgın göğsündeki bir yeri ovuşturdu, gözleri uzaklara dalmıştı. "Canavarlar her türlü etiketi takar; polisler, motorcular, politikacılar. Bir insanın iyiliğini belirleyen şeyin neyle ilişkilendikleri değil, nasıl davrandıkları olduğunu gördüm. The Fallen'da tanıdığım en iyi adamlardan bazılarıyla tanıştım ve bu, onlar aracılığıyla en kötülerinden bazılarıyla tanıştığımı da göz ardı etmiyor."

"Karmaşık bir durum," diye kabul ettim.

Sırıtışı alaycıydı ama ben de kendi sırıtışımla ona karşılık verdim ve aramızda bir dostluğun filizlendiğini hissettim.

"En iyi şeyler genellikle öyledir," diye onayladı.

Ve ikimizin de Aaron'ı düşündüğümüzü biliyordum.

CHAPTER THIRTEEN

BONER

YILLARIMI RUH EŞLERININ BIRBIRLERINI BULMALARINI IZLEYEREK GEÇIRDIM VE ASLA

Bir keresinde bunu kendim için bulmayı düşünmüştüm.

Şansım ve hayatım için fazla iyi görünüyordu.

Kulübü bulmak benim için hayatta bir kez gerçekleşecek bir mucizeydi, yani bir adama bundan daha fazlasını vermek gerçekten adil miydi?

Ben öyle düşünmemiştim.

Ama şimdi, Eugene's Bar'ın ilk kabinine yaslanmış Blue'nun müşterilerine hizmet edişini izlerken, onun benim için yaratıldığını düşünmeden edemiyordum. Belki bunun adaletle bir ilgisi yoktu, belki de vardı. Belki de biz

İkimiz de bize gelecek olan zenginliğin ve mutluluğun bir tür bedeli olarak kendi denemelerimizi ve lanet olası korkunç sıkıntıları yaşadık.

O gece Evergreen Gaz'da Blue'yla tanışma şansım olsaydı her şeyi değiştirir miydim? Yıllar süren yalnızlıktan sonra yeniden kendime ait birine sahip olma şansını?

Elsa'yı özlemenin acısı hiç dinmeyecekti ama en azından güvendeydi. Triad'dan saklanmış, hayatını kendi şartlarına göre yaşıyordu. Normal bir kardeşlik ilişkisine sahip olamayacağımız anlamına gelse bile, bunda teselli bulmalıydım. King ve Harleigh Rose'un gülüp eğlendiklerini, Dane ve Lila'nın doğada birlikte sessiz anlar geçirdiklerini ve yıllar sonra yavaş yavaş birbirlerine bağlandıklarını görmek eski bir yaraya baskı yapmak gibi acı verse bile.

Perdeler kan bağıyla bağlı değildi ama o benim kardeşim, en iyi arkadaşım, farklı bir tür ruh eşimdi.

Ve eğer Elsa Seven Song'a kapılmasaydı, Curtains'le ya da kulüple hiç tanışmamış olacaktım.

Kafamı allak bullak etse de, orada durup iliklerime kadar istediğim bu kızı izledim ve hayatımdaki tüm kaosun beni bu insanlara ve bu ana getirdiğine inanarak bir nebze huzur buldum.

Okyanus gözlü, peygamber çiçeği mavisi saçlı ve pagan bereket tanrıçası gibi kıvrımları olan bu kız. Ruhu en kötü fırtınaları atlatmış ve bir şekilde hala tatlı olan bu kız, aletimi sertleştiren ve nefesimi ciğerlerimde incelten bir şımarıklık ve bağımsızlık kenarı ile ortaya çıktı.

Bakışlarımı hissetmiş gibi, bir masadaki kadınlara içki dağıtmaktan vazgeçip doğrudan bana baktı. Dolgun ağzını kaplayan gülümseme, barın etrafında dolaştırdıklarının hepsinden daha parlaktı.

Ve hepsi benim içindi.

Topuklu ayakkabılarının üzerinde bana doğru gelmesini bekledim, kalçaları hipnotize edecek kadar sallanıyordu, sırf bana doğru gelişinin tadını çıkarabilmek için. Bir adım ötemde durduğunda, bakışlarımızı korumak için başını geriye eğdiğinde, o tatlı dudaklı ifadenin göz kamaştırıcılığı karşısında güneş lekelerini göz kırparak uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Hey, Trouble," diye alay etti, Düşmüş'ün üzerinden göğsümü dürttü.

Kesiğimdeki yama.

"Selam güzel Mavi," diye karşılık verdim, onu öpmek için kendime çekmek istiyordum ama sadece barda yoğun bir hafta sonu gecesi olduğu ve Eugene'e sığınan Düşmüşler'den daha fazlası olduğu için direndim.

"Bu gece seni beklemiyordum."

"Uzak kalamadım," diye itiraf ettim omuz silkerek. "Seni görmeyeli tam iki gün oldu ve bu çok uzun bir süre."

Tüm yüzü huşu ile yumuşadı ve lanet olsun, böyle bir şeyin sonunda olmak iyi hissettirdi.

"Hiç kimse sana gerçekten çok güzel olduğunu söyledi mi?" diye sordu, sanki kendini tutamıyormuş gibi biraz daha yaklaşarak.

"Hayır, ama başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil." "Gerçekten umursamıyorsun, değil mi?"

"Başkanımı, kulübümü ve onların ailelerini önemsiyorum ama bunun dışında, hayır. İlgimi hak etmelisiniz."

Başını cilveli bir şekilde eğdi. "Peki ben seninkini kazanmak için ne yaptım?"

Bir risk aldım ve elimi kabine en yakın yerden kalçasına doğru kaydırdım, teninin yumuşak sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım vardı. "Şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha cesur ve güzeldin."

Şok olmuş bir şekilde kalın kalın yutkundu. "Ben... Ben her zaman cesur olmaya çalışırım.
Bende bunu görmen çok güzel. Bazen boşa kürek çektiğimden endişeleniyorum."

"Buradasın, değil mi? Kafeste yaşarken bile hayatta kalabildiğin ve gelişebildiğin kadar gelişiyorsun." Daha yakına eğildim. "Seni dışarı çıkaracak anahtarı bulacağım bebeğim. Tıpkı seni Evergreen'deki o kafesten çıkardığım gibi, tamam mı? Üzerinde çalışıyorum."

Ve öyleydim.

Dün Vancouver'daki boktan gösteriden sonra, bütün günü kulüp binasında Z ve kardeşlerle birlikte bir oyun planı düşünerek geçirdim.

Çoğu pisliğin nerede yaşadığını ya da zamanını nerede geçirdiğini biliyorduk. Furry Creek yakınlarındaki çiftlik evinde. Böyle kırsal bir yer seçmelerinin avantajı, çok fazla dikkat çekmekten endişe etmeden onları haklayabileceğimiz anlamına geliyordu. Lion gün ortasında yüzünde tuhaf bir ifadeyle ortaya çıkmış ve Beyaz Akıncılar'la ilgili kendi istihbaratını sunmuş, her Perşembe gecesi kulüpteki yirmi üç adamın tamamının katılması gereken bir parti verdiklerini söylemişti.

Bu yüzden gelecek hafta onlara The Fallen'ın tüm ağırlığıyla saldıracak ve onları temelli ezecektik.

"Hâlâ gidebilirsin," diye hatırlattım ona.

"Hayır, *sana* söyledim, beni bulana kadar rahat durmazlar, özellikle de *sana* koşacağımı bilirlerse. Ve Grouch'u riske atamam."

Anlamak yerine oturdu. "Bu yüzden onlara geri döndün."

Üst dudağını ısırdı ama başını salladı. "Onu aldılar ve takası yaptığımda

bir daha kaçmayacağıma dair yemin ettim."

"Peki," dedim, bir küfür gibi tükürerek. "Kaçmayacaksınız. Eğer canlı kurtulacak kadar şanslılarsa, kaçma işini onlara yaptıracağız."

"Blue," diye seslendi diğer garsonlardan biri, bazı masaları göstererek. "Boner'la flört etmeyi bırak ve işinin başına dön."

"Cindy," diye bağırdım. "Blue bu gece buradaki en güzel kız diye kıskançlık yapma. Bu unvana sahip olmaya alışkın olduğunu biliyorum."

Cindy gözlerini devirdi ve parmağını bana doğru salladı. Kırk beş yaşındaydı ve çok güzeldi, ama acımasız bir boşanmanın ardından son birkaç aydır kendini bok gibi hissediyordu, bu yüzden onunla flört etmeye ve vardiyasından sonra ona eşlik etmek için saçmalamaya özen gösterdim.

"Tehlikeli biri," dedi Blue'ya, bir country rock grubunun sahne aldığı barın diğer tarafına geçerken. "Gümüş dilli şeytan."

Blue o güzel, neşeli kahkahasını attı ve bana bakarak, "İyi ki kolay kolay büyülenmemişim," dedi.

"Ah, şey, bunu değiştireceğini umduğum bir şey getirdim," diye teklif ettim, kolumun altından hantal kahverengi ambalajlı paketi çıkararak.

"Nedir bu?" diye sordu, biraz şüpheci ama çoğunlukla heyecanlıydı, parmaklarını kâğıda dokundururken ayak parmaklarının üzerinde öne doğru sallanıyordu.

Sırıttım. "Sana çiçek aldım."

"Seni kırmak istemem ama çiçekleri kahverengi kâğıda sarmamalısın. Vazo gibi bir şeyin içinde suda olmalılar."

Güldüm ve onu kalçasından tutup öne doğru ittim. "Şimdi mola ver, ben de sana hangi çiçeklerin seni hatırlattığını göstereyim."

Onu bara ve arka odalara açılan kapıya doğru götürürken topuklarını sıkarak, "Molam bir saat daha sürecek," diye itiraz etti.

"Eugene, Blue mola verdi," diye bağırdım ona, barın arkasında bira dağıtıyordu.

Bana sadece uyaran bir bakış attı. "Ofisimde seks yapma."

"Hayal bile edemezdim," diye söz verdim kapıdan koridora doğru gözden kaybolmadan önce.

"Aaron! Patronumla bu şekilde konuşamazsın."

Omuz silktim, içeriden gelen kadın seslerini duyunca dinlenme odasında durdum ve depo odasının kapısını açmak için döndüm. İçerisi bira ve nemli ahşap kokuyordu, özellikle de Blue'nun parfümünün tatlılığıyla vurgulanan tuhaf bir şekilde hoş bir kombinasyondu.

"Neden buradayız?" diye sordu.

"Mahremiyet," dedim onu duvara sıkıştırmadan ve o gece onu ilk gördüğüm andan beri arzuladığım şekilde o pembe ağzı sahiplenmeden önce.

Tadı sakız gibiydi, Medusa piercing'inin soğuk metali kaygan dilinin sıcaklığıyla seksi bir tezat oluşturuyordu. Şaşkın isteksizliği bir anda eridi, tepsisi ayaklarımızın dibinde yere çarptı, böylece iki elini saçlarıma daldırıp beni öpücüğün daha da derinlerine çekebildi.

Ağzımızı ayırmak için tüm irademi kullandım ve o zaman bile dudaklarımı boğazından köprücük kemiğine doğru sürükledim, oradaki deriyi öyle bir ısırdım ki, meme uçları gömleğinin ince pamuğunun arkasında boncuk boncuk oldu.

Boğazımdan bir inilti çıktı ama onun hediyesini açışını görmek için o kadar heyecanlıydım ki önce şehvete teslim oldum.

"Hediyeni aç," dedim ona, hâlâ boğazına ağzı açık öpücükler yerleştiriyordum.

Kahkahasının titreşimini teninin altında hissedebiliyordum. "Beni öpmeyi bırakırsan bırakırım, ama gerçekten bırakmanı istemiyorum."

"Açgözlü kız," diye alay ettim, ağır göğüslerinden birini avuçlayarak meme ucunun sert tepesini hissettim ve iki parmağımın arasında çimdikledim. "Uslu dur ve hediyeni aç Mavi, açtıktan sonra sana bir tane daha vereceğimden emin olabilirsin."

Kapıya yasladığım üç metrelik paketi ona vermek için geri çekildiğimde gözleri uzun kirpiklerinin altında siyaha dönmüştü. Şimdiye kadar hiç hediye almamış bir Noel çocuğunun gözlerini dikmiş pakete baktığını görmek kalbimi sızlattı.

Birdenbire gerildim ve hiç gerilmezdim.

Hediye aptalca geldi, gerçekten, gerçek sanat değil, bir şiir ya da resim gibi gerçek bir ifade değil, ama verebileceğim tek şey buydu. Bir bisikleti ya da arabayı tamir etmek, insanların hayatlarına girerek konuşmak ya da birini güldürmek dışında gerçekten iyi olduğum tek şey buydu.

Ve bunu almasını istedim çünkü benim olmaya başladığını gösteremeyen bir kıza ne hediye verebilirdim ki?

Kâğıdı yırtıp açtığında ve onun için hazırladığım çiçek buketini ortaya çıkardığında kulaklarımdaki kan hücumu neredeyse onun tatlı küçük nefesini bastıracak kadar yüksekti.

Mavi ve pembe çiçek demetleri, şeffaf akrilik bir tabana karşı neon renkli bir tüp içinde fiyonkla bağlanmıştır.

"Aaron?" diye nefes aldı, tabeladan bana bakıyordu.

Sözümü sakınmadan ondan aldım ve kapının yanındaki prize taktım, depodaki çok sayıdaki bira fıçılarından birinin üzerine koydum. Işık düğmesine bir fiske vurmamla birlikte, oda sadece neon tabelanın pembeleri ve mavileriyle aydınlanan karanlığa gömüldü.

Blue'ya doğru yürüdüm, duvara yaslanmış donmuş bir şekilde duruyordu, elini ayırdığı ağzının önünde tutarak tabelaya bakıyordu, gözleri onun için büktüğüm ışıklar tarafından neon haline getirilmişti. Elektrik mavisi saçlarından bir tutamı avuçlayabilmek için yanağından ittim ve küçük bir öpücük için başını yukarı kaldırdım.

"Sana çiçek almak istiyordum ama eve götüremeyeceğini biliyordum, o yüzden bunun işimi göreceğini düşündüm," diye açıkladım.

"Çok güzeller," diye fısıldadı kalın kalın, nemli gözleri karanlıkta çiçeklerin şeklini yansıtırken neredeyse çaresizce bana bakıyordu. Parmakları yukarı uzanıp gömleğimin altına yapıştı. "Daha önce hiç kimse bana bir şey yapmamıştı. Bırak bu kadar güzel bir şeyi."

Sanki kalbimin daha önce kapalı olan bir odasına erişimim sağlanmış gibi göğsümün içinde bir şeyin kilidi açıldı. O anda, yüzündeki o yumuşak, saygılı sevinç ifadesini korumak için kendi göğsümün içine uzanıp bunu ona hediye edebilirdim.

"Beğenmene sevindim," dedim biraz beceriksizce çünkü yanaklarımda garip bir sıcaklık ve kemiklerimde utangaçlık gibi görünen bir endişe vardı ve ben buna alışık değildim.

"Onları seviyorum," diye düzeltti, beni öpmek için parmak uçlarına kalktı. "Gördüğüm en güzel çiçekler. Nereden aldın onları?"

Boynumun arkası sıcaktan kaşınıyordu, ben de uzaklaşırken ensemi ovaladım. "Onları ben yaptım."

Gözlerini kırpıştırdı. "Bunu gerçekten sen mi *yaptın?* Ellerinle mi?"

Kıkırdama, karakteristik olmayan son utangaçlığımı da yok etti. "Evet, Mavi. Bu benim hobim, sanırım öyle diyebilirsin. Neon sanatı yapmak. Aslında bana öğreten Eugene'di. Bardaki duvarların yarısı benim."

"Vay canına." Bir tabelaya bir de bana baktı. "Aman Tanrım, Lin'deki istasyonumdaki tabelayı da sen yapmış olmalısın? İnanılmazsın Aaron. Bir gün bana bunu nasıl yaptığını anlatmalısın."

"Öyle mi?" Tanrım, kendimi çocuk gibi hissediyordum, içim kıpır kıpırdı, göğsümde sıcaklık kabarıyordu.

"Evet," dedi kararlı bir şekilde. "Ama şimdi değil, molam için sadece on beş dakikam var ve yapacak daha iyi şeyler düşünebilirim."

"Öyle mi?" Sesim üç oktav alçaldı, bağırsaklarımdan yukarı doğru çekilmekten çakıllı bir hal aldı.

Hınzır sırıtışı dizlerinin üzerine çöküp kemerime uzanmadan önce neon ışıklarıyla parladı. Çevik parmakları hızlıca kopçayı ve fermuarı açıp kot pantolonumu açarak bir elini boxerımın içine sokup hızla sertleşen sikimi çıkardığında nefesim kesildi.

Beni avucunun içinde görünce zevkle mırıldandı, bana bakarken bilinçsizce dudaklarını yaladı.

"Piercingli olmana bayılıyorum," diye inledi ve sikimin alt tarafındaki metal basamakları yalamak için sikimi kaldırdı.

Zevkten titriyordum, omuzlarım titriyordu.

"Ağzımı sana sığdırabilir miyim, onu bile bilmiyorum," diye itiraf etti Blue, dizlerinin üzerine daha rahat yerleşti ve diğer elini kaldırarak ilk elinin yanına, boyuma doladı. "Ama denemeye bayılacağım."

"Kahretsin," diye tısladım o pembe ağzını ucumun etrafında açıp beni içine çekerken.

İçime fazla sığamıyordu ve yüzündeki hayal kırıklığı o kadar ateşli olmamalıydı, ama kızım pes etmedi. Çekildi, sikime bir, iki kez tükürürken bana baktı ve sonra tükürük ve prekumla tamamen kayganlaşana kadar her iki yumruğunu da çevirerek beni kaydırdı. Şimdi taş gibi sertleşmiştim, beni küçük ellerine zar zor sığdırabiliyordu ve bunu görmek omurgamın elektrikle karıncalanmasına yetecek kadar sıcaktı.

"Kahretsin," diye bağırdım, ağzını tekrar başıma eğdi, her eli farklı bir yöne doğru sikimi kavrarken sertçe emdi.

Başım duvara çarptı, ellerim o kalın, ipeksi kobalt rengi saçlarına gömülmek için kafasına doğru uçtu ve yaşam gücümü aletimden emmekle tehdit ederken sevgili lanet hayatım için asıldı.

Islak ve dağınıktı, çenesine tükürük bulaşmıştı, diline precum sıkarken ucumun etrafında nefes nefese kalmıştı, sonra öğürme refleksini test etmek için biraz fazla geri battı, sonra yukarı çekip hünerli elleriyle beni sıktı.

Etimin her santimi yanıyordu, kemiklerim onun içime şok dalgaları gibi gönderdiği zevkle titriyordu. Karanlıkta, sadece neon çiçeklerimin ışığı bize rehberlik ediyordu, sanki dünyada yalnızdık, bir zevk inine kaçmıştık ve haftalardır barındırdığımız öfkeli ihtiyacın tadını çıkarmak için güvendeydik.

Çok uzun zaman olmuştu ve sabrım tükenmek üzereydi.

Bu yüzden ıslak parmakları piercinglerimin, taşaklarımın üzerinden geçip arkalarındaki hassas deriye bastırdığında şaşırmadım ve kontrolüm neredeyse duyulabilir bir yırtılmayla paramparça oldu.

Boğazımda yükselen kükremenin yarısını yuttum ve iki kat eğildim, onu koltuk altlarından yukarı çektim, böylece aniden kollarımdaydı. Küçük odanın arka tarafına doğru yürümeye başlamıştım bile, dolgun, tatlı kıçı ellerimdeydi, onu bir bira fıçısının sığ metal kenarına indirirken ıslak, soluk soluğa kalmış ağzı benimkine değiyordu. Dengede durmak için kenarlara tutundu, ben aramızda uzanıp kot mini eteğini yukarı ittim ve külotunu iki hızlı hareketle aşağı çektim. Amı zaten kaygan, pembe ve onun için yapabileceğim tüm sanat eserlerinden daha güzeldi.

Bunu ona söylediğimde, bir eli gömleğimi yumruklarken diğer eliyle sikimi kavradı ve sıcak amına doğru yaklaştırdı.

"Benim için hazır değilsin bebeğim," diye uyardım onu emici, tatlı öpücükler arasında. "Sabırlı ol."

"Sabrın canı cehenneme." Alt dudağımı keskin dişleriyle ısırdı. "Bu koca yarağın üzerinde beni açmanı hissetmek için haftalarca bekledim ve daha fazla beklemeyeceğim."

Kırmızı bir zevk sisi gerçekliğimi ve her zamanki kontrolümün sınırlarını bulanıklaştırdı. Onun amının sıcaklığı ve kayganlığı sikimin başını kavuruyor, beni bu şekilde alamayacak kadar sıkı olduğunu bilmeme rağmen kendimi içine gömmek için taşaklarımdan çekiştiriyordu.

Ama parmağımı içine sokmak için uzandığımda tısladı ve bana dişlerini gösterdi. Vahşice, hayvanca bir hareketti, küçük dişlerini bana göstermek için arkasına yaslandığında gözleri simsiyahtı.

"Becer beni, Boner," diye talep etti.

Ve kontrolümün kırıntıları onun ağzındaki kulüp adımın yankısında kayboldu.

Yavaş ama inatçı bir şekilde içine bastırdım, onu santim santim fethettim. Onu kıçının yuvarlak kıvrımlarından tuttuğumda kollarımda titredi ve sarsıldı, daha derine ve daha derine iterken onu şaftımın üzerine çekti.

"Boner, Boner, Boner," diye mırıldandı, ben onun içinde kendimi sonuna kadar zorlarken aşırı dolu olma hissine kapılmıştı. "Tanrım, evet. Beni böyle doldurman gerekiyordu."

"İşte bu bebeğim," diye homurdandım ona doğru ilerlerken, şaftımın dibindeki piercingler zevkten öyle bir parlıyordu ki, görüşümde beyaz noktalar bırakıyor ve Mavi'yi kulağımda *keskinleştiriyordu.* "Doğum kontrol hapı kullanıyorsun, değil mi?"

Dişlerini boğazımın kenarından çekerek "Ah! Evet!" diye nefes verdi.

"Güzel," diye homurdandım, içinde sadece şişkin kafası kalana kadar onu yavaşça sikimden çektim, amının pembe tokası kan karası şaftımın etrafında çok güzeldi. Kalçalarımı ileri attığımda, başı kemiksiz bir şekilde omuzlarının arasına düştü. "Çünkü seni sertçe becereceğim ve vardiyanın geri kalanını şişmiş amından sızan tohumlarımla geçireceğini bilerek seni dölle dolduracağım."

Kollarımda kasıldı, uzuvları gövdemin etrafında mengeneye dönüştü, dişleri gömleğimin içinden göğüs kafesime sürtündü. "Tanrım, Bones, evet! Lütfen. Seninmişim gibi hissetmek istiyorum."

"Sen benimsin," diye homurdandım, bir elimi kıçından saçlarına götürdüm, yumruğumun içinde sıkıca sardım, böylece başını geriye doğru itebildim ve şehvetten sersemlemiş gözleri benimkilere sabitlendi. "Şimdi karanlıkta, yarın aydınlıkta. Neonlarla, güneş ışığıyla ya da yıldız ışığıyla boyanmış ol, sen benimsin Mavi. Anladın mı beni?"

Onu, sahip olduklarımı her santimine, içine ve dışına damgalayacak kadar sert sikebilmeyi diledim.

"Emin misin?" diye sordu nefes nefese bir hıçkırıkla, o kadar sıkı sarılmıştı ki, amcığı etrafımda akıl sağlığımı çalmakla tehdit eden sıcak bir kavramaydı, bir an için neredeyse kalp kırıcı belirsizliği duymadım.

Ona sikimin son santimine kadar verdim, kazığa oturana kadar onu kendime doğru çektim ve sonra elimi yavaşça boğazına dolamak için saçlarındaki tutuşumu gevşettim. Horoz'un bıraktığı çürükler gitmişti ama göz kapaklarının titremesinden ve boğazından sızan küçük iniltiden bu hareketimi anladığını biliyordum.

Onu böyle tutarak, içinde ve etrafında, kollarımda tamamen dengede tutarak, benimle ne kadar güvende olduğunu anlatmaya çalıştım. Onu nasıl koruyacağımı ve bedenimle nasıl besleyeceğimi. İçgüdüsel olarak, dünyaya karşı bir kalkan gibi onun etrafında daha da kıvrıldım.

"Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diye itiraf eder gibi fısıldadım çünkü onu burada, karanlıkta, sadece neon ışığımın bize yol göstermesiyle tutmak kutsal hissettiriyordu. "Bana bir şans ver, sana ne kadar harika olduğunu göstereyim, Blue ve sanırım tüm hayatımı bunu yaparak geçirmekten mutlu olurum."

"Beni kendine aşık etme," diye yalvardı ama beni daha da sıkı tutuyordu. "Seni kaybedersem bununla başa çıkamam."

"Seni sevmeyeceğime söz vermiyorum ve kesinlikle beni sevmen için elimden g e l e n i yapmayacağıma da söz vermiyorum, ama yemin ederim Blue," dedim.

söz verdi, ciddiyetle. "İstemiyorsan beni kaybetmeyeceksin."

"İstemiyorum," diye yineledi bir süre sonra. "Senin olmayı her şeyden çok istiyorum. Ben de senin benim olmanı istiyorum."

"Zaten öyleyim," dedim, yavaş ve istikrarlı bir şekilde onu tekrar becermeye başladım, kıyı şeridindeki okyanusun bir buluşması gibi. "Sanki adın kemiklerime yazılmış olarak doğmuşum ve seni bulmak için bekliyordum."

"Bones," diye nefesini tuttu ve lakabımın dönüşümü onun ağzında doğru gibi hissettirdi.

Bu yüzden dilini öptüm ve tempomu artırdım, sadece uzun, yumuşak vuruşlar açgözlü amına girip çıktı, tabanda bir öğütme, böylece klitorisi üzerindeki etkiyi ve içindeki piercinglerimin çıkıntılarını hissedebiliyordu. Ve adımı her söylediğinde, onu bir ilaç gibi boğazımdan aşağı yuttum. Sonunda ismimin tıslaması dudaklarından akana kadar beni daha da yükseğe çıkardı ve aletimin etrafında patladı, şok edici nabızlar beni o kadar sert sağdı ki benim de boşalmaktan başka seçeneğim yoktu. Omurgamdaki derin sarmal zevk gevşedi ve onun içine dökülürken sarsıldım, o kadar sert boşalıyordum ki, sıkılmış kapalı göz kapaklarımın arkasında görebildiğim tek şey neon mavisiydi.

Neon Mavim.

Ona söz verdiğim gibi döllerimi pompaladım, son orgazmını küçük sarsıntılar ve titremelerle ondan çıkardım. İşimiz bittiğinde, onu kollarımın arasına aldım, hala bağlıydı ve ona sıkıca sarıldım. Başını boynuma gömdü, hızlı nabzıma karşı hafifçe nefes aldı ve tırnaklarını sırtıma geçirdi.

Uzun süre böyle durduk ve bu sessiz yakınlık, neredeyse kemik kıran seksten daha fazla, benim için her şey demekti.

Çünkü barıştı.

Ve benim kızım hayatında bunu pek yaşamamıştı.

Bu yüzden onu koruyan kişi olmak harika bir histi.

Bir süre sonra "Ben ağırım," diye itiraz etti.

"Hayır, sen iyi hissediyorsun."

"O halde işe dönmem gerekiyor," dedi mutsuz bir iç çekişle.

Boğazımdan mutsuz bir ses çıkardım ama o haklıydı, bu yüzden onu dikkatlice üzerimden çektim ve dizleri sallanırken kollarını destekleyerek ayaklarının üzerine oturttum. Ukala sırıtışıma güldü. Külotunu yukarı çekmek için eğildiğimde, dudaklarımı küçük bir öpücükle onun tümseğine bastırdım ve sonra eteğini aşağı çektim.

"İşte, bütün gece döllerim senden sızacak olsa da yine şıksın," diye ilan ettim.

Onun kahkahasını şişeleyebilmeyi şiddetle diledim. "Hoşuma gidiyor," diye itiraf etti dudağını ısırarak.

"Ben de." Eteğinin altından amını okşamak için uzandım, iç çamaşırı çoktan ıslanmıştı. "Seni düşünerek yatağa girdiğimde yine sertleşeceğim. İyi bir kız ol ve kendini temizlemeden önce bana kabarık, dölle ıslanmış amının fotoğrafını gönder, olur mu?"

Küçük bir ürperti dişlerini birbirine vurmasına neden oldu. "Evet, bunu yapabilirim."

"İyi misin?" Göz hizama yaklaştırmak için dizlerimi bükerek kontrol ettim. "Titrek görünüyorsun."

Ayrılmış dudakların arasından bir huff'a havası. "Dürüst olmak gerekirse titriyorum. Muhtemelen tüm dünyamı değiştirdiğin içindir."

"Daha iyisi için," diye kabul ettim.

"Evet," dedi usulca, elini benim ona yaptığım gibi boynumu avuçlamak için hareket ettirdi, parmakları orada dövmesi olan baykuşun kanatlarını okşadı. "Neden baykuş?"

Sırıtışımın yüzümde eğri büğrü asılı kaldığını hissedebiliyordum. "Hayatımda biraz bilgelik işime yarayabilir diye düşündüm." Bana sadece gözlerini kısarak bakınca omuz silktim. "Bu bir kendini gerçekleştirme sembolü. Koşullarıma rağmen kendim için iyi bir hayat yaratacak kadar cesur ve anlayışlı olmak istedim. Yaptırdığım ilk dövme."

"Sana çok yakışmış," diye iltifat etti.

"Neden mavi kuş?" Sordum çünkü ben de merak ediyordum.

Sol deltoidinde, yapraklar ve çiçeklerle çevrili bir çıkıntıda yer alıyordu.

"Mavi kuş," dedi küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Annem gitmeden önce küçükken bana böyle seslenirdi. Saçımı ilk kez bu yüzden boyattım ve bu dövmeyi yaptırdım. Bunlar umudun ve yakında gelecek iyi haberlerin sembolleri."

Alnını, delikli burnunu, tatlı ağzını öpmek için saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Ona duyduğum empati, merkezime oyulmuş bir yara gibi acının içimde zonklamasına neden oldu.

"Sorun yok," diye fısıldadı, ihtiyacı olan kendisi olmasına rağmen beni yatıştırıyordu. "Sonunda geldiğini hissediyorum."

Ve ağzımı öpmek için kulaklarımı aşağı çektiğinde, bu dünyada bu sevinç umudunu gerçeğe dönüştürmek için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını biliyordum.

CHAPTER FOURTEEN

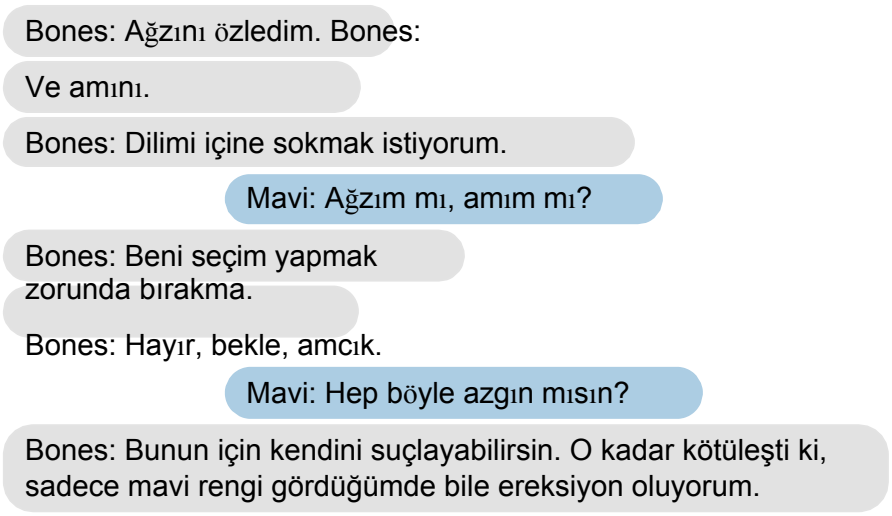
MAVİ

BIRBIRINDEN ÇOK FARKLI IKI HAYATI AYNI ANDA YAŞAMAK KAFA KARIŞTIRICIYDI.

çılgınca farklı. Biri cennet, diğeri cehennem. Furry Creek çiftliğinde Akıncılarla geçirdiğim zaman ve Aaron'la geçirdiğim zaman ve işte Lin ve Eugene, Düşmüş adamlar ve Yaşlı Bayanlar sanki Aaron kadar beni de tanımak istiyorlarmış gibi sırasıyla randevulara ve biralara geliyorlar.

Belki de o kadar değil.

Birlikte olmadığımız zamanlarda, ki bu ikimizin de istediği kadar çok değildi, mesajlaşıyorduk.

İKI HAFTA MÜKEMMEL, DEHŞET VERICI BIR DENGE IÇINDE GEÇTI.

İşe gitmeyi seviyordum. Diğer kadınların kendilerini güzel hissetmelerine yardımcı olmak bazılarına önemsiz gelebilir ama benim kalbimi neşeyle dolduruyordu. Bize her şekilde ve her konuda mükemmel olmamız gerektiğini söyleyen bir toplumda, özellikle de kadınlar olarak, özgüven çok zor kazanılıyordu. Bu yüzden danışanlarımın yüzlerindeki hayranlık dolu minnettarlık ve öz sevgi ifadesini görmek inanılmaz derecede ödüllendiriciydi. Şaşırtıcı bir şekilde, Eugene's'de hizmet vermeyi bile sevdim ve bunun nedeni sadece Raiders'ın çiftlik evinde fazla zaman geçiremeyecek kadar meşgul olmam değildi. Müşteriler, motorculardan Entrance'ın yerlilerine ve kuzeyden gelip geçerken sıcak Haziran havasıyla mücadele etmek için soğuk bir bira içmek isteyenlere kadar eklektik bir gruptu. Neredeyse her gün yeni ve etkileyici biriyle tanışıyordum ve Horoz'un bahşişlerime ve maaşımın çoğuna el koymasını engellemek için bahşişleri arka odadaki dolabıma saklıyordum.

Horoz da her zamankinden daha meşguldü, The Fallen'ın sona erdiğini görmek isteyen o bilinmeyen 'sponsor'dan fon sağlamaya çalışıyordu. Ama Alberta'daki sorunlarla ilgili dedikodular vardı. Görünüşe göre Hazard, Lethbridge'deki küçük bir bağımsız kulübü zorla ele geçirmiş ve her iki tarafta da ciddi kayıplara yol açmıştı.

Bunu duyduğuma sevindim çünkü bu, kocamın sadece ismen birkaç hafta daha geri dönmeyeceği anlamına geliyordu.

Bu da Lion'a, beni tanıştırdığı avukat Bay White'a ve bana evrak işlerini halletmek için yeterli zamanı verdi.

Görünüşe göre, üç hafta gibi kısa bir sürede yasal olarak evlenmemiş olabilirim.

Aaron'a henüz söylememiştim. Çünkü bir şey olmasından ve anlaşmalı boşanmanın ya işe yaramamasından ya da hiç gerçekleşmemesinden

korkuyordum.

Sonunda önemli. Ama aynı zamanda gizli bir romantik olduğum ve boşanma belgelerimi ona hediye etme fikri vazgeçilemeyecek kadar güzel bir hayal olduğu için.

Bu arada, tanıdığım en iyi adamla gizli bir aşk ilişkisi yaşıyordum.

Birkaç ay önce bana kanun kaçağı bir motorcuya aşık olacağımı söyleseydiniz, sizi odadan kovardım ama bu o kadar doğal oldu ki. Onu benzin istasyonuna girerken gördüğüm ilk andan itibaren kötü bir çocuğun ıslak rüyası gibi görünüyordu, içimde kendinden küçük parçalar bırakıyor ve ruhumun bazı bölümlerini kendisi için çalıyordu.

Ve bu, son iki haftadır tam saha pres yapmadan önceydi.

Çalıştığım her vardiyada Eugene'de vakit geçirirdi, sadece bir saatliğine bile olsa viziteye çıktığımda benimle flört eder ve dinlenme odasında bir öpüşme seansı kaçırırdı. Saçını kestirmek için Lin's'e gelmişti, böylece parmaklarımı o muhteşem siyah saçlarına sokabilecektim, yanları yakın bir şekilde kesip tepesini alnının üzerinde ürün olmadan dalgalanacak kadar uzun bırakacaktım ya da modern bir James Dean gibi yüzünü geriye itecektim. O gün, Mazda'mın arka koltuğunda hızlı bir boğuşma için onu otoparka sürüklüyordum.

En güzel kısmı ise tabelalardı.

Onları şehrin her yerine, gideceğimi bildiği yerlere bıraktı.

Depoda seviştikten sonraki gece, öpüştüğümüz duvara asılmış bir tane vardı, kırmızı ışıklar şehvetli bir kadın şeklinde kıvrılmıştı, striptiz kulübünde görebileceğiniz türden bir şey.

Ama pelüş formundan ve kısa, dalgalı saçlarından bana benzetildiğini anladım.

Bir gün Eugene's'de garson masasının üzerinde "Yaladım, benim oldu", başka bir gün Lin's'de "Tam olman gereken yerdesin" ve Lila'nın tavsiyesi üzerine iş için yeni kıyafetler almaya gittiğimde Revved & Ready giyim mağazasının kapısının içinde pembe renkte "Beni özledin mi?" yazıyordu.

Benim favorim, Mei'nin en yakın arkadaşı ve Axe Man'in kızı Cleo ile tanışabilmem için beni kahve içmeye davet ettiği Honey Bear Café & Bakery'de ortaya çıktı. Altında oturuyorlardı, bir kelime mavinin koyu tonlarından açık tonlarına doğru üç kez tekrarlanıyordu. *Bebek, bebek, bebek*.

Mei'nin yüzündeki kendini beğenmiş gurur ifadesinden bunu Boner'la birlikte planladıklarını anladım.

Cleo o yumuşak, neredeyse kısık sesiyle, "Bana bir tane yaptı," diye itiraf etmişti. "Çünkü benim... karanlıkta uyumakla ilgili sorunlarım var."

"Ne yazıyor?" Onu garip bir şekilde kesilmiş saçları ve perili, çökük gözleri olan zayıf bir yüzle bırakan travmanın ne olduğunu araştırmadan sordum.

Asık suratlı bir ağzın etrafında bir gülümseme titreşimi. "Canavarların canı cehenneme."

Nazikçe güldüm, alabileceği tüm nazik ilgiye ihtiyacı olduğu belli olan bu kızla ilgilendiği için ona daha çok aşık oldum.

Bu bana şunu sorma cesareti verdi: "O güzel saçlarınla bir şeyler yapmayı hiç düşündün mü Cleo? Ellerime almayı çok isterim."

Bana göz kırptı ve bilinçsizce, kolunu omuzlarına dolayan Mei'ye doğru eğildi. Alt dudağını çiğnemesini sabırla izledim ve sonra itiraf ettim: "Bir keresinde Mei'ye onu pembeye boyamayı düşündüğümü söylemiştim."

"Chibiusa gibi," diye ekledi Mei, arkadaşına küçük bir sırıtışla. bana açıklıyor. "Sailor Moon'dan."

Göndermeyi bilmiyordum ama başımı salladım çünkü Cleo'nun kusursuz soluk teni ve adaçayı yeşili gözleri, soluk pembe saçlarıyla çarpıcı görünürdü.

"Hazır olduğunda, ben senin kızınım, tamam mı?" Teklif ettim. "Ve tecrübelerime dayanarak söylüyorum, eğlenceli renkte saçlara sahip olmak her günü otomatik olarak biraz daha mutlu kılıyor."

"Öyle mi?" diye sordu, bakışları çevik parmaklarıyla katmanlarımı soyarken. "Sen öyle diyorsan."

Ve bunu bana inanmış gibi söyledi.

Randevu falan almamıştı ama Lin'e gelip de dağınık saçlarını biraz daha düzgün bir hale getirip getiremeyeceğimi sorduğunda şaşırdığımı söyleyemem.

Aynada onun şık, bukleli saçlarına baktığımızda ikimizin de gözlerinin dolmadığını söyleyemezdim ve bana boğazım düğümlenerek makyajını yapmak için de zamanım olup olmadığını sormuştu.

Hiç tereddüt etmeden bir sonraki müşterimi geri ittim ve Cleo'nun güzel, trajik yüzünü gözlerini ortaya çıkaran ve altındaki morlukları yok eden yumuşak renklerle boyadım. Aaron'un kardeşlerinden biri olan ve çok az konuştuğu için pek tanımadığım Kodiak, onu almak için Lin'e geldiğinde, toparlanmadan önce ayağını adımının ortasında kaldırarak tam bir saniye tereddüt etmişti.

O gece Eugene'lerde Aaron'a bundan bahsettiğimde, sadece başını salladı, bir kolunu belime doladı ve mırıldandı, "Herkes benim kadar pervasız değil, bebeğim Blue. Seni gördüm ve ne olursa olsun sana sahip olmam gerektiğini iliklerime kadar hissettim çünkü bana izin verirsen senin için iyi olacağımı biliyordum. Ayı kimse için iyi olduğunu düşünmüyor, Cleo'nun yaşadıklarından sonra onun için iyi olmadığı kesin."

"Neler yaşadı?" Neredeyse sormaya korkarak fısıldadım.

Saat o kadar geç olmuştu ki bar neredeyse boşalmıştı ve mekandaki son garson bendim. Eugene ilk kapanış vardiyamı ondan beklediğim türden bir törenle bana emanet etmişti.

"Bu gece kapatıyorsun," dedi, bir dizi anahtarı barın üstünde kaydırarak çatal bıçakla kâğıt peçete ruloları yaptığım elime çarpmalarını sağladı. "Sakın berbat etme."

Ve tabii ki Aaron da benimle birlikte bekliyor, garajda benzin deposunun yanında motosiklete binen bir *turşu* isteyen bir müşteri için yeni bir tasarım çizerken IPA içiyordu. Curtains, King ve Cressida ona uzun süre arkadaşlık etmişlerdi ama King ve Cress'in evde bir bebekleri vardı ve Curtains benim yanımda biraz garip görünüyordu, bu yüzden onlar gidince o da gitmişti. En iyi arkadaşının Fallen ailesinin benimle sorunu varmış gibi görünen tek üyesi olmasının Aaron'ı rahatsız ettiğini biliyordum ama bunu çözmeleri için onları yalnız bırakmam gerektiğini düşündüm.

Dürüst olmak gerekirse, kızıl saçlı hackerın benden hoşlanmasını istesem de, o sorunlarımın en küçüğüydü.

Aaron beni şimdiki zamana geri çekerek, "Boğucuları dışarı attığında sana söyleyeceğim," dedi.

O kasvetli yüzünü takınmış, kaşlarını çatmış, kirli sakalının gölgelediği çenesi gerginlikten gerilmişti.

İyi bir hikaye olmayacağını biliyordum.

Ama sonunda yerel, dost canlısı sarhoşlarımızdan Bruce'un arkasından ön kapıları kapatıp kilitlediğimde ve masada Aaron'un kucağına oturmaya gittiğimde, hiçbir şeyin beni Cleo'nun Peygamber seri katiliyle olan geçmişi hakkındaki gerçeğe hazırlayamayacağını fark ettim.

Konuşmasını bitirdiğinde sessizce kucağına oturdum, gözlerim şeytan boynuzlu ve çatal kuyruklu bir aşk tanrısını tasvir eden omzunun üstündeki neon tabelaya sabitlenmişti.

"Cehennemi yaşadı," diye mırıldandım sonunda, çok az tanıdığım tatlı, kırılgan kız için kalbim kırılmıştı.

"Evet." Aaron'ın sesindeki bir şey, daha önce hiç duymadığım bir ciddiyet, bakışlarımı onunkilere çekti. O karanlık gözler, göğsümün içinde savaşan duygulara yazmam gereken mürekkeple dolu gibiydi.

"Hiçbiriniz yara izi taşımıyorsunuz, değil mi?" Ben sordum.

"Hayır," diye kabul etti. "Curtains'in annesi, o on sekiz yaşındayken bir Noel sabahı öldürüldü. Bir seri katil Bat'in karısını öldürdü, Cleo'ya şiddet uyguladı ve Bea'yi takip etti. Loulou iki kez kanserle savaştı ve yendi ve sadece yirmi üç yaşında. Zeus iki kez hapse girdi, ikisinde de evde iki küçük çocuk vardı, biri masum bir çocuğu kurtardığı için, diğeri ise yozlaşmış bir polis tarafından tuzağa düşürüldüğü için. Cress bir sandalyeye çivilenmiş ve tıpkı bizler gibi aylarca kocasının öldüğüne inanarak yaşamış. Lila'nın babası, o daha altı yaşındayken annesini gözleri önünde öldürdü. Wrath'ın kadını babası tarafından öldürüldü ve Harleigh Rose kendi hayatını kurtarmak için Lion'ı göğsünden bıçakladı. Düşmüşler arasında üzücü hikâyeler hiç de az değil."

"Sanırım seni bağlıyor." O zamanlar da şimdi de bana tamamen yabancı olan kardeşim Red'i düşündüm. Horoz'un farklı ihmal ve istismar biçimleri aramızda sadece bir kama oluşturmuştu. Onu şimdi görsem tanıyıp tanımayacağımı bile merak ediyordum.

"Şöyle de diyebilirsiniz. Hepimiz hayatımızın bir noktasında kırılmış hissettik, hatta belki de devam etmeye değip değmeyeceğini merak ettik. Hayal kırıklığına uğradık ve kaybolduk ve kulüp insanlara onları bağlayacak bir amaç ve kendi koşullarında iyileşmeleri için ihtiyaç duydukları gevşekliği verecek uzun bir ipucu veriyor. Burada kimse tek yönlü ya da tek tip insan olmak zorunda değil. Çizgiler bulanık çünkü hepimiz hayatın siyah ve beyaz yerine grinin tonlarına boyandığını zor yoldan öğrendik."

Motorcu bilgeliğini işlerken mırıldanarak onayladım, boğazının güçlü sütunundaki baykuşu bir mihenk taşı gibi okşadım. Beni kucağına oturtup iri elleriyle yüzümün iki yanını avuçladığında hâlâ düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

"Sanırım hepimiz doğru insana aşık olduğumuzda bunu iliklerimize kadar hissederiz," diye mırıldandı, gözleri karanlıktı ve benimkilere odaklanmıştı, ifadesi neredeyse samimiyetle sertleşmişti. "Gri hayatlarımıza yeniden renk katarlar. Tıpkı senin benimkine mavi rengi kattığın gibi."

"Bones," diye fısıldadım çünkü onun lakabını dönüştürmek, dilimin arkasındaki tadı kadar doğru hissettiriyordu. Tenimde, kanımda ve kemiklerimde simya haline getirdiği his kadar doğru. "Nasıl bu hale geldiğimi anlamıyorum.

Hayatımda olduğun için şanslıyım. Gizlice birlikte olmanın yeterli olmadığını biliyorum ama bu daha önce sahip olduğum her şeyden daha iyi."

"Bu kadarı yeter," diye kendi kanıyla imzaladığı bir yemin gibi yemin etti. "Seninle geçireceğim her dakika yeter de artar bile. Bir gün buna ulaşacağız, aramızda engeller olmadan sonsuza kadar devam edeceğiz, ama o zamana kadar Blue, şu anda sahip olduğum şeyden çok daha mutluyum."

Dudaklarımızın arasında sıcak bir hava vardı ve sonra beni öptü ve bu da bir söz gibi geldi. Beni seveceğine ve kendimi ona vermek istediğim sürece nasıl gelirsem geleyim beni alacağına dair ciddi bir söz gibi. Bunu onun dilinden yedim ve kalbimdeki neredeyse şiddetli şehvet ve özlemle ona geri verdim. Tırnaklarım ensesindeki kısa saçları kaşıdı, sonra uzun, ipeksi tellere dolanmak için yukarı uzandı, böylece onu doymak bilmez ağzıma sabitleyebildim. Açlığımı dişlerimin arasında gürleyen şiddetli bir hırıltıyla karşıladı ve aniden ayağa kalktı, ağırlığım kollarında tüneyerek bilardo masasına doğru yürüdü.

Beni yavaşça yere yatırdı, gövdesindeki ve kollarındaki kaslar etrafımda demir gibi bükülüyordu. Tüm bu gücün şiddet için değil de şefkat için kullanıldığını bilmek bana bir şeyler yaptı. Başka koşullar altında, bu kanun kaçağının, hiç şüphesiz öldürmüş, dövmüş ve potansiyel olarak sakat bırakmış bu adamın bana *asla* el kaldırmayacağını bildiğim için ağlayabilirdim. Hatta daha da ötesi, o Olimpiyat gücünü ve sokak zekâsı stratejisini beni gelen her şeye karşı korumak için kullanacaktı.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdım, aniden beni ne kadar canlı ve korkusuz hissettirdiğini ona gösterme ihtiyacının üstesinden geldim.

Beni tekrar öpmeye çalışırken dudaklarına karşı "Otur," diye mırıldandım.

"Şu anda başka planlarım var, Blue." Ağzı kulağıma gitti, dişleri lobumu ısırdı, sonra boynumun hassas derisine inerek tatlı, açık ağızlı öpücükler kondurdu.

Titredim, kaygan irademi korumaya çalışıyordum. "Güven bana, bundan hoşlanacaksın. Sadece benim için otur."

Geçmişte, kocamın yatak odasında benim emirlerimin hiçbir ağırlığı yoktu. Hazard'ın efendi, benim ise aşağılık bir hizmetkâr olduğum otoriter bir alandı.

Ama burada, bir motorcu barının ortasında, Aaron sesimin onun için her zaman önemli olacağını kanıtladı.

Yavaşça, o sert, zayıf vücudunu sonsuz bir dikkatle benimkinden geriye doğru kıvırarak, dizleri arkasındaki sandalyeye çarpana kadar bilardo masasından uzaklaştı.

onu. Hararetli bakışlarını benden ayırmadan onu çıkardı ve oturdu.

Loş ışıkta bile, ereksiyonunun kalın kamasının kot pantolonunu çadırladığını görebiliyordum.

Güç içimde yükseldi, uçabileceğimi hissedene kadar kemiklerimi hafifletti. En azından bir süreliğine kafesinden kurtulmuş bir kuş olarak tek yapmak istediğim tüylerimi kabartmak ve bunu hak eden tek adama tam olarak kim olduğumu göstermekti.

Telefonumu arka cebimden çıkardım ve bardaki Bluetooth hoparlörlere bağladım. Bir an sonra Myles Cameron'ın "Caged Bird" şarkısı odaya yayıldı. Her gün işe giderken dinlediğim bir şarkıydı çünkü bana kendimi, bizi hatırlatıyordu ve bunu onunla paylaşmak istiyordum.

Yeterince seksiydi, ritmi zengin ve erotikti, şimdi kalkanlarımın sonuncusunu da çıkarmak için kullanabilirdim.

Aaron kaşlarını indirmiş, dili ağzının kenarına değmiş bir halde dizlerimin üzerine oturup keçeleri rahatça açabileceğim genişliğe gelene kadar kaydırmamı izliyordu. Ellerim sarı çiçekli sundress elbisemin içinden göğüslerimi buldu, onları yapılandırılmış kupların içinde dolgunlaştırdı, böylece kumaşın üzerine tehlikeli bir şekilde döküldüler. Bilardo masasının üzerindeki vitray ışık beni altın rengine boyamıştı, her santimim aydınlatılmıştı, böylece saklanacak hiçbir şey kalmamıştı. Ne elbisemin eteğini solgun tenimin üzerinden yavaşça yukarı kaldırırken yayılmış kalçalarımın yumuşak kalınlığı ne de kalçalarımın kabarıklığı ve titreyen karnımın eğimi. Üzerimde sert bir yüzey yoktu, hepsi abartılı kıvrımlar ve bunların arasında belimin hafif eğimi.

Ama babamın, kardeşlerinin ve yakında eski kocam olacak kişinin ses tonuyla kafamda yer edinen tüm çirkin sesler, Boner'ın vücudumun her santimetresine şehvet dolu, saygılı bakışlarının yoğunluğu altında ezildi.

"O kadar muhteşemsin ki," dedi, sanki kelimeler içimden çekilip alınmış, derinlere gömülmüş bir inancın şeytan çıkarma ayini gibi. "Senin gibi bir güzelliğe bakmaktan asla bıkmam."

Onun övgüsü içimdeki ateşi daha da körükledi ve o siyah keçenin üzerinde kendimi bir tanrıça gibi hissedene kadar kendime olan güvenimin alevlerini körükledi.

Elbiseyi başımın üzerine kaldırdım ve ona fırlattım.

Bir elinde tuttu, kokumu içine çekmek için yüzüne götürdü ve sonra bakışlarını bir an bile benden ayırmadan masanın üzerine bıraktı.

İkincisi.

Sadece basit mavi sütyenim ve külotumla, ellerimin üzerinde öne doğru eğildim ve ona göğüslerimin ağır salınımını göstermek için zonklayan ritimle sallandım, kalçalarımı döndürdüm ve saçlarımı savurdum.

"Fuuuuck," diye küfretti usulca, kotun içinden sikini sıkarak. "Beni öldürüyorsun."

Güzel, diye düşündüm neşeyle, bacağımı ellerimin arasından geçirdim ve yüzümü ona döndüm, kıçım onun bakışları için açıktı. Kıvrımlarıma twerk yaptırdım, kıçımı seksi göründüğünü bildiğim bir şekilde salladım çünkü barın üzerindeki aynada gördüğümde beni bile tahrik ediyordu.

Utanmaz ve şehvetli görünüyordum, karşı koymakta çaresiz bir adamın etrafında büyü yapan bir baştan çıkarıcı.

Saçlarımı omzumun üzerinden atarken Aaron'ın tahta sandalyeye yayıldığını gördüm, kalçaları yayılmıştı, eli hâlâ ereksiyonunun üzerinde sıkıydı.

"Benim için kendine dokun," dedim ona zar zor tanıdığım, şehvet ve güç dolu derin bir sesle. "O kalın sikini çıkar ve bana seni ne kadar tahrik ettiğimi göster."

Aaron, kemerinin büyük gümüş tokasını yavaşça açıp kot pantolonunun fermuarını diş diş aşağı indirirken sandalyede daha da kamburlaştı. Müzik eşliğinde kıvrıla kıvrıla hareket ederken neredeyse nefes nefese kalmıştım, bakışlarım onun kararlı ve kasıtlı hareketlerine takılmıştı.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye homurdandı, bir eli boxer'ının içine daldı ve kalın ve ağır damarlı, başı çoktan dolgunlaşmış ve kanla morarmış o kocaman aleti çıkardı.

Dizlerimin üzerine çöküp dilimle yalamak istedim.

Ama bu *benim* şovumdu ve Aaron benim için dizlerinin üzerine çökecek olan kişiydi.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturdum, kıçım pozla dolgunlaşmıştı. Yüzüm hâlâ ona dönüktü, sütyenimin kancasını çıkardım ve önce bir kolumdan, sonra diğerinden aşağı kaymasına izin verdim, ardından parmaklarımdan sarkıtıp yere düşmesine izin verdim. Ona profilden bakabilmek için dizimi yana kırdım ve sırtımı dikleştirdim; göğüslerim gururla sergileniyor, kıvrımlarımın her biri S şeklinde gösteriliyordu.

Bir sonraki şarkının akıntısından onun ürpererek verdiği nefesi duyabiliyordum ve müstehcen gösterimin sonuçlarına bakarak sırıttım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Daha önce hiç kendi cinselliğimden güç aldığımı hissetmemiştim ve aslında şu anda beni tahrik eden ikimizdik. İnanılmaz derecede muhteşem her santimi

Onun ve benim her santimim güzeldi çünkü ben kendimi *seviyordum ve* harika bir şekilde o da seviyordu.

Saçlarımı mavi bir girdapla geriye doğru sallayarak tekrar ona döndüm, bacaklarımı birer birer uzatarak külotumu çıkardım, böylece bilardo masasının ışığının altında çırılçıplaktım. Nemli giysiyi ona fırlattım ve pamuğu havadan kapıp ereksiyonunun etrafına sarmasını kedi gibi bir memnuniyetle izledim.

"Lanet olası muhteşem," diye homurdandı Aaron, yumruğu o gergin şaftın etrafında sıkıydı, ucu külotumun içinden kayarken precum ile ıslandı. "Benim için kendine dokun bebeğim. Bana ne kadar ıslak olduğunu göster."

Parmaklarım göğüslerimin arasından karnıma, oradan da kalçalarımın arasındaki kaygan sıcağa doğru ilerlerken ürperdim. Ağrıyan girişime hızlı bir dalış yaptım ve sonra ne kadar ıslak olduğumu ona göstermek için parmaklarımı ışığa kaldırdım. Parmaklarımı yavaşça açık ağzımın içine kaydırıp emerken ağzı açık kaldı.

"Lanet olsun," dedi, tüm vücudu sandalyede gerilmişti. "Seni ellerime almazsam öleceğim."

"O zaman buraya gel," diye seslendim, sanki her gün böyle bir şey yapıyormuşum gibi dirseklerimin üzerine yaslanarak.

Göğsümün içindeyken kalbim bir savaş davulu gibi gümbürdedi ve kanım o kadar sıcak aktı ki derimi yakacağını düşündüm.

Boşlukta sinsice ilerleyip bana doğru uzandığında, onu geçici olarak durdurmak için yüksek topuklu sol ayağımı göğsüne dayadım.

"Seni almaya tam olarak hazır olduğumu sanmıyorum," diye mırıldandım ama ağzımda küçük bir gülümseme belirdi çünkü bu, seksin daha önce hiç olmadığı kadar *eğlenceli bir şeydi.*

Aaron'un kısa, siyah sakallarının arasındaki dolgun ağzında hınzır bir sırıtış oynaşıyordu. Hırlayarak beni kalçalarımdan tutup hafifçe havaya kaldırdığında şok içinde güldüm, böylece açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi eğilip ağzını amıma dayayabildi.

Masanın üzerine sırtüstü düştüm, o benimle ziyafet çekerken ben de keçeye tutunmaya çalışıyordum. Klitorisimin üzerinde çalışan, göbeğimi siken, dudaklarımı emen ve iç uyluklarımı ısıran ağzının ıslak, kaygan sesleri, hoparlörlerden gelen şarkının ağır bas sesinden daha seksiydi. Parmaklarımı batıracak bir şey bulamadığımda, omuzlarına ve saçlarına yapıştım, onu daha da yakınıma çekerken bile kıvranıyordum.

Çok hızlı gelen orgazm beni neredeyse korkuttu, kaçak bir tren gibi üzerime doğru geliyordu. Klitorisimi emen bir öpücükle vurduğunda, uzuvlarım kırıldı, her parçam çekirdeğimdeki parlak sıcak hissin etrafında patladı.

"Bones," diye haykırdım, onun sıkı tutuşuyla iki yana sallanıyordum.

"Evet bebeğim," diye teşvik etti, acıya dönüştürmeden benden daha fazla zevk almak için klitorisimi hafifçe yaladı. "Bana o tatlı spermi ver."

Daha sözümü bitirmeden iki parmağıyla içime girmiş, içimdeki o yer onun neon tabelalarından biri gibi parlayana kadar çevirip sürtüyordu. Zevk, düşüncelerimi enkaza çeviren şok edici, canlı dalgalar halinde içimde zonkluyordu.

"Bones, Bones, ohmygod, *fuck*!" Beni bu sefer yavaş, istikrarlı bir şekilde daha yükseğe çıkarırken şarkı söyledim.

"Durmam için yalvarana kadar seni boşaltacağım," diye beni neredeyse acımasızca uyardı. "Tadına doyamıyorum."

İçimdeki parmakları kaydırıp başparmağını göt deliğime bastırırken, sinir uçlarını canlandıracak kadar daireler çizip bastırırken ürperdim. Sanki derimden dışarı çıkacakmışım gibi hissediyordum, Aaron'ın içimdeki hissi dışında her şeyimi sıyıran, o zeki parmakları ve pürüzsüz diliyle beni dünyaya bağlayan bir his. Beni buharlaşıp yok olmaktan kurtaracak daha fazla bir şey için çaresizce, elini kalçamdan tutup ağzıma çektim ve dişlerimi bileğinin ince derisine karşı sertçe atan nabzın etrafına sıkıştırdım.

Aaron ıslak kıvrımlarıma vahşice küfrettikten sonra şişmiş klitorisime hafifçe vurdu ve arayan başparmağını dar kıçımın hemen içine bastırdı.

Vücudum gerilmiş bir yay gibi gerildi, bilardo masasından yaylandı, kalçalarım başını kavradı, elim saçlarında yumruk oldu ve diğeri kolunun etrafındaydı, böylece etini ısırabilir, ısırabilir, ısırabilirdim, onun tadı beni parçalara ayıran sistemime son darbeyle birleşti. Parmaklarını karaya vurdum, bacaklarım titriyordu, sesim onun etinde boğuklaşan bir çığlığın etrafında titriyordu, boşaldım ve boşaldım ve beyaz bir nazik memnuniyet sisi içinde yüzene kadar boşaldım.

Sadece Aaron'un ağır sikinin amıma çarpma hissi beni hayata döndürdü. Bir solukla kendime geldim, gözlerim elektriklenme hissiyle irileşmişti, çünkü o çelik gibi sert uzunluğuyla amıma hafifçe vuruyordu. Bilardo masasının kenarında üzerime diz çöktüğünde gözleri simsiyahtı. O

Kot pantolonunu, boxer'ını, gömleğini ve kazağını atmıştı, böylece çıplak formunun her santimi üzerimde altın renginde parlıyordu, kıvrılmış ve harekete geçmeye hazırdı.

Birden aklıma geldi ve dedim ki, "Payını geri giy."

Ürperdi ama tişörtünü çekiştirmeden önce tişörtünün düğümünden kurtardı. Açık deri, kaslarla kaplanmış gövdesini, sıkı göğüs kaslarının üzerindeki gümüş zincirleri ve karın kaslarının üst üste yığılmış merdivenlerini çerçeveliyordu. Bakışlarımı daha da aşağıya, o muhteşem sikin dibindeki kısa siyah kıllara çekti, kalın ve ağırdı, müziğin ritmiyle şişmiş seksime vuruyordu.

"Becer beni, Boner," diye yalvardım, geriye doğru eğildim, bacaklarımın daha da açılmasına izin verdim.

Bir elini göğsümde gezdirdi, beni sahiplenici ve o kadar doğru hissettiren bir şekilde keçeye sabitledi ki, dokunuşu kemiklerimi dağlamak için doğrudan yandı.

O anda ondaki bir şey neredeyse korkutucuydu. İfadesindeki tüm iyi mizah ve eğlence sever çekicilik sıyrılmış, güçlü kemikleri ve bana bu şekilde sahip olma arzusunun göz kamaştırıcı parlaklığı ortaya çıkmıştı.

"Sen benimsin," dedi sert ve ısırgan bir ses tonuyla, kalçalarımı kalçalarının üzerine kaldırıp sikini girişime doğru yaklaştırırken. "Bunu hissediyor musun?"

Kalçalarını hafifçe sallayarak onu içeri soktu, ama acele etmedi, okyanus ritmi ve onu kanun kaçağı, *erkek* yapan kesimle çerçevelenmiş tüm o altın bronzluğundaki kasların erotik gerginliği beni hipnotize edene kadar her seferinde biraz daha derine doğru ileri geri sallandı.

"Evet," diye tısladım inanılmaz bir şekilde daha derine bastırırken. "Seni iliklerime kadar hissediyorum."

"Evet," diye homurdandı ve kalp atışlarının vahşi uğultusunu hissedebilmem için elimi tutup göğsüne bastırdı. "Kemik derinliğinde, Blue."

"Kemik derinliğinde," diye kabul ettim şok olmuş bir nefesle, beni kollarının arasına çekerken, böylece onun geniş boyuna dayandım ve dizlerinin üzerine çöktüm.

Bir eli kalçamda, diğeri saçlarımın etrafında dolanarak beni hareketsiz tuttu, böylece içime girebildi, yavaş ve hafif, böylece her itme tabanındaki saçları hassas klitorisime bastırdı. Başka bir orgazm kalçalarımın etrafında kıvrılmaya başladığında gözlerim kapandığında, saçlarımı sertçe çekti.

"Ben bu güzel amcığı alırken gözler üzerimde olsun," diye emretti.

Evet, onun bu yönünü seviyordum. Karanlık, tehlikeli ve nezaketten sıyrılmış.

"Seni parçalara ayırırken beni izle," dedi kalçalarını acımasızca benimkilere geçirirken, böylece acı, akıl sağlığımdaki kurdeleleri keserek sadece bir ipliğe asılı kalana kadar zevkin kenarına geldi.

"Ben senin içine boşalırken o muhteşem mavilikleri bana tut. Bu muhteşem amcığa döllerimi bırakmayı seviyorum, senin herkesten çok benim olduğunu biliyorum."

"Evet," diye bağırdım boynumdaki gerginlik kaybolup başım omuzlarımın arasından geriye düşerken, saçlarım terli omuzlarımı gıdıklıyordu. "Sen yokken seni hissetmeyi seviyorum. Bazen işten döndüğümde duş almadan önce kendime dokunmak için kullanıyorum. Tohumunu içime geri sokuyorum."

"İşte bu," diye homurdandı ve başını eğerek boynumu ısırdı. "Benim için çok iyi bir kızsın. Yakında bir gün, içine boşaldıktan sonra seni yiyip tekrar becereceğim. Seninle birleşmiş tadımı seviyorum."

Orgazmım duyularımı elektriklendirirken başım öne düştü, dişlerim Aaron'ın göğüs kafesine saplandı, görüşüm karardı, sonra elektrik kesintisi gibi karanlığa gömüldü. Bacaklarım onun güçlü kollarının arasında titriyordu, ta ki aniden gevşeyene kadar. Amcığım kasılıyor, onu sağıyor, vaat edilen döl için çaresizce çırpınıyordu ve boğazıma karşı homurdandığını ve içime tekme attığını hissettiğim an, hassas kıvrımlarıma ısı doldu, zaferle haykırdım.

Ve her ne kadar sonrasında sıkı sıkı tutsa da, dizleri hiç şüphesiz acımasız keçe yüzünden acıyor, tenimiz rahatlık için çok yapışkan olsa da, kendimi hiç olmadığım kadar özgür hissettim. Sanki Aaron cam kafesimi kırmış ve ona inanırsam sahip olabileceğim bir hayatı tatmama izin vermişti. Bir daha asla yatağımın altındaki canavarlar hakkında endişelenmek zorunda kalmayacağım bir hayat.

"İliklerime kadar Mavi," dedi saçlarıma doğru, iri ve sert elini omurgamda gezdirerek. "Sonsuza kadar."

"Kemik derinliğinde," diye yineledim çünkü bu gerçekti.

Ne olursa olsun, bu adam artık benim bir parçamdı, kanım ve iliğim kadar temeldi.

Ama ona sonsuzluğunu geri veremedim çünkü hala çok korkuyordum, bir ayağım hala geçmişimin bataklığında, benim gibi benim yaşadığım hayatı yaşayan bir kızın "sonsuza kadar boktan" bir hayata sahip olabileceğine olan inancına güvenemiyordum.

CHAPTER FIFTEEN

BONER

İŞLER OLABILDIĞINCE IYIYDI, KI ÖYLE DE OLMALIYDI.
beni yaklaşan fırtınaya karşı uyaracak kadar. Benim dünyamda hayat asla uzun süre huzurlu kalmazdı. Bu, aradığımız neşenin ve koyduğumuz kuralların bedeliydi. Birileri her zaman bizim olana göz dikerdi ve biz de hayatımızı onu korumaya çalışarak geçirirdik. Ama günlerimi kardeşlerimle Hephaestus Auto'da hayalimdeki işte çalışarak, Lin'deki Blue'yu ziyaret edip Stella's Diner'dan öğle yemeği için kıvırcık patates kızartması ve milkshake alarak geçirdiğimde kayıtsız kalmak kolaydı çünkü kızım bağımlıydı, kardeşlerimle ateş etmek ya da

Sadece onun yörüngesinde olmak, bir iki kelime ya da öpücük çalmak için geceleri Eugene'in yerlileri.

Cennetin bu kadar basit olması komikti. Doğru kız, doğru arkadaşlar, kahkaha ve uyum. Kendimi bir kral gibi hissetmek için ihtiyacım olan tek şey buydu, sanki dünya benden sonunun gelmeyeceğini hayal bile edemeyeceğim türden bir mutlulukla tıka basa doymamı istiyordu.

Kızımın gece yanlış eve gittiğini bilsem bile.

Buna dayanabilmemin tek yolu, onun iki işte birden çalıştığını ve Horoz'un da *bizimkini ele geçirmeye çalışmakla o* kadar meşgul olduğunu bilmemdi ki, onu ya da kulüp üyelerini kendisine zarar verecek kadar uzun süre nadiren görüyordu. Ve her fırsatta çürük olup olmadığını kontrol ederdim.

Kontrol edemediğim şey derinin altındaki kesiklerdi.

Ama bunları kalbimde biriken sevgiyle yumuşatmaya çalıştım. Ve kendi planlarımı harekete geçirerek.

O öğleden sonra Grouch Pederson, karısı ve çocuğunu Victoria'ya giden feribota binmeleri için Tsawwassen'e götürmüştüm. Biz Akıncıların icabına bakana kadar onlar için güvenli hale getireceğine yemin eden Bolt adında bir adamın yönetimindeki yerel örgütle vakit geçireceklerdi.

Grouch ilk başta bana karşı tereddütlüydü ama Cressida'dan ödünç aldığım cipte geçirdiğim birkaç saatten sonra, çocuğunu güldürüp karısını Mavi'yle ilgili hikâyelerle büyüledikten sonra bana ısınmıştı.

Ailesini terminale bıraktığımda bana elini uzatacak kadar.

"Ona zarar verirsen seni tehdit etmeyeceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Çünkü beni çok yaratıcı birkaç şekilde öldürebileceğinden hiç şüphem yok. Ama şunu söyleyebilirim ki, yaşadığı her şeye rağmen o harika bir kız ve en iyisini hak ediyor."

Başımı eğdim. "Saygısızlık etmek istemem ama Grouch, o harika bir kız *çünkü başından geçen* her şey onun için. Horoz'a, Hazard'a ve Otto'ya katlanmak onu cesur, bağımsız ve hayattaki küçük şeylere karşı sevgi dolu yaptı. Bu onu sevdiğim kadın yaptı."

Gözlerini kırpıştırdı, biraz şaşırmıştı. "Bu kötü bir bakış açısı değil. Sadece diyorum ki, lütfen onu hayal kırıklığına uğratan erkeklerin arasına katılma."

"Onunla tanıştığım andan beri, onu geçmişten kurtarmak için çalışıyorum. Bu, onun yanında olmayı başaramayacak bir adama benziyor mu?" Samimiyetle sordum.

Dudakları büküldü. "Hayır, sanırım değil."

Başımı salladım, kapıyı açıp içeri girmeden önce yumruğumu kapıya vurdum. Cam açıktı, böylece motoru çalıştırırken ona bakabildim ve "Kendine dikkat et. Bir gün onu evlendirmeni isteyecek."

Onu biraz boşlukta bırakmıştım, kahkahalarım pencereden dışarı taşıyordu.

Ben.

Şimdi Eugene'de oturmuş, Mavi'nin ışığını her yere saçmasını izliyorum. Onun konuştuğu masada, hiç bilmediğim bir memnuniyet hissettim. Bunu daha iyi yapabilecek tek şey bizi yasalarla, geleneklerle ve törenlerle, paylaşılan mürekkeple ve paylaşılan anılarla, onu daha çok kendime ait kılabileceğim ve kendimi daha çok onun yapabileceğim herhangi bir yolla daha sıkı bağlamaktı.

Onun kanına ve kemiklerine sahip olmak ve karşılığında bu şekilde sahiplenilmek istedim. Ama o *evliydi* ve bu düşünce beni yakıyordu.

İlişkimizin yasak yönü çoktan bayatlamıştı. Gecenin sonunda onu eve götürmek istedim. La Gustosa'da yemeğe. Kardeşlerim ve aileleriyle kulüp binasındaki partilere.

Blue'yla her şeyi yapmak istedim.

"Seni hiç böyle gülerken görmemiştim," dedi Curtains solumdan, omzuyla beni dürttü, ben de ona döndüm. "*Call of Duty'*de bana karşı ara sıra galibiyet aldığında bile."

Alay ettim. "Ara sıra, kıçımın kenarı."

"Kıçını bu işe karıştırma," dedi yüzünü buruşturarak. "Seninle yaşarken bunu çok fazla görüyorum."

"Hey, binada kendi bölümün var. İstemiyorsan beni yarı çıplak görmene gerek yok."

"Her sabah mutfağıma gelip yemeğimi çalarken olmaz," diye karşı çıktı, kızarırken çilleri yanaklarına vuruyordu.

Sinirlenmesini komik bulmuyormuş gibi omuz silktim. "Sen hep iyi mısır gevreği yersin."

"Kendine bir tane alabilirsin," diye önerdi sertçe, ama bunun gerçek bir tehdit olmadığını biliyordum.

Curtains ve ben birkaç yıl önce Ana Cadde'nin kenarında terk edilmiş bir bina satın aldık ve işimize yarayacak bir şeye dönüştürmek için yeniledik. O sağ tarafta oturuyordu, ben de sol tarafta, ama ortak bir üçüncü katımız vardı ve bu kat oyunların, barın ve havuzun olduğu dev bir erkek mağarasıydı.

masa, eğlence ve oyun koleksiyonumuza eklemek için can attığımız her şey.

Birlikte yaşıyorduk çünkü hem en iyi arkadaş hem de aileydik. Birlikte yaşıyorduk çünkü ikimiz de çok uzun süredir ailesizdik ve açıkçası tek başımıza yaşamaya dayanamıyorduk.

Kimse beni Finnegan "Curtains" Ramsey gibi
yakalayamadı. Ama Blue'nun bir gün bunu
yapabileceğini hissediyordum.

"O şekerli şey dişlerini çürütecek," diye azarladım onu.

"O kepek zırvasını alıyorsun ve sadece haftada bir kez yiyorsun, sadece iyi olanını al ve benimkinin hepsini yemek zorunda kalmayacaksın!"

"Siz ikiniz cidden mısır gevreği için mi tartışıyorsunuz?" Axe-Man bir sandalye çekip otururken sordu, oturur oturmaz da Mei'yi kucağına çekti. Yorgun bir iç çekişle kadınına baktı. "Bu ikisine nasıl katlanıyorsun?"

Güzel yüzünde keskin bir gülümseme vardı. "Benim için kanını akıtmaya hazır olan insanları her zaman sevmişimdir."

O zaman, daha önce hep rahatsız bir şekilde gözümü kaçırdığım, anlayış ve sevgi dolu bakışlardan birini paylaştılar. Şimdi, Blue'yu ve paylaştığımız bakışları düşündükçe göğsümde bir sıcaklık yankısı hissediyordum.

"İyi bir mizah anlayışına sahip," diye ekledi Loulou, arkamdaki iki kişinin üstünden bir kolunu omuzlarıma dolayarak. "Boner ve Curtains kulübün başarısının sırlarından biri."

"Öyle mi?" Zeus sordu, arkasında büyük bir parantez gibi belirdi, sarı saçlarını boynundan çekip oraya bir öpücük kondurdu. "Sırrın *bende* olduğunu sanıyordum."

Loulou titredi ama etkilenmemiş gibi davrandı. "Hayır, onlar her türlü gerilimi komikliklerinin bıçağıyla kesebilirler. Olayları tırmandırmak için orada olmasalardı eminim hepiniz çok daha fazla kavga ederdiniz."

"O zaman belki de onlar sorumlu olmalı, ha?" Z onun boynuna karşı hırladı.

Kıpırdandı, adamın elinde dönerek burnunun ucuyla adama baktı. "Belki de öyle olmalılar. Yaşlanıyorsun."

Z'nin bıçak grisi gözleri kısıldı ve bir saniye sonra Loulou'yu omzunun üzerinden fırlatıp bacaklarını göğsüne sabitleyerek kabinin yanında dururken Loulou inliyordu.

"Bunu halletmeliyiz, kardeşlerim," dedi sakince, çok fazla kıpırdandığında kıçını sertçe çömelterek. "Biz olmadan iyi eğlenceler."

"Zeus!" Loulou itiraz etti. "Ben eğleniyordum."

"Birazdan daha çok eğleneceksiniz," diye söz verdi Eugene's'in kapısından çıkarken, bizim çığlıklarımız ve ıslıklarımız da onu takip ediyordu.

Blue kısık bir ıslık ve grup için taze biralarla dolu bir tepsiyle yanımda belirdi. "Bu biraz ateşliydi."

"Öyle mi?" Elimi kalçalarına dolayarak onu yanıma çektim, birkaç biradan ve vardiyasından önce arabasında kadınımla yaptığım gerçek dışı seksten dolayı biraz gevşemiştim. "Seni şu anda mağara adamı tarzında taşıyabilirim."

"Sakın ha," dedi ama gülüyordu ve onu hiç bu kadar rahat gördüğümü sanmıyordum. Hayatının rutinine alışıyor, ilişkimizin ışığı altında uzun süre güneş ışığı görmemiş bir çiçek gibi açıyordu. Buna tanık olmak çok güzeldi. "Eugene zaten depodaki ürününü kirletmekle ilgili bir yorum yaptı."

Karnımdan kahkahalar yükseldi. "Sanırım ikimiz de bulabileceği her kanıtı senin içinde sakladığını biliyoruz."

"Bones!" diye tıslayarak koluma vurdu, bu da beni daha çok güldürdü.

Dane ve Bat karşımda gülüştüler.

"Bones, ha?" Perdeler, başkalarının okuyamadığı bir şeyi okuyan o keskin gözleriyle Blue'ya bakarak, "Bones, ha?" diye sordu. "Biliyorsun, adı Boner, değil mi?"

Misilleme olarak bir dirseğimi böğrüne sapladım.

"Evet, ama bence Bones ona daha çok yakışıyor," dedi usulca, en iyi arkadaşıma bile bakmadan, sadece bana gülümseyerek.

Curtains usulca homurdandı, bardağını masaya biraz fazla sertçe koymadan önce birasının kalanını bitirdi.

"Senin derdin ne?" diye sordum. "Bir

tane bile yok."

"Ne sikim yaparsan yap," diye karşı çıktım. "Böyle davranamazsın."

"İşimin başına dönsem iyi olacak," diye mırıldandı Mavi, onu yanımda tutabilmek için kendini mazur göstererek.

Yine de bu bana kaşlarımı çatarak tüm ağırlığımı kardeşime yöneltme fırsatı verdi. "Ne oluyor lan, Curtains?"

Blue'nun masanın üzerine bıraktığı dolu bira bardağını kollarının arasına aldı ve kehribar rengi yüzeye dik dik baktı.

Bir an için Dane ve Bat'e baktım, ama kimsede anahtarı olmayan o lanet bakışlarından birini atıyorlardı, ben de onları görmezden geldim.

"Dostum," dedim kendimi kontrol etmeye çalışarak. "Bu kızdan hoşlandığımı anlıyorsun, değil mi?"

Perdeler gözlerini devirdi. "Ben kör ya da sağır değilim ve sen de onun hakkında konuşmayı bırakmıyorsun, yani *evet.*"

"Bu senin için bir sorun mu?" İnanamayarak sordum.

Ciddi bir ilişkim olmadı, ama yıllar boyunca hayatımda bir sürü kadın oldu ve Curtains onlara karşı her zamanki aptal, harika halinden başka bir şey değildi.

Yani bunu anlamadım.

Ve gerginlik dişlerimi ağrıttı.

"Benim için bu kadar," dedim ona, her kelimeyi bıçak gibi kesen bir çaresizlikle. "Anladın mı? Mavi benim."

"Kız Beyaz Akıncılar'ın bir üyesiyle evli, dostum," diye hatırlattı Curtains, parmak eklemleri bardağın etrafında bembeyaz olmuş bir halde. "Rooster Cavendish'in küçük kızı. Axe-Man'i üç yıllığına hapse atan ve kulübü çökertmek için aktif olarak çalışan adam. O senin *değil*; onların."

"Kafesteki bir hayvan kadar onların ve bunu sen de biliyorsun," diye öfkelendim, kıpkırmızı olmuştum ve bunun tek nedeni Perde'nin kızıl olması değildi.

Hayatımda ilk kez en iyi arkadaşımın boğazına vurmak istedim.

"Demek istediğim, onunla bu gizli ilişki saçmalığını yaparak kulübü tehlikeye atıyorsun. Özellikle de onunla herkesin içinde flört ettiğin ve gittiği her yere onun için o neon tabelaları diktiğin düşünüldüğünde bu o kadar da sır değilken."

Sanki onu daha önce hiç görmemişim gibi göz kırptım. "Ne oluyor, Perdeler?"

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı, sonra nefesinin altından küfretti. "Boş ver. Ben gidiyorum."

Bardan fırlayıp gidebilmek için inmemi istemek yerine her ikisinin de arkasına tırmanırken uyuşmuş bir şekilde oturdum.

Dane ve Bat'e baktığımda, ikisi de farklı sempati ifadeleriyle beni izliyorlardı.

"Burada ne kaçırıyorum?" Sordum çünkü King, Cressida ve çocuklarıyla evdeydi ve Z de Loulou ile gitmişti.

Geriye onlar, Wrath ve Kodiak köşede bilardo oynarken, Axe- Man ve Mei de bir eskiz defteri çıkarmış, birbirleriyle usulca konuşurken çiziyorlardı.

Bat ve Dane benim en iyi seçeneğimdi.

İkincisi yüzünü buruşturdu ve "Kıskanıyor olabilir" dedi.

Onlara bakakaldım. "Kıskanç mı? Kıskanacak neyi var ki?"

"Um," diye araya girdi Mei. "Belki de sevdiği kadını muhtemelen sonsuza dek kaybetmiş olması ve şimdi en yakın arkadaşının aşık oluşunu izlemek zorunda kalmasıdır?"

"Ya da Yaşlı Kadın'a sahip çıktığın için onu terk edeceğinden ya da onunla daha az zaman geçireceğinden endişeleniyor," dedi Bat birasını yudumlamadan önce. "Romantik ilişkiler konusunda uzman değilim ama arkadaşlığı anlarım ve bu klasik bir durum."

"Bizim için çok heyecanlansa da Cleo, Henning ve ben kafamızı kıçımızdan çıkarıp birbirimizi görmeye başladığımızda uyum sağlamakta zorlandı," diye itiraf etti Mei ve Axe-Man rahatlatıcı bir eli onun kalçasında gezdirdi. "Biz bir aileyiz, üçümüz de, ama belli ki bu durum dinamiklerimizi değiştiriyor."

Sözlerini sindirirken yaralı ahşap masaya göz kırptım. Çünkü bu şekilde ortaya koyduklarında çok mantıklı geliyordu.

Curtains ve ben Elsa'yı kurtardıktan sonra onu tekrar kaybettiğimiz için travma yaşamıştık ve her ne kadar ben birileriyle çıkmış olsam ve Curtains de gerginliği azaltmak için birileriyle yatmış olsa da, ailemize aldığımız hiç kimse olmamıştı.

Ta ki Blue ile tanışana kadar.

Curtains, Elsa'dan başka biriyle asla yuva kuramayacağına yürekten inanıyordu. Onu ne kadar ikna etmeye çalışsam da Elsa geri gelmeyecekti.

İşte oradaydı, muhtemelen hayatını yalnız yaşayacağını düşünüyordu, ama en azından aşk, evlilik ve tüm bu saçmalıkları umursamayan bana sahipti.

O zaman ben yaptım.

Ve bunu hiçbir şekilde kesin olmayan bir kadınla yapmak istedim.

Bu da muhtemelen benim için korktuğu anlamına geliyordu, işler yolunda gitmezse sonum onun gibi olacaktı. Bir hayaletle evlenmek, eskiden bildiğim bir fikirdi.

Arkadaşımla daha az zaman geçirdiğimden bahsetmiyorum bile, böylece Blue ile geçirebildiğim zamanı gizlice kullanabiliyordum. Takılmayı bırakmış değildik.

Dışarı. Hâlâ her gün evimizin üçüncü katında onunla atışıyordum ama artık pek de ayrılmaz değildik.

"Siktir." Ellerimin topuklarını gözlerime gömdüm. "Gidip onunla konuşmalıyım."

"Muhtemelen," dedi Dane ve Mei aynı anda.

Bat ve Axe-Man sadece biralarını yudumladılar, benim boktan şovumun dışında kaldıkları için mutluydular.

"Pekâlâ." Gitmek ve Blue'ya veda etmek için ayağa kalkmıştım ki dışarıdan tanıdık bir motosiklet homurtusu yükseldi ve sonra sessizliğe gömüldü.

Tereddüt ettim, çünkü saat geç olmuştu ve kardeşlerin çoğu evde kadınlarıyla birlikteydi ya da kulüp binasında bir şeyler yapıyorlardı. Tedirginlik ensemde diken diken oldu.

Ve bir an sonra, motosiklete binen bir iskelet kabartmalı kesimler giyen bir grup motorcu sigara dumanı ve yüksek sesle küfür ederek bara girdiğinde önsezim doğru çıktı.

Beyaz Akıncılar gelmişti.

Beşimize karşı sadece dört kişi vardı, kendi başına bir kara kuşak belalısı olan Mei'yi de sayarsak altı kişi, ama bar sivillerle de doluydu ve polisler gelmeden bir halk kavgasından kaçmamızın imkânı yoktu.

Bir an için oturmayı ve ayrılmam o kadar da dikkat çekici olmayana kadar kardeşlerle rahat bir sohbete devam etmeyi düşündüm.

Ama sonra Akıncılardan biri Blue'yu gördü, bir avcının tüfeğinin dürbününde Bambi gibi donmuştu ve buradan barışçıl bir çıkış yolu olmadığını biliyordum.

"Hey sürtük," diye seslendi içlerinden biri ona. "Hâlâ Hazard'ın eskiden sahip olduğu o çelimsiz, çirkin küçük şey olduğuna inanmak zor."

"Hâlâ kendi," diye mırıldandı bir başkası, elini omzuna sıkıştırarak. "Bir şey denersen bundan hoşlanmayacaktır, Geyser."

"Denemek mi?" Geyser homurdandı, eliyle kotun üzerinden aletini tutarak Blue'ya doğru yürüdü. "Bir bok için uğraşmama gerek yok. Baksana ne kadar büyümüş ve gerçek bir motorcu sürtük gibi görünüyor. Bunun için yalvaracak. Değil mi, Faith?"

Blue hafifçe titreyen ağzını sıkılaştırıp çenesini havaya kaldırdığında kabinden çıkmış ve sonuçlarını düşünmeden onlara doğru yürüyordum.

"Yapmayacağım. Ve Bandit haklı, bana elini sürersen Hazard taşaklarını kahvaltı niyetine yer. Bir bira ister misin? Otur da sana getireyim.

Sen. Aksi takdirde, kaybolun. Eminim kulüp binasında aradığınız türden bir eğlence vardır."

Gurur göğsümde kabardı ve görüşümü engelleyen kırmızı öfke bulutunun bir kısmını dağıttı.

Kahretsin, muhteşemdi.

Eugene onun arkasında belirdi, mamut gibiydi ve karanlık bir şekilde kaşlarını çatıyordu.

Geyser, her ne kadar aptal olsa da, olduğu yerde durdu ve canlı grubun yanındaki odanın sağ tarafındaki arkadaşlarına doğru bakarak arka taraftaki bir masayı kaptı.

Odadaki gerginlik bir anda azaldı ama ben yine de bara gittim, sanki Eugene'den bira istiyormuşum da kız arkadaşımı kontrol etmiyormuşum gibi dirseğimi tezgâha dayadım.

"İyi misin, Blue?" Gözlerimi ileri dikerek mırıldandım.

"Önemli bir şey değildi," dedi, sanki bu güven vericiymiş ve tamamen berbat değilmiş gibi.

"Lütfen oraya geri dönme," diye fısıldadım, her kaburgamın arasından bıçaklar kayıyormuş gibi hissediyordum, her nefes bir mücadeleydi. "Bu şekilde tehlikede olmana dayanamıyorum."

"Değer verdiğim insanları riske atmayacağım," dedi, kararlı ve amansız bir şekilde.

"Grouch ve ailesi bu öğleden sonra Victoria'ya giden feribota bindiler," dedim ona. "Horoz aramaya çıkmaya karar verirse onları güvende tutacak bir dostumun yanında kalıyorlar. Artık hiçbir bahanen kalmadı."

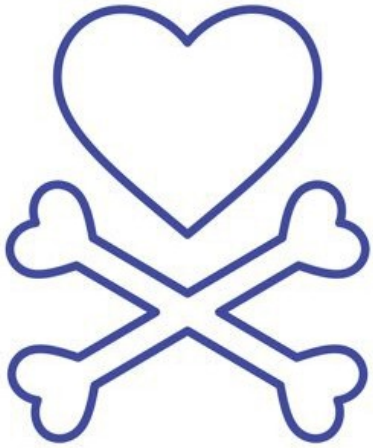
Grouch'tan bahsettiğimde yüzünde beliren yumuşak ifade, son cümlemle birlikte yerini alaycı bir ifadeye bıraktı. "Başka *bahane* yok mu? Üzgünüm ama geçen gün sana ne söylediğimi unutmuş gibisin." Kalbinin üzerine göğsünü yumrukladı. "Seni iliklerime kadar seviyorum Aaron Clare ve kendi babamın ya da bok kafalı kocamın senin ve ailenin peşine düşmesine izin vereceğimi sanıyorsan aptalsın."

Topuklarının üzerinde döndü ve biraları odanın diğer tarafına oturmuş olan Akıncılara götürmek üzere oradan uzaklaştı.

Arkasından göz kırptım, bunu nasıl bu kadar kötü becerdiğimi merak ediyordum. Masaya geri döndüğümde Mei bana sadece hafifçe başını salladı.

"Kalıyor musun?" Axe-Man sordu çünkü Raiders buradayken Blue'yu terk etmeyeceğimi biliyordu.

Başımı salladım ve bu gecelik içkimin bittiğini bilmeme rağmen taze biralardan birini aldım.

DAHA SONRAYDI.

Yaz güneşi batmış, açık pencerelerden giren esinti serinlemişti ve Eugene's'in müşterileri neşe içindeydi. Country rock grubunun harika şovu ve etrafımdaki arkadaşlarımla harika bir atmosfer vardı. Mei son çizgi romanı üzerinde çalışmak için eve gitmişti ve Kodiak telefonuna öfkeyle kaşlarını çattıktan sonra bir noktada ayrıldı, ancak Bat, Dane, Wrath, Axe-Man ve ben hala ateş ediyorduk.

Blue bir kere bile uğramamıştı.

Bu iyi bir şeydi, biliyordum, çünkü Akıncılar içki içmeye başladıktan bir saat sonra ekibimizi görmüş ve gecenin geri kalanında bizimle alay etmişlerdi. Olay çıkarmak için can attıklarını söylemek kolaydı ama Eugene barı temizlemek için tüfeğini getirmişti, bu da onları caydırmış görünüyordu.

Sonunda, kavgayı başlatan Mavi bile değildi.

Tempest Riley, Bat'in dadısı ve bir zamanların kulüp fahişesi, ılık bir esintiyle bara gelmişti, hava uzun koyu kızıl saçlarını karıştırıyor ve kısa beyaz elbisesinin eteklerini kaldırarak çıplak kıçının alt kıvrımını ortaya çıkarıyordu. Heckler, Jessica Rabbit'e çok da uzak olmayan benzerliği nedeniyle ona 'Bunny' diye seslendi ve Raiders bunu fark etti.

Kedi sesleri ve birkaç köpek havlaması barı kırdı. Motorculardan biri nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü ve bir diğeri seslendi, "Hey, Red, sana ihtiyacım var

bir koltuk, kucağım boş."

Tempest onları görmezden geldi, bizimle oturmak yerine doğruca bara gitti.

Masanın diğer tarafına baktığımda Bat ve Dane'in gözlerinin onun sırtına sabitlendiğini gördüm.

"Siz kavga mı ediyorsunuz?" Ben sordum.

Bat'in gözleri yavaşça Tempest'tan uzaklaştı ve birasından kasıtlı olarak bir yudum aldı. "O bir dadı. İzinli olduğu zamanlarda bizimle konuşmak zorunda değil."

Yine de Dane'in soluk mavi gözleri ona kilitlenmişti ve iş o noktaya gelirse Bat'in dadısıyla çıkmasının garip olup olmayacağını merak ettim. Tempest kulüp işlerinden uzak dururdu ama özellikle anneleri öldükten sonra ikizleri Shaw ve Steele için ne kadar büyük bir nimet olduğunu hepimiz duymuştuk.

"Çek ellerini üzerimden."

Soğuk ses barın gürültüsünü keserek dikkatimi tekrar çekti.

Akıncılardan biri, Bandit adındaki adam, barda onun boşluğundaydı, eli eteğinin yarısına kadar kalçasının üzerindeydi.

Bat ve Dane bizden sadece birkaç saniye önce kalktılar.

Tempest bir Yaşlı Kadın değildi, ama yine de ailemizin fiili bir üyesiydi ve *kimse* bizimkilerden birine bulaşamazdı.

Bırak Raiders gibi pislikleri.

Onlara ilk ulaşan Dane oldu ve Tempest'ı taburesinden çekerek arkasından sürükledi.

Bu sırada, Afganistan'da iki kez görev yapmış bir savaş gazisi ve The Fallen MC'nin silah arkadaşı olan Bat geri çekildi ve Bandit'in çenesine sert bir yumruk indirdi.

Bir kemiğin çatırdadığını üç metre öteden duyabiliyordum.

Gerçekte yirmiden fazla olmayan Akıncı, çenesi belirgin bir şekilde kırılmış bir şekilde yere düştü.

"Lanet olası brphen," diye inledi anlamsızca.

Diğer Akıncılar masalarından kalkıp aksiyonun içine dalınca Wrath ve ben birlikte "Lanet olsun!" diye küfrettik.

Bana en yakın olanı gömleğinin önünden yakaladım ve yumruğumu yumuşak karnına indirdim, elimdeki büyük gümüş halkalar muşta gibi davranarak darbeyi derinleştirdi.

Yine de adam iriydi, o yüzden yere düşmedi.

Başıma sert bir yumruk savurdu, eğildim ama yeterince hızlı değildim, p a r m a k eklemlerinin ucu kulağıma çarptı ve çarpmanın etkisiyle yandı.

Etrafımdaki diğer adamlar eski moda bir bar kavgasına tutuşunca ortalık karıştı.

Tempest'ın bira bardağını bir adamın yanağında parçaladığını, derinin anında yarıldığını ve adamın başını geriye attığını gördüm.

İçinde olduğunu bilmiyordum.

Wrath bir bar taburesini başka bir Raider'a çarptı ve yere yığılırken çılgınca sırıttı.

Dövüştüğüm adam nezaket kurallarını bir kenara bırakmaya karar verdi ve beni yere yatırmak için kendini ortaya attı. Onunla boğuştum, yeri kaldıraç olarak kullanarak onu sırtüstü çevirdim ve ayağa kalktığında yüzüne indirdiğim yumrukla onu yere serdim.

BOOM.

Tüfekten çıkan yankı barın içinde yankılandı ve tahrip olmuş ahşap panellerin tozu yere yağdı.

"Yeter," diye bağırdı Eugene, tüfeğini tekrar doğrultarak. "Polisleri burada istiyorsan, Blue onları hızlı aramada tutuyor. Aksi takdirde, lanet yumruklarınızı indirin ve uzaklaşın."

Önce Akıncılar kıpırdandı, ağızlarında hâlâ kilitli olan alaycı sözlerle birkaç adım geri çekildiler.

Eugene silahı, ben ona göz kırptığımda öne çıkan Geyser adındaki adama doğrulttu. "Beni denemek ister misin, orospu çocuğu?"

Gayzer kaşlarını çattı ama ellerini kaldırdı. "Peki, siz pislikler babanız sizi kurtardığı için şanslısınız."

"Baba?" Eugene gözlerini kırpıştırarak sordu, sonra bir elini barın içine sokup üzerinden atlayarak tüfeği doğrudan Geyser'in göğsüne dayadı. "Sen kime baba diyorsun, evlat?"

Geyser'in kabadayılığı Eugene'in cüssesi karşısında söndü, ama topuklarının üzerinde dönüp bardan hışımla çıkmadan önce bizi süzen gözlerinde acı ve öfke vardı.

Akıncıların geri kalanı da onları takip etti, içlerinden biri kırık çeneli Haydut'un kapıdan geçmesine yardım etti.

"Temizlik için yardım ister misin?" Eugene'e kırılmış iki tabureyi, ezilmiş camları ve devrilmiş masayı gözden geçirirken sordum.

"Hayır, sadece defolup gidin buradan," diye emretti yorgun bir şekilde. "Daha fazla sorun için çok geç ve siz her zaman merkezdesiniz."

"Yeterince makul," diye kabul ettim.

Blue elinde bir süpürge ve faraşla barın arkasından çıkarken, "O şerefsizler beklerse diye arka taraftan çıkın," diye önerdi.

Kolunu nazikçe kavradım ve onu önüme çektim.

"Hey," dedim usulca, gözlerinin içine daha iyi bakabilmek için dizlerimin üzerine eğilerek. "Kızım iyi mi?"

İç çekişi yorgundu. "Evet, Bones, ben iyiyim. Şiddet benim hayatımın bir nevi modus operandi'si. Yaralanmadın değil mi?"

"Hayır, o pislikler mi? Sanki bana el sürebilecekler de," diye böbürlendim sırf ağzını kıvıran o küçük gülümsemeyi kazanmak için. "Öte yandan, evet, ağır yaralıyım. Sanırım bir öpücük beni daha iyi hissettirir."

Sırıttı, kırmızı parmak eklemlerimi kaldırıp nazikçe öperken başını salladı.

"Seni bu şortun içinde görmek beni tam olarak incitmiyor," diye düzelttim ve kısa kot pantolonunun acres'in solgun tenini benim için çıplak bıraktığını söyledim.

"Saçmalıyorsun," dedi kıkırdayarak. "Sana sinirlendiğimde bile beni nasıl güldürebiliyorsun?"

"Bu bir sanat formu," diye itiraf ettim sahte bir samimiyetle. "Benim çıkmam lazım ama sen güvende kal, tamam mı? Eugene seni arabana kadar geçirecek."

Yaban mersini gözlerini devirdi. "Girişten on adım ötede." "Eugene seni arabana kadar geçirecek," diye tekrarladım, tüm eğlence izleri gitti. "Güvende olman gerek. Raider'ların evinden ayrılmak istemiyorsun, lanet olsun, bundan nefret ediyorum ama kararına saygı duyuyorum. Bu gereksiz riskler almanı istediğim anlamına gelmiyor."

"Uzun sürmeyecek," diye söz verdi, bana doğru eğilirken her santimi yumuşamıştı. "Bu sabah yardımcı olacağını düşündüğüm bir şey buldum."

"Ne demek 'bir şey buldum'?" diye sordum. "Blue, bana etrafı gözetleyerek kendini tehlikeye atıyorsun! Bu işi biz hallederiz."

"Elimden geleni yapacağım," diye buyurdu sarayının önündeki bir kraliçe gibi.

Ben onu güvende tutmaya çalışırken onun bağımsızlığı ve küstahlığı bu kadar tahrik edici olmamalıydı ama öyleydi.

"Ne buldun?"

"Lion'a bundan bahsettim," dedi ve sonra yüzümü buruşturdu. "Bunu bulduğumda ona bilgi veriyor olabilirdim."

"Mavi," diye homurdandım, cesur kızımla gurur ve öfke arasında gidip geliyordum. "Kes şunu. Hastaneden ya da polisten aranıp yaralandığının söylenmesini reddediyorum."

Ya da öldürülmüş.

Dudaklarını büzdü, sonra içini çekti. "Tamam, tamam. Dedektiflik konusunda sakin olacağım ama Lion'ın bu işi hallettiğini düşünüyorum. Görünüşe göre Otto, mücevher hırsızlığı davasında cezasının hafifletilmesi için Horoz'a karşı tanıklık etmeyi kabul etmiş. Kanun yavaş işliyor ama bu onu eninde sonunda yakalayacakları anlamına geliyor, değil mi?"

Kanun kendi kendini sikebilir.

Polislerin işlerini yapamadıklarını ya da yapamayacak kadar yozlaşmış olduklarını zor yoldan öğrenmiştik. Mutlu olmamın tek yolu Horoz'u kendi ellerimle toprağa gömdüğümü görmekti.

"Sakin ol," dedi daha yumuşak bir sesle ve elini kalçama koymak için yaklaştı. "Dikkatli olacağım, söz veriyorum. Sonunda her şey yoluna girecek."

"Buna inanıyor musun?" Sormak zorundaydım çünkü içinde her zaman bir tereddüt vardı, kalbiyle benim kalbim arasında hâlâ ince bir bariyer vardı.

Sanki her şeyin yoluna gireceğine inanmıyormuş gibi.

Sanki sadece kısa bir süreliğine yaşadığı bir rüyaymışım gibi. Bunun böyle olmasına izin vermeyi reddettim.

"Evet," diye fısıldadı, başını arkaya eğdi, böylece mavi saçları bir şelale ışıltısıyla dalgalandı ve canlı kobalt gözleri bar ışıklarını yakaladı ve neon yaktı. "Beni inandırıyorsun."

Dudaklarına sert bir öpücük kondurdum çünkü Raiders gitmişti ve umurumda bile değildi. Onu ne kadar önemsediğimi bilmesini istiyordum. Lanet dünyamı ne kadar sarstığını.

Geri çekildiğimde, güzelce kızarıyordu.

"Bu gece telefonunu yanında tut," diye fısıldadım. "Sanırım biraz stres atmaya ihtiyacım olacak."

Kaşlarımı ona doğru salladım ve kahkahalarının üzerime yağmasına izin verdim.

"Gidelim Romeo," dedi Wrath ve elini omzuma atarak beni koridora doğru çekti.

Wrath'ın beni ileri doğru döndürmesine izin vermeden önce çenemi kadınıma doğru eğdim.

Bir kolumu uzun boylu adama doladım ve iç çektim.

"Aşığım," dedim ona. "Kafa, kalp ve penis. Üçlü."

Z'den öğrendiği ve beni çok kızdıran bir şeyle homurdanmaya ve saçıma yumruk atmaya başladı.

Arka taraftaki çıkış kapısından çıkıp Yarasa ve Baltalı Adam'a arkadan

çarptığımızda onu keskin bir kahkahayla itiyordum.

"Bu da ne--" Başladım ve sonra silah patladı.

CHAPTER SIXTEEN

MAVİ

KIRIK DÖKÜKLERLE DOLU IKI ÇÖP TORBASI TAŞIYORDUM.

Yüksek sesli müzik, daha yüksek sesler, yerde bot ve topuk sesleri ve küçük mutfaktaki bulaşıklardan oluşan olağan bar kakofonisinin üzerinde bir gürültü duyduğumda arka koridordaki bar kavgasından uzaklaştım.

Barın arkasındaki duvara bir şey çarpıyormuş gibi bir ses.

Tereddüt ettim, dinlemeye çalıştım ama country rock grubunun zonklayan bas ve davul s e s l e r i n i n ötesinde pek bir şey duyamadım.

Bir süre sonra arka kapıya doğru ilerledim ve aralıktan az ışıklı arka bahçeye bakmak için kapıyı hafifçe araladım.

Kaos hüküm sürüyordu.

Beyaz Akıncılar kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp evlerine dönmemişlerdi. Ve orijinal dörtlüye dört kişi daha katılmıştı.

Dört Düşmüş kardeşe ve Fırtına'ya karşı sekiz Akıncı.

Ancak Akıncılar'ın Düşmüşler'den önce davrandığı belliydi çünkü Axe-Man biriyle dövüşürken bile bir omzunda bıçak vardı ve Bat... Bat çöp konteynerinin arkasında yarı yarıya yere yığılmıştı. çünkü bir bacağında kurşun vardı.

Tempest onun önünde bir bekçi köpeği gibi duruyordu, elinde kocaman gümüş bir silah vardı ve sanki iyi bir atış yapabilecek kadar uzun süre hareketsiz duran herkesi vurmayı planlıyormuş gibi sabit bir şekilde harekete odaklanmıştı.

Aaron iki yüz altmış kiloluk kas ve yağ yığını Oscar'ın altında yerde yatıyordu. Oscar'ın etli yumruğu Aaron'ın yüzüne indiğinde irkildim, burnu temastan dolayı kan içinde kalmıştı.

Hiç düşünmeden, tekrar tekrar vurulurken gözlerim adamımda, kapıyı öyle bir ittim ki karşı duvara çarptı ve bir silah sesi gibi patladı.

"Hey şimdi, burada neler oluyor?" Kavgayı durduracak kadar yüksek sesle bağırdım.

Umarım Eugene'in barın içinden duyabileceği kadar yüksek sesle.

Gayzer bu durgunluk anını kullanarak kendini Baltalı Adam'dan uzaklaştırdı ve toprağa atılmış olan silahının yanına indi. Silahını en yakın hedefe doğrulttu.

Aaron.

Gayzer başını çevirip bana bakarak alay etti. "İçeri geri dön, Faith."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Kendimi korumaya yönelik tüm içgüdülerim kendimden başka birine odaklanmak için yok oldu.

İçimde biriktirdiğim tüm cesaret ve atılganlık ortaya çıktı.

Aaron'a zarar vermesine asla izin veremezdim.

Hiçbir şekilde.

Sonuçlar *berbat* olabilir.

Tempest'ın gözlerini yakalamak için başımı hafifçe çevirdim, silahı hala havada ve hazır olmasına rağmen bana bakıyor olması beni rahatlattı.

Lütfen, gözlerimle anlatmaya çalıştım.

Sonra da gücümün her bir zerresini kullanarak cam torbaları ve kırık tahtaları Geyser'in kafasına fırlattım.

Tempest işaretimi takip etti ve Geyser'i tam çantaların ağırlığı altında sendelerken v u r d u .

Aaron'a silah tutan kolundan.

Donuk bir gümbürtüyle yere düştü ve Düşmüşler harekete geçti.

Axe-Man'in bir adamın kolunu nasıl düz tuttuğunu, kol hâlâ elindeyken ona nasıl sırtını döndüğünü ve omzunun üzerinden ikiye ayırdığını izlemek inanılmaz olurdu. Dane'in Aaron'a sarılan adama yaklaşıp iki elini adamın kafasında tek bir hamleyle döndürerek boynunu nasıl kırdığını. Adam yan tarafına yığılırken, Aaron kanlı, atılmış silaha uzandı ve açıkça hedeflediği gibi Wrath'a arkadan saldıramadan Tyre'ı dizinden vurdu. Wrath Gauntlet'in suratına vurmakla meşguldü.

Eğer Macho bir kapma yapmasaydı izlemek harika olurdu.

Ben.

"Siktiğimin orospusu," diye homurdandı beni kollarının arasına alırken. mücadele ettiğim şekilde. "Bakalım baban kulüp işlerine karışman hakkında ne düşünüyor, ha?"

Benimle birlikte omzunun üzerinden karanlıkta parıldayan bisikletlere doğru koşmaya başladı, tam o sırada Eugene'in pompalı tüfeği tekrar patladı ve herkesin olduğu yerde durması için bağırdı.

Macho dinlemedi.

Bir bacağını bisikletin üzerinden salladı ve beni kucağına oturtup yüzümü ona çevirdi. "Bana kaza yaptırırsan, seni öldürür ve cesedini gömerim. Horoz'a yine kaçtığını söyle."

Arkamda, Akıncılar, yapabilenler, Eugene ve Düşmüşler'den kaçarken botlar toprağa vuruyordu.

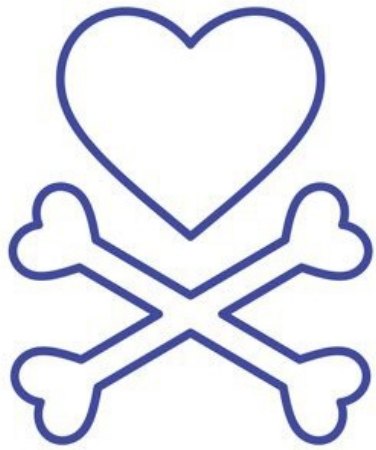
"Ben bir şey yapmadım," diye itiraz ettim. "Sadece çöpü çıkarırken beni korkuttun--"

"Kapa çeneni, kaltak," diye hırladı ve kulağımı öyle vahşice ısırdı ki haykırdım ve bir an sonra kanın sıcaklığı boynumdan aşağı kaydı. "Kendini lanet Horoz'a açıklayabilirsin."

Kalbim karnıma düştü, asit içinde çalkalanıyordu.

Çünkü Horoz'un ona sırt çevirdiğimi düşünürse ne yapacağını biliyordum, özellikle de The Fallen için.

Beni öldürür.

MACHO BENI SAÇLARIMDAN TUTARAK MOTORUNUN ARKASINDAN SÜRÜKLEDI. YERE DÜŞTÜM.

dizlerimi toprağa gömdüm ve beni arsada ileriye doğru çekip verandanın sığ merdivenlerinden yukarı çıkarırken ayaklarımı bulmaya çalıştım. Paravan kapıyı açmak yerine beni çarpık ağın içinden fırlattı, böylece kapıdan dümdüz düştüm ve kenarları ön kollarımı kesen pürüzlü paravanın üzerine düştüm.

"Onu buldum," diye bağırdı, bir tür savaş çığlığı atarken göğsünü yumrukluyordu. "Onu senin için buldum."

Horoz'un nerede olduğumu bildiğinden, beni orada çalışmaya *gönderdiğinden* bahsetmedim. Bunun bir yararı olmazdı. Ama şiddete bir son vermesini, havayı parazite çevirmesini umuyordum, çünkü onun zirvesinde olacağımı biliyordum.

Yerde ağır ağır -düzensiz bir şekilde- gümbürdeyen botlar babamınki gibi iki tarafı horozlarla kabartılmış siyah motosiklet botları değildi.

Siyah bir kot pantolonun üzerine giydiği kahverengi kovboy botlarının derisi çatlamıştı ve bir bacağı dizinden kesilmişti; denizaşırı bir ülkede yol kenarına yerleştirilen bir bombayla kaybettiği baldır ve ayağının yerine protez takılmıştı.

Hazard geri döndü.

Kalbim boğazımda düğümlenmiş bir halde başımı kaldırdım ve gözlerim onun soluk gri gözlerine kilitlenince öğürdüm.

"Bu benim karım değil mi?" dedi o kır aksanıyla. "Bir kez daha ait olduğu yerde, dizlerinin üzerinde."

Zaman Hazard'a haksızlık etmişti. Her zaman zayıf ama güçlüydü, kalçalarından öne doğru eğilmiş çelikten bir halat gibiydi, sanki sürekli bir rüzgârın içinde yürüyormuş gibiydi ama yaş kemiklerini biraz daha etlendirmiş, geniş omuzlarını ve uzun kollarını doldurmuştu. Çoğunlukla gri olan saçları, neredeyse metalik görünmesi ve gözlerinin soğuk grisini tamamlaması için siyahla kaplanmıştı. Gözlerinin ve ağzının yanında sert çizgiler olsa da, istediği zaman kadınları kendine çekebilecek kadar yakışıklıydı.

Yanına bastırdığı, kolunu beline doladığı ve parmak uçları kot şortunun ön kısmına yapışmış olan da dahil.

Kötülüğün yüzü hiçbir zaman çirkin bir yüze sahip olmadı ve bu hayatın en büyük adaletsizliklerinden biriydi.

Arkamdaki adamlardan biri ciddi bir neşeyle, "Geyser'e bir torba çöp attı," diye gevezelik etti.

"Protectin' The Fallen bastards," diye ekledi bir diğeri, Meatloaf. Kan için ağızları sulanan kuduz köpekler gibiydiler.

"Değildim," dedim hızla, dizlerimin üzerine çöktüm ve Macho'nun ayağı omuzlarımın arasına girip beni yere sermeden önce ayağa kalkmaya çalıştım. "Patronum beni çöpleri atmam için dışarı gönderdi. İnsanların kavga ettiğini görünce panikledim. Kulübün yarısının neye benzediğini bile bilmiyorum!"

"Saçmalık," diye tükürdü Macho, ayağını sırtıma koydu, böylece Yukarı.

"Tyre lanet bacağından, Geyser kolundan vuruldu ve onlardan biri Oscar'ı öldürdü."

Hazard, "Biri bara gidip Oscar'ın cesedini alsın, eğer yanlarında götürmedilerse," diye emretti. "Tyre nerede?"

"Denny onu hastaneye götürdü."

"Horoz nerede?" diye sordu biri. "Onu cezalandırmak isteyecektir."

"Horoz'un Alberta'ya gitmesi gerekti ama sorumluluğu bana bıraktı." Hazard bir adım daha yaklaşarak çizmesinin burnuma değdiğini söyledi. "Ve bu da benim karım, eğer unuttuysanız ve ona dokunmayı düşündüyseniz."

Herkesin Hazard'ın gazabından ve incelemesinden kaçınmak için mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalıştığı titreşimli bir duraklama oldu.

"Kötü bir kız mıydın, Faith?" diye sordu tıslayan bir kobra gibi etrafımda dolanıp boynumu sıkan o kıvrımlı sesiyle.

Aklım sekiz yıl öncesine, yine on altı yaşıma gitti, beni incitmemesi için ona yalvardım, ö f k e s i n d e n kaçınmak için uysal ve sessiz olmayı takıntı haline getirdim.

Pek işe yaramamıştı ama tek taktiğim buydu.

Neredeyse son on yılımı Hazard ve Horoz'un ruhumun üzerine döktüğü temeldeki çatlaklardan büyümeye çalışarak geçirmiştim ve aniden hepsi boşa gitti.

Çünkü burada bir çizmenin altında yerdeydim, sanki bu benim kaderimmiş gibi alay ediliyor ve istismar ediliyordum.

Ve Aaron'ı düşünmek, yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi mizahla parlayan kara gözleri, hızlı gülümsemesi ve şaşmaz nezaketi, büyük bir kozmik şaka gibi hissettirdi. Zulüm o kadar acı vericiydi ki kemiklerimi derimin altında parçalara ayırdı.

"Barda ne yaptığı umurumda değil," dedi Hazard sessizliğin içinde, botunun burnu yerden kalkıp elimin üzerine yerleşirken. "Diğer her şey gerçek ihanetin yanında sönük kalıyor. Beni terk ettin Faith. Tek kelime etmeden. Sence bunu görmezden gelebilir miyim?"

"Tehlike," dedi Cedar. Umut, kırık bir çakmağın alevi gibi kısa bir süreliğine parladı. "Kızına çok zarar verirsen Horoz mutlu olmaz."

Hazard'ın kahkahası tırtıklı ve paslıydı. "Horoz burada değil ve iyileşecek. Her zaman iyileşir."

"Yine de--"

"Kapa çeneni," diye tersledi yavaşça çömelirken. Dizini acıtıyor olmalıydı, ben yanındayken bu pozisyondan hep kaçınırdı ama belli ki bir şey anlatmak istiyordu.

Ve bir bıçağın soğuk kenarı yanağımı sıyırıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırdığı anda gerçekleşmişti. Korku buz gibi bir su gibi içime aktı, kalbim bile atmayı kesene kadar her santimimi dondurdu.

Daha yakına eğildi, sesinin sıcak nefesi soğuk yanağıma değiyordu.

"Artık çalışan bir kız olduğunu duydum. Kadınımın ihtiyaçlarıma hizmet etmekten başka bir şey yapmasını sevmediğimi biliyorsun, bu yüzden buna hemen *şimdi bir son vereceksin.*" Acı derimin altında lav sıcaklığında alevlenmeden önce kemiğin çatırtı ve çıtırtısı tuhaf bir an kaydetti. Ciğerlerimden bir çığlık koptu. Acı elimi acımasızca kavradı, kolumdan göğsüme ve boğazıma doğru yayıldı.

Hazard'ın botu elimi eziyor, en az üç parmağımın kemiklerini kırıyordu ama acım bundan çok daha fazlasını kapsıyordu.

Gözlerimin arkasında neon renkler patladı, parlak acı sıçramaları beynimin içini boyadı. Beynime kısa devre yaptıran bir şey yaptı ve o kırık, çelimsiz genç kızı, onun yokluğunda olmak için çok çabaladığım kadına dönüştürdü.

Bir böcek gibi yere yapışmış kıvranırken, o uzun, acımasız çığlıkla göğsüme çöken ıstırapla, bunun o olduğuna karar verdim.

Bu beni son kez incitmeleriydi.

En son benden değerli bir şey aldıklarında.

Çünkü elim, hatta sol elim olmadan saç, tırnak, hatta makyaj bile yapamazdım. Bana neşe veren şeylerin hiçbirini, öğrenmek için çok çalıştığım yeteneklerin hiçbirini, beni *ben* yapan şeylerin hiçbirini yapamazdım.

"Siktir git," diye bağırdım acıyla.

"Beni becermek mi?" diye tısladı, o kadar sert bastırıyordu ki acıdan bayılacağımı sandım.

"Sen lanet olası bir canavarsın!" Kalbimin içinde yıllarca gömülü kalmış nefretin kapısını aralayarak bağırdım.

Aaron'ın Cleo'ya yaptığı işareti

düşündüm. Canavarları sikeyim.

"Siktir git, siktir git," diye bağırdım, eli saçlarımı kavradı ve dirseğini şakağımın yan tarafına sertçe indirmeden önce beni ayağa sürükledi.

Yere düşmeden önce dışarıdaydım.

Ve kendime geldiğimde, o kadar yer varken küvette, hâlâ baygın olmayı diledim.

Çünkü Hazard bıçağıyla yüzümü kesiyordu.

Gözlerimi ve ağzımdaki bandın arkasından yükselen çığlığı fark ettiğinde sırıttı.

"Bu kadar çirkin olduğunda kimse seni istemeyecek," dedi bıçağı kulağımdan bantlı ağzımın köşesine doğru bir ateş hattında sürüklerken neredeyse konuşur gibi. "Benden başka kimse istemez, Faithy. Yıllar geçtikçe çok güzelleştin, ben de içindeki tüm o çirkinliği yüzeye çıkarmam gerektiğini düşündüm."

Diğer tarafı yapamadan bayıldım.

CHAPTER SEVENTEEN

MAVİ

TEKRAR KENDIME GELDIĞIMDE HALA KÜVETIN IÇINDEYDIM AMA AĞZIM bantsızdı ve odada benimle birlikte sadece Rita Teyze vardı. Küvetin hemen yanındaki kapalı tuvalet kapağında oturuyordu, elinde gazlı bez ve tıbbi makas vardı, parmak uçları kanla ıslanmıştı.

"Çok üzgünüm Faith," diye fısıldadı usulca, yaşlılıktan buruşmuş yüzü gözyaşları ve sümüklerle kullanılmış bir peçete gibi buruşmuş ve nemlenmişti.

O zaman benim için ağlıyordu.

Yüzümden boynuma kadar tüm başım ağrıyordu ve sol elim göğsümün üzerinde gevşek bir şekilde durduğu yerde yanıyordu, ancak vücudumun geri kalanı kurtulmuştu. Görünüşe göre Hazard sadece beni korkutarak derdini anlatmak istemişti.

"Ne kadar kötü?" Mırıldandım.

Grotesk olması gerektiğini düşünecek kadar kötü acıyordu, yüzümün bir tarafı aniden Joker'in gülümsemesinin kanlı bir alayına dönüştü.

Rita Teyze'nin parmakları titriyor, anlamsızca çırpınıyordu. "Oh, iyileşecek."

Utanç içimi yaktı, gerçek acıdan daha parlaktı.

"Kalkmama yardım eder misin?" Ayakta durabilmek için kendimi ayarlamaya çalışarak sessizce sordum ama sağlam elim yaramdan akan ve porselenin kenarını lekeleyen kanın üzerinde kaydı.

Beni kestiğinde mücadele etmiş olmalıyım.

Rita Teyze bana elini uzatmak için ayağa kalktı. Yaşlıydı ama bir öküz kadar güçlüydü, beni kolayca ayağa kaldırdı. Başım dönüyor, görüşüm renk ve karanlık patlamalarıyla patlıyordu. Bir an için kendimi sakinleştirmek için gözlerimi kapattım ve sonra elim hala teyzemde, lavabonun üzerindeki küçük lekeli aynanın önünde durabilmek için dikkatlice kenara doğru adım attım.

Sağ elim lavabonun kenarına kıvrılana kadar kapaklarımı açmadım çünkü yansımama baktığımda gördüğüm şeyden hoşlanmayacağımı biliyordum. Derin bir nefes alarak kendime, nasıl görünürsem görüneyim Aaron'ın beni yine de isteyeceğini, çünkü bana karşı olan hislerinin yüzeysel değil, derin olduğunu söyledim.

İstediğim kadar yardımcı olmadı.

Çünkü gerçek şu ki, kendimi güzel bulmak, varlıklarımı vurgulamak ve kusurlarımı affetmek için çok mücadele etmiştim. Kozmetolojiyle ilgili her şeyi, kendimi güzel olduğuma inandırmayı öğrendiğim kadar başkalarını da güzel hissettirebilmek için öğrenmiştim.

Yüzümden yaralanma fikri, Horoz ve Hazard'ın yokluğunda inşa ettiğim özgüvenin kalbini delmenin tam olarak doğru yoluydu.

'Kocam' döneli bir gün bile olmamıştı ve beni çoktan enkaz haline getirmişti.

"Sen gitmeden önce bile," diye yumuşak bir sesle kulağıma konuştu Rita Teyze, omuzlarımı rahatlatıcı bir şekilde kavrarken. "En mutsuz anında bile, odadaki en güzel kız olmak için birine gülümsemen yeterliydi."

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi ve orada kaldı.

"Ben bu hayata ve onun yollarına sıkışmış bencil ve yaşlı bir kadınım, ama her zaman mutluluğu başka bir yerde bulmanı umdum. Yılda bir ya da iki kez değil, her gün gülümsemeni sağlayacak bir mutluluk." Bir süre durakladı.

Ürpertici bir nefes çektim. "Sanırım bunu şimdi buldun, bu duvarların dışında?"

Bunu yapmak başımı ağrıtsa da başımı salladım.

"O zaman, mutluluğunuzun diğer ucunda kim olursa olsun, biraz yaralı olsa bile bu gülümsemenin şeklini yine de sevecektir."

Gözyaşlarımı durdurmak için burnumdan nefes almaya çalıştım, tuzlu suyun yaralarımı acıtacağını tecrübelerimden biliyordum ama nafileydi. Gözlerimi açtığımda ilk fark ettiğim şey gözlerimin maviliğiydi.

Kibirliydim ama saçlarımı hep aynı tonda, zengin bir kobalt mavisine uydurmaya çalışırdım. Kan çanağına dönmüş beyaza ve sol kulağımın kenarından ağzımın köşesine kadar uzanan canlı kırmızı yaraya karşı daha da canlı görünüyorlardı. Hazard'ın eli, dudaklarımın ucunun yanında yukarı doğru fiske vuran ucu hariç, tam bir düz çizgi gibi görünmesini sağlayacak kadar sabitti. Rita Teyze yarayı kapatmak için kelebek bandaj kullanmıştı ama kenarlardan yavaşça sızan kan, gözyaşlarımla birleşerek çenemden leğene pembe bir şekilde damlıyordu.

"Lanet olsun," diye küfrederek gözlerimi tekrar kapattım.

Kafamda net düşünceler yoktu, sadece konuşamadığımı, düşünemediğimi ve hatta nefes alamadığımı hissedene kadar beni ağzına kadar dolduran duygular vardı.

Hayal meyal, kapının çalındığını ve Rita Teyze'nin biriyle konuşmak için kapıyı açmaya çalıştığını fark ettim.

"O nasıl?" Cedar'ın sesi fısıldadı.

Göğsüm sıkışmıştı ama dönmedim. Onu son gördüğümden bu yana yıllar geçmişti ve aramızdaki zaman sanki bir uçurum gibiydi. O zamanlar arkadaş gibiydik ama şimdi nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Aslında, hâlâ arkadaşlık ettiği kişilere bakarak onun *iyi* biri olmadığını düşünmeye meyilliydim.

Rita Teyze, "Onu bu gece burada tutacağım ve kapıyı kilitleyeceğim, böylece ona bir daha ulaşamayacak," diyordu. "Onun tatlı yüzüne bir numara yaptı."

"Lanet olsun," diye küfretti Cedar, yumruğu bir şeye çarparak. "Özür dilerim, Faith. Araya girmeliydim."

Hazard'ın beynine bir kurşun sıkmadığı sürece, yine de istediğini yapacağını ve Cedar'ın sadece denediği için acı çekeceğini söylemedi. Bir keresinde, Hazard'ın bana vurmasını engellemek için araya girmişti ve altı ay boyunca kulüp fonlarından kesilmişti, onu bir sonraki görüşümde morarmış yüzüyle ortaya çıkmasından bahsetmiyorum bile.

"Gidiyor," diye devam etti. "Bizi işe alan adamla bir görüşmemiz var."

"Kim?" Dönüp Sedir'i delebilmek için gözlerimi açarak sordum. "Kim o?"

Ağzı çalışıyordu, sessizce "Javier Ventura adında bir adam" diyene kadar önce büzüştü sonra düzleşti.

Bu ismi hiç hatırlamıyordum ama daha sonra kullanmak üzere dosyaladım.

"Teşekkür ederim," dedim çünkü bu bilgiyi tam olarak nereye götüreceğimi bildiğini hissediyordum.

Her zaman bunlar için fazla zeki olmuştu.

Başını eğdi. "Kendine iyi bak, Faith. Saatlerce burada olmayacağız ve yanımıza birkaç adam alacağız ama yine de ev oldukça dolu olacak. Aptalca bir şey yapma."

Ama ses tonu tamamen yanlıştı. Bir uyarı değil, bir öneriydi.

Bakışlarımı kaçırdım ve küçük bir baş hareketiyle arkamı döndüm.

Kapının arkasında kaybolmadan önce daha da yumuşak bir sesle, "Sol tarlalardan geçersen sonunda yola çıkarsın," dedi.

Rita Teyze sağlam elimi tuttu. "Gidiyor musun?"

"Mecburum," diye itiraf ettim çünkü tünelin ucundaki tek ışık bu karanlıkta bir yolu aydınlatıyordu. "Bir... arkadaşım bugün Grouch ve ailesini götürdü. Keşke seni de götürebilseydim ama--"

Homurdandı, bitkin yüzüne el salladı. "Ben seçimimi uzun zaman önce yaptım ördekçik. Keşke yardım edebilseydim. Birikmiş biraz param var--"

"Hayır," diye ısrar ettim. "Horoz'dan aldığım nakit bahşişleri sakladım, yani bende de biraz var. Ve sanırım gittiğim yerde, kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar bana bakacaklar."

Aslında, öyle olduklarını biliyordum.

The Fallen, bir hayvan barınağı gibi sahipsizleri kabul ederek, kağıt üzerinde işe yaramaması gereken ama gerçek hayatta çok güzel işleyen bir tür buluntu aileyi bir araya getirdi. Askeri gaziler, yetimler, kara koyunlar, kayıp ruhlar, tuhaf psikopatlar; hepsi kırılmış ve birbirleriyle olan bağlantıları sayesinde bütünleşmişlerdi.

Sahip olduğum kan bağı olan ailemden, bu kulübün ve ondan öncekinin yöntemlerinden tamamen farklı bir organizma.

"Onlar gidene ve herkes sakinleşene kadar bekle," diye fısıldadı. "Ve şu kesiği tekrar temizlememe izin ver."

Şok olmuş bir şekilde havlayarak güldüm çünkü umut bir anlığına hafızamı ve yaranın acısını bloke etmişti. Ve aniden, biraz daha katlanılabilir oldu çünkü hayat zor olduğunda mutluluğu bulmayı kendime zaten öğrettiğimi ve küçük bir yara izinin bunu değiştirmeyeceğini biliyordum.

Yüzümü yakıcı antiseptikle temizlerken Rita Teyze'ye "Seni özleyeceğim," dedim, çünkü özleyecektim, öyle ki bir an nefesim kesildi.

Horoz'la birlikte hayatımın değişmeziydi, çocukken alnımdan öpen ya da bazen üstümü örten tek kişiydi ve bir yetişkin olarak geri döndüğümde bana teselli veren tek kişiydi. Onu geride bırakmak yanlış geliyordu ama o da kendini hiç terk etmemişti.

"Seni özleyeceğim ama seni her düşündüğümde bu gülümsemeyle hayal edeceğim," dedi ağzımdaki titrek ifadenin kenarına dokunarak. "Şimdi gidip bazı eşyalarını toplayacağım, böylece hazır olursun. Elini gazlı bezin geri kalanıyla sarmaya çalış ki daha fazla zarar görmesin."

"Yatağın astarında bir telefon ve annemin yüzüğü var," dedim. "Gerçekten ihtiyacım olan tek şey bu."

Elimi tekrar sıkıp bırakmadan ve odadan çıkmadan önce, "Alabildiğimi alacağım," diye söz verdi.

Kapıyı arkasından kilitledim, nefesimi içime çektim ve küvetin kenarına çöktüm çünkü dizlerim aniden güçsüzleşmişti. O kadar bunalmıştım ki Aaron ve arkadaşlarının kavgadan nispeten yara almadan çıkıp çıkmadıkları konusunda endişelenmeyi akıl edememiştim.

Eğer öyleyse bile nerede *yaşadığını* bilmiyordum çünkü hiç ziyaret etmeye cesaret edememiştim.

Kulüp binasına doğru yola çıktım ama Entrance'a arabayla kırk dakika vardı ve Mazda'm da barın arkasındaydı. Şansım yaver giderse otostop çekebilirdim ama Sea to Sky Otoyolu'nun virajlı, dağlık yollarında gece vakti, özellikle de Akıncılar gittiğimi fark edip peşime düşebilecekken pek de güvenli sayılmazdı.

Yeterince iyiyse Aaron'ı arayıp benimle buluşmasını isteyebilirdim ama kaçabilecekken bir an önce yola koyulmalıydım. Ayrıca, içimden bir ses Hazard'ın ne yaptığını bilseydi Aaron'ın korkusuzca eve gidip silahlarını ateşleyeceğini söylüyordu.

Teoride karşı değildim ama yirmi silahlı adamdan oluşan bir evi tek başına alt etmesinin imkânı yoktu.

Yarım saat kadar bekledim ama Rita Teyze dönmedi.

Sonunda içimdeki tedirginlikle kapıyı açtım ve salona yöneldim. Genelde kahkaha sesleri yükselirken ya da alt kattaki müzik ve televizyon sesi üzerine sohbet edilirken, büyük, köhne evde ürkütücü bir sessizlik vardı. O kadar eski bir evdi ki, insanlar adım attıkça gıcırdıyor ve inliyordu, ama sadece ayaklarımın altındaki eğrilmiş ahşabın patırtısı duyuluyordu.

Odamın köşesini döndüğümde Macho oradaydı, zalim bir gülümsemeyle kapıma yaslanmıştı.

"Küçük teyze aşağıda işe yaramak zorundaydı," dedi alaycı bir surat ifadesiyle. "Odanda bir şeylere ihtiyacın olduğunu düşünüyor gibiydi. Elbette, yatmaya hazırlanmak için üç kıyafet değiştirmene gerek yok, değil mi Faith?"

Yavaşça, kafa derim korkuyla karıncalanarak başımı salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi, gecenin geri kalanını odanızda geçireceksiniz ve ben de biramı kapının hemen dışında içeceğim. O şerefsizler bizi neredeyse öldürdükten sonra biraz sessizlik hoşuma gider zaten," dedi, çirkin ve acımasız yüzünde kaşlarını çatmış Aaron'unki kadar yanlış duran, şeker gibi tatlı bir gülümsemeyle.

Beni kolumdan çekmek için ileri atıldı, ben de onun pis kokan vücuduna doğru tökezledim, ama en azından beni ellemedi ya da başka bir şey yapmadı.

Bunu da "Başkan yardımcısının sana verdiği çirkin işaret" diyerek açıkladı.

Öfke içimi yaktı ama beni odaya iterken sessiz kaldım çünkü Aaron'a mesaj atmak için telefonuma erişebileceğimi biliyordum.

Ta ki Macho kararmış bir göz deliğini göstererek bana genişçe sırıtana kadar. "Bunu aramaya kalkma." Kullan-at telefonumu bir eliyle kaldırıp biraz salladı. "Sanırım Hazard geri döndüğünde gizli telefonunda neler olduğunu görmek isteyecek."

Kahretsin, dünyam tek bir gecede başıma yıkılıyordu.

"Lütfen Maço, bir şey yok," diyerek tatlı bir gülümsemeyle öne çıkmaya çalıştım çünkü daha önce bazı erkekleri sakin olmaya ya da sessiz kalmaya ikna edebilmiştim.

Yüksek sesle güldü. "Evet, belki seni kesmeden önce o şirin şey işe yarayabilirdi ama senin gibi çirkin bir kaltağı kullanmaya hiç niyetim yok. Bunun için de teşekkürler." Annemin safir yüzüğü, pembe parmağının tombul ucunun üzerinde aşağı doğru itildiği yerde ışıkta göz kırptı. "Bu bana güzel bir yük getirecek."

Kendime engel olamadan kapıyı açmak için hamle yaptım ama Macho sadece kapıyı üzerime kapattı ve eski kilidin içinde dönen anahtarın sesi bana yatak odasının anahtarını bulduğunu söyledi.

"Siktir," diye hıçkırarak nefes aldım ve Macho diğer tarafta kendi kendine gülerken sağlam elimi kapıya vurdum. "Siktir, siktir."

Ciğerlerimi yakan derin bir nefes çekmeden önce birkaç dakika kendimi yuvarlanmaya bıraktım ve sonra fışkıran bir dere halinde dışarı verdim.

"Tamam," dedim kendime usulca, koluma geçici bir askı yapmak için dolabımdan bir eşarp çıkarmak üzere arkamı dönerken. "Bunu çözebilirsin."

Hazard eve gelip o telefondaki mesajları görseydi, beni kelimenin tam anlamıyla öldürürdü. Horoz burada olsaydı, durum farklı olabilirdi. Zalim olsa da babamın ölmemi istediğini sanmıyordum ama Hazard tamamen başka bir hikâyeydi. Denizaşırı ülkelerde başına bacağını kaybetmekten çok daha fazlası gelmişti ve eve kaybolmuş bir gurur duygusu ve bir süpernova gibi alevlenip önüne çıkan her şeyi yok eden bir öfkeyle dönmüştü.

Sekiz yıllık ayrılıktan sonra, gizli rakip motorcu erkek arkadaşımı öğrenmesi onu o kadar uçuruma sürükleyecekti ki, beni ele geçirirse benden geriye pek bir şey kalmayacağını biliyordum.

Bu yüzden oradan çıkmak *zorundaydım.*

Otoyolun diğer tarafında aşk ve mutluluk varken bu acınası yerde ölüyordum.

Yatağın karşısındaki pencere ahıra bakıyordu ve orada karanlıkta bira şişelerine ateş eden, isabet ettiremediklerinde kahkahalarla gülen ve isabet ettirdiklerinde de biralarından yudum yudum içen birkaç adam görebiliyordum. Belli ki bu bir tür içki oyunuydu ve onları akılsız bırakacaktı ama ellerinde silahlar varken o şekilde oradan ayrılmamın imkanı yoktu.

Yatağın yanındaki pencere boyayla kapatılmıştı ama arsanın arka tarafına bakıyordu ve hemen altında, pervazdan düştüğümde inebileceğimi umduğum kapalı sundurma vardı.

Sadece pencereyi açmam gerekiyordu. Yedek çivi matkabım için Tanrı'ya şükürler olsun.

Yedek kozmetoloji çantamı çıkarmak için yatağın yanında yere çöktüm, çantayı açıp yedek tırnak matkabımı bulduğumda parmaklarım adrenalinden titriyordu. Rahatlamış gözyaşları bir an için görüşümü doldurdu ama boyayı kazımak için işe yarayıp yaramayacağından bile emin değildim.

Aleti yatağın içinde diz çöküp pencere kenarına getirdiğimde vızıldadı, bu yüzden boyanın üzerine indirdiğimde ve eski, yumuşak ahşaptan sıyrılmaya başladığında bir kulağım kapıdaydı.

Kapının dışında kimse kıpırdamadı.

Böylece devam ettim, matkabı pencerenin dikişi etrafında bir kez ve sonra iki kez hareket ettirerek boyayı ve kumları temizlerken parmaklarıma kramp girdi. Parmakları kırılanın baskın sağ elim değil de sol elim olması için şükran dolu bir dua gönderdim.

"Lütfen, Tanrı ya da her kimse, bunun çalışmasına izin ver," diye yalvarırken sağ el parmaklarımı menteşenin altına kıvırdım ve tüm gücümle çektim, elimden gelen her şeyi yapmak için yatakta ayağa kalktım.

Acı dolu bir an boyunca hiçbir şey olmadı ve sonra keskin bir çatırtı ve inilti ile pervazdan ayrılıp çerçevenin içine doğru kaydı.

Durdum, zor nefes alarak Macho'yu dinledim.

Kapının altından sadece müzik sesi geliyordu.

Saçlarımı terli yüzümden uzaklaştırmak için bir nefes çekerek, kendimi içeri itecek kadar bir çatlak oluşana kadar bir kez daha kamburumu çıkardım. Aaron onu tekrar bulduktan sonra annemin yüzüğünü bırakmak kalbimi kırmıştı ama hiçbir şey hayatımdan daha değerli değildi. Bu yüzden tereddüt etmeden tırnak matkabımı öptüm ve her şeyi geride bırakarak beceriksizce pencereden dışarı kaydım ve kıçımı pervaza dayadım.

Verandanın çatısına doğru hâlâ iyi bir düşüş vardı ve inişin biraz gürültü çıkaracağını biliyordum, bu yüzden kendimi pencereden aşağı itmek için silah ve kırılan şişelerin sesi tekrar duyulana kadar endişeyle bekledim.

Ve bırak.

İnişim zarif değildi, dizlerim düz çatıya çarpıyor, kendimi tutmaya çalışırken elim kayıyor ve avucumun derisi yanıyordu. Sapanın içinde bile sol elim sarsıcı darbeden dolayı zonkluyordu.

Dondum kaldım, soruşturmaya gelen biri olup olmadığını duymak için geriniyordum.

Paravan kapının gıcırtısı açıldı ve iki çift bot altımdaki verandaya doğru ilerledi.

"Bunu duydun mu?"

"Buranın bir çöplük olduğunu biliyorsun, muhtemelen yeni yerleşiyor. Hava çok nemli, bu yüzden ahşap muhtemelen şişmiştir."

"Sanki inşaat hakkında bir şey biliyorsun da."

"Senden daha çok."

"Siktir git!"

Sesleri tekrar içeri süzüldü ama çatının kenarına gidip bakmadan önce birkaç uzun dakika bekledim. Dümdüz toprağa doğru adil bir düşüş daha oldu, ama bunun için hiçbir şey yoktu.

Atış oyununun bir turunu daha beklerken aniden bir vınlama sesi ve evin *diğer* tarafından gelen cam kırılma sesi ve içeriden gelen ağır bir gümbürtü ve ardından bağırışlar duyuldu.

Bekleme oyunu artık bir seçenek değildi.

Küçük bir korku ciyaklamasıyla yere düştüm ve sert bir şekilde sağ tarafımın üzerine indim, ancak acı patlaması donuktu ve hızla ayağa kalkmamı engellemedi.

Bir silah sesi daha, ahırdakinden çok daha gürültülüydü, havada gürleyerek tarlalarda yankılanıyor gibiydi.

Daha fazla çığlık.

Döndüm ve Cedar'ın önerdiği gibi sol tarlaya doğru koştum. Kardiyo ve kondisyon benim arkadaşım değildi ama yorgun bedenimin ve ağrıyan başımın izin verdiği kadar zorladım, görüşüm karanlık mısır saplarına odaklanmıştı.

Tarlaya girip ekinlerin arasından geçerken rahatlamak başımı döndürüyordu, sık bitkilerin arasından geçerken daha fazlası tüm bedenimi hırpalasa da sağ elimle itiyordum. Sadece bu tarlayı geçip diğer taraftan çıkmam gerekiyordu ve böylece güvenliğe çok daha yakın olacaktım.

Sonra karanlığın içinden bir şey bana doğru uzandı ve ondan kaçmak için acele ederken kaygan bir mısır sapına takıldım ve yana doğru düştüm.

Takipçime doğru.

Boğuk bir gümbürtüyle yere düştük ve yüzümün yan tarafındaki yarayı açmasına rağmen çığlık atmak için ağzımı açtım. Bir el açık ağzımı kapatarak sesi engelledi ama çığlık atmaya çalıştığımda bile kimsenin benim için gelmeyeceğini biliyordum.

Bu benim hayatımı kurtarmak için yaptığım tek girişimdi.

Ve şimdi zifiri karanlıkta, muhtemelen ölüme dakikalar kala yerdeydim.

"Nereye kaçtığını sanıyorsun, küçük sürtük?"

Piston'un sesi, tarla çok karanlık olduğu için yüz hatlarını seçemesem de genizden gelen tizliğiyle tanınabiliyordu.

Dehşet göğsümü yumrukladı çünkü bu, Hazard'ı kurtarmak için beni bulabilecek en kötü kişiydi.

Piston haftalardır bana asılıyordu ve eğer Hazard'ın tehdidi ve Horoz'un dikkatli gözleri olmasaydı, beni çoktan ele geçirmişti. I

Bir gece yüzünü zorla göğüslerimin arasına soktuğunda ağzının göğüslerime değdiği o birayla ıslanmış dokuyu hâlâ hatırlayabiliyordum.

Ve şimdi bir şansı vardı.

Ekşi biradan kokuşmuş kahkahası zafer edasıyla yüzüme yayıldı. Sol elim askıya sıkıştığı için sadece bir elimi başımın üzerinde tutması gerekiyordu, böylece diğer eliyle kot şortumun düğmesine uzanabilecekti. Ağzımı serbest bıraktığı için ağırlığının altında tekme atıp debelenmeme, çığlık atıp bağırmama rağmen çok çabuk çözüldü.

Ama duyacak kimse yoktu, belki de umursayacak kimse yoktu.

Kendi kemerine uzandı ve kot pantolonunu çıkardı. Piston'un başının arkasında sallanan sapların belirgin hareketini gördüğümde öğürdüm, gözlerimi kapatmak üzereydim.

Mısır tarlasındaki hareket bize doğru geliyor.

Tekrar tekrar yardım için bağırırken gözlerimi ona sabitledim.

"Kapa çeneni," diye homurdandı Piston, şortumu çekmek için elimi bırakırken.

Elimin topuğunu olabildiğince sert bir şekilde burnuna bastırdım, böylece başı geriye düştü. Bir an sonra, mücadelemizin ekinlerde yarattığı küçük açıklıktan bir şey geçti, bir el feneri Piston'un benimkinin üzerinde beliren formuna odaklanmıştı.

Ve sonra *bum*!

Bir silah sesi geceyi böldü ve ben kendimi karanlıkta kaybetmeden bir an önce küçük açıklıkta kan fışkırdı.

CHAPTER EIGHTEEN

BONER

ARKADAKI ARBEDENIN KARMAŞASI IÇINDE SADECE IKI DAKIKAMI ALDI. Eugene's Bar, Akıncılardan birinin Blue'yu aldığını fark etti.

Sadece iki dakika.

Onu kurtarmak için yüz yirmi saniye çok geç.

Onun yokluğunu fark ettiğimde, Harley'lerin homurtusu çoktan park yerinden uzaklaşmış, Sea to Sky'a doğru ilerliyordu.

"Lanet olsun!" Kendi motoruma doğru fırlamaya başlamadan önce gökyüzüne bağırmıştım. "Boner, bekle," dedi Axe-Man, bileğimi sıkıca kavradı, böylece

durdu ve ona döndü. Kardeşi 1.80 boyunda ve tank gibi yapılıydı, uzun sarı saçları bir tür Viking'i andırıyordu ama çıldırmış gibi değildi.

Gözlerindeki öfke benimkine kilitlenmişti, sadece sakin bir kontrol. Üstelik omzuna saplanmış lanet bir hançerle birlikte. "Bu işe karıştığı için mahvolacağını mı sanıyorsun?"

Aslında bu bir soru değildi çünkü Axe-Man, Rooster'ın bir kulübü nasıl yönettiğini bildiği için Blue'nun kavgaya karışmasının onun başına cehennemi getireceğini anlıyordu.

"Yapacağını biliyorsun. Ona ulaşmalıyım."

"Akıllıca yap," diye ısrar etti, ensemi avuçlamak ve beni biraz sarsmak için bana yaklaştı. "Zeus'u ara, diğer kardeşleri kulüp binasına getir, organize ol ve birlikte yola çıkalım. Onları daha sonra değil, şimdi indir."

"Bir gün erken," diye kabul ettim, beynim plana kilitlendiğinde panik biraz azaldı. "Tamam. Z'yi arayacağım."

"Buck'ı arayacağım."

"Hayır, kendini ve Bat'i lanet olası bir doktora götür," diye emrettim, teknik olarak Axe-Man'in kulüp sekreteri olarak benim üzerimde rütbesi olmasına rağmen.

Kulüp için nöbetçi bir doktorumuz vardı, Harleigh Rose'un çalıştığı hastaneden kovulduktan sonra bizim için kayıt dışı çalışan yeni bir doktor. Ayrıntıları bilmiyordum ama başımıza gelen ciddi olayları hastaneye gitmeye gerek kalmadan düzeltebilecek bir doktorun olması büyük bir nimetti.

"Bizimle kulüp binasında buluşmasını sağlarım. Ben iyiyim. Bat de iyi olacak." Axe-Man'in arkasında, Bat çoktan ayağa kalkmış Dane ile dövüşüyordu,

Tempest ve Eugene onunla tartışıyor, muhtemelen onu dinlendirmeye çalışıyorlardı.

"Ben de geliyorum," diye seslendi Bat bana, kalçasındaki kurşun deliğini düşününce nispeten daha iyi topallayarak. "Yolu açmak için bana ihtiyacınız olacak."

Bat ordudayken ülkenin en iyi keskin nişancısı olduğu için madalya kazanmıştı ve doğrusunu söylemek gerekirse planımız onun keskin nişancı tüfeğiyle arazideki nöbetçileri indirmesi üzerine kuruluydu.

"Hazır mısın?" Omzunu sıkarak sordum. "Seni orada istemiyormuşum gibi davranmayacağım kardeşim, ama lanet olası tarlada kan kaybından öleceksen olmaz."

Alay etti, yüzünde aşağılama ifadesi vardı. "Bu lanet bir arı sokması. Daha kötülerini de yaşadım ve muhtemelen daha kötülerini de yaşayacağım. Yarayı sarması için doktoru çağıracağım ve hazır olduğumuzda seninle birlikte yola çıkacağız."

İçimi bir rahatlama kapladı, kaslarımdaki nişastayı sülük gibi emdi. "Her şey demek, kardeşim."

Omzunu tutuşumu taklit ederek tuzağımı sıktı, karanlık gözleri anlayışla doluydu. "Geçen yıl bir Düşmüş kadın kaybettik ve neredeyse bir tane daha kaybediyorduk. Benim gözetimimdeyken bir tane daha kaybetmemizin imkanı yok. Beni anlıyor musun?"

"Aynen öyle." Alnımı ona vurdum.

"Hadi git," diye seslendi Eugene. "Bu pisliği temizleyip cesetten kurtulacağım, bunun için teşekkürler Dane. İçeride kimsenin polis çağırdığını sanmıyorum ama ne olur ne olmaz, siktir git."

Kendimizi toparlayıp bisikletlerimizin park edildiği barın önüne doğru ilerlemeye başladığımızda minnettarlıkla çenemi ona doğru eğdim.

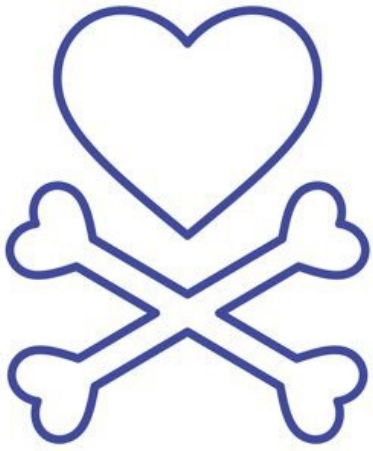
"Hey, Boner," diye seslendi Eugene, ben köşeyi dönemeden.

Ona tekrar baktığımda başını kaldırdı. "Kızımızı bul ve eve sağ salim getir, duydun mu?"

"Onsuz geri dönmeyeceğim," diye yemin ettim, kardeşlerimin desteği ve inancıyla doluydum, bu yüzden panik, kesintisiz, dikkat dağıtıcı bir kükreme yerine şakaklarımın arasında donuk bir zonklamaya dönüştü.

Ben hâlâ nefes alırken kimse Mavi'yi bu dünyadan götüremezdi.

Telefonumu açıp silah arkadaşlarımı göreve çağırırken son şüphe de göğsümden şiddetli bir nefesle çıktı.

PROGRAMIN SADECE BIR GÜN ILERISINDEYDIK AMA YINE DE DAHA UZUN SÜRDÜ.

Kardeşleri kulüp binasına götürmeye ve Beyaz Akıncılar'ın çiftlik evine saldırı için organize etmeye dayanamayacağım kadar çok çalıştım. Arka taraftaki sığınakta bulunan silahlar Wrath ve Priest tarafından dağıtılırken, Bat'a çekici yeni doktor baktı ve Zeus, King, Buck ve Lion çiftlik evinin haritasını inceleyerek yaklaşma planımızı yaparken diğer herkes hazırlandı.

Kurşun geçirmez yeleğimin kayışlarıyla boğuşurken perdeler yanımda durdu çünkü ellerim huzursuz bir enerjiyle koordine olamıyordu.

"İşte," diye mırıldandı, kayışı kapattı.

Kelimeler boğazımda düğümlenirken birbirimize baktık, ağzımın arkasından çıkaramadığım korkuyla tıkanmıştım.

"Onu yakalayacağız kardeşim," diye söz verdi Curtains, yanağıma hafifçe vurdu ve sonra boynumu tuttu. "Tıpkı Elsa'yı çıkardığımız gibi, Mavi'yi de çıkaracağız. Beni anladın mı?"

"Umarım bundan daha mutlu bir son olur, değil mi?" diyebilmek için sarsılarak yutkundum.

"Sadece senin için mutluluk umuyorum kardeşim," diye söz verdi ve beni kucaklayarak sürükledi. "Tanıdığım hiçbir erkek bunu senden daha fazla hak etmiyor."

"Seviyorsun," diye karşılık verdim, onu yakınımda tutarken sırtına vurdum, sevdiği bir battaniyeyi, sevgiyle iyice yıpranmış bir şeyi alan bir çocuk gibi ondan teselli aldım. "Kızı alamadığın için üzgünüm dostum."

"Seninkine odaklanalım," diye önerdi, o çarpık, çilli gülümsemesini bana doğru çekerek. "Bir gün benim de olacağına dair umudumu yitirmedim. Eğer Priest sonsuza dek mutlu olabiliyorsa, biz de olabiliriz."

Güldüm, boğazım düğümlendi çünkü yarım Furry Creek'teki otoyolda Blue ile birlikteydi ve onun iyi olduğunu umuyordum.

Curtains omzuma vurarak, "Gidip seninkini alalım," dedi.

"Ona iyi davranacaksın, her şey yoluna girecek mi?" Espri yaptım çünkü mizah her zaman benim savunmam olmuştur. "Pislik rolünü Eugene ve Wrath'a sakla, tamam mı? Archie çizgi romanı suratına yakışmıyor."

"Ben Archie isem, sen de lanet olası Jughead'sin," diye karşı çıktı.

"Çocuklar," dedi Zeus, iki silahı kemerindeki kılıflara yerleştirirken. "Yola çıkmadan önce bu boku sisteminizden çıkarın, tamam mı? Her bir kardeşimin sağ salim dönmesini istiyorum."

"Blue bana kulüpte yirmi dört adamları olduğunu söyledi," dedi Lion, herkes tepeden tırnağa silahlı bir şekilde kulüp binasının ana odasına yığılırken.

Huzursuz bir şiddetle ayaklarının üzerinde kayıyorlardı. Blue'ya sadece benim yüzümden değil, Eugene'in yerinde bira içerken ona aşık oldukları için de yardım etmek istediklerini düşünmek içimi ısıttı. "Mülkte her seferinde altı nöbet tutuyorlar, üçü önde, ikisi arkada ve biri de tek giriş çıkış yolunun girişinde bekliyor. Görünüşe göre, kulübe karşı güçlerini birleştirmek için Düşmüşler'in diğer bazı düşmanlarıyla bir anlaşma yapmak üzereler, bu yüzden sahada sadece Akıncılar'dan daha fazla insana dikkat edin."

Nova, "Bir an bile huzur yok," diye mırıldandı ama ağzının kenarında kıvrık bir sırıtış vardı.

"Yoksa sıkılırsın," dedi King onu dürterek.

Nova kaşlarını kaldırdı. "Lila gibi bir kadınla mı? Evet, pek olası değil."

"Oyun başlasın çocuklar," dedi Zeus, sesi alçaktı ve gök gürültüsü gibi gürleyerek kemiklerimizi titretti, böylece grubun üzerine bir kasvet çöktü. "Düşmüş Kadın'ı o piçlerin elinden almak için yola çıkıyoruz. Yaralanabilir, o yüzden dikkatli olun. Onu alırsanız, çıkarsınız. Diğerlerini bize bırakın. Her şey bittiğinde burada tekrar toplanın, bittiğinde derken kulüp binasının içinde düzinelerce cesetle birlikte yanıp kül olmasını kastediyorum, duydunuz mu?"

Birlikte kükredik, savaşta yükselen vahşi sesler gibi.

Zeus, yıllar içinde kulüpte kaybettiğimiz insanları anımsayarak, "Bizden başka birini daha alma şansları olmadan bu işi bitirelim," diye sözlerini tamamladı. "Onlara insanların neden Düşmüşler'e bulaşmaması gerektiğini hatırlatalım."

İçimi umutla dolduran bir başka kardeşlik ve kana susamışlık kükremesi.

Ne olursa olsun, Blue'yu tekrar aramıza katacaktık ve bu sefer onun bir daha gitmesine asla izin vermeyecektim.

Mükemmel bir düzen içinde yola koyulduk, Zeus liderimiz olarak en önde, King ise Yol Kaptanı, yani gelecekteki başkanımız olarak en arkada gidiyordu. Yanımdaki Perdeler, Mavi'ye doğru giden şeritli yolda ilerlerken bana mükemmel bir şekilde ayak uyduruyordu.

Neredeyse gözlerimin arkasında patlamaya devam eden Mavi'nin görüntüsünden dikkatimi dağıtmaya yetiyordu. Kırılmış, hırpalanmış, hatta ölmüş olan o neon mavisi gözler, canlı ışıklarını sonsuza dek söndürmüşlerdi.

Her köşeyi dönerken tek düşünebildiğim *hayır, hayır,*

hayırdı. Lütfen, lütfen, lütfen.

Ona hak ettiği mutluluğu vermeden önce bunu bitirme.

Mutsuz bir hikayeyi mutsuz bir şekilde bitirme.

K i m i n l e konuştuğumu b i l m i y o r d u m, Tanrı'yla mı yoksa tüm

evrenle mi, ama onun güvenliği için yalvarıp yakarmaktan geri durmadım. Ben olsam

Onu hayatta tutmak için şeytanın ta kendisiyle sonsuza kadar kölelik anlaşması yaptım.

Furry Creek yakınlarında iki gruba ayrıldık; Priest'in liderliğindeki bir grup çiftlik evinin arkasındaki yollara saparak motorları bıraktı ve ormanlık alandan yürüyerek yaklaştı.

Zeus'un önderliğindeki diğer grup ise önden giderek, yol topraktan ayrılıp çiftlik evine inmeden önce bisikletleri mısır ekinlerinin arasına saklıyordu.

Ben ikincisiyle kaldım çünkü Blue bana yatak odasının evin arka tarafında olduğunu söylemişti ve ben de doğruca oraya gitmek istiyordum. Bisikletleri bırakıp yirmi dakika boyunca ağaçların arasından yürüyerek, sadece küçük el fenerleri ve Curtains'in telefonundaki GPS bizi Raiders bölgesinin kalbine götürürken Curtains benim yanımdaydı, ikiz gölgemdi.

Yaklaştığımızda, silah sesleri durgun gecenin içinde çınladı ve tepemizdeki ağaçlardan kuşları uyandırdı.

Kanım damarlarımda dondu ve tek kelime etmeden grubumuz hızlı bir koşuya geçerek ilerideki ağaçların arasından süzülen loş ışığa doğru yöneldi. Siperin kenarına çömelip, bir çift gece görüş gözlüğüyle çevreyi taramaya başladık.

Ahırın yanında şişelere ateş edip içki içen üç serseri, evin arka tarafında, verandanın yanındaki gölgelikte kucağında bir tüfekle dikilmiş, kafasını eve yaslamış bir başkası.

Tam olarak uyanık değiller ama neden olsunlar ki?

Taze et peşindeki bir tazı sürüsü gibi yaklaştığımızı bilmiyorlardı.

Bağırsaklarımın derinliklerinde yatan parçam, sonu olmayan bir karanlık, dilim ve ayak parmaklarım onunla karıncalanana kadar kanımda açıldı.

İçinde yaşamayı seçtiğim dünya böyleydi. Kırık kalpler böyle yatıştırılırdı.

Herhangi bir yanlış için şiddet ve intikam ile.

Kulağımdaki Bluetooth hoparlör, Bat'in sesi gelmeden önce tısladı.

"İşaretimle yerimi aldım."

"Ne oluyor lan?" Perdeler fısıldadı, gözlüklerin arkasından evin arka tarafına bakıyordu.

Bakışlarımı silahımın emniyetini kontrol etmekten kaldırdığımda, ikinci katın penceresinden verandanın çatısına koyu bir gölgenin düştüğünü gördüm.

"Dur," diye sessizce Bat'e çıkıştım.

Bir saniye sonra, muhtemelen gürültüyü kontrol etmek için iki adam verandaya çıktı. Evin yan tarafında tüfeği olan adam ayağa kalktı ve karanlığa bakarken ormana doğru yaklaştı.

Priest'in o tarafta, Wrath, Heckler ve Skell'in de onların sadece bir düzine metre solunda olduğunu biliyordum.

Yürümeyi bırakmadı, ağaçların gölgesinde adamlarımızı ele veren bir şey yakaladı.

Verandadaki adamlar evin içinde kaybolurken Beyaz Akıncı sesini yükselterek "Hey," diye seslendi.

Verandanın çatısındaki şekil değişti, sonra durakladı.

Kalbim boğazıma düğümlenmişti, acaba Mavi olabilir mi diye düşünüyordum.

Ağaçların yanındaki adam eve bakmak için geri döndü, muhtemelen dışarıdaki adamları arıyordu. Onun yerine başını kaldırdı ve verandaya doğru gitmek için ormana sırtını döndü.

Ve düz çatıdan çıkan şekil.

"Lanet olsun," diye usulca küfrettim. "Rahip, dosdoğru ilerle. Yarasa, hadi, hadi, hadi."

Bir an sonra, bir keskin nişancı tüfeğinin çatırtısı düz arazide yankılandı ve ardından bir pencerenin camı keskin bir şekilde düştü. Aynı anda ağaçların arasından karanlık bir şekil ayrıldı ve silahını verandanın çatısına doğrultmuş olan Akıncı'ya doğru ok gibi fırladı.

Karışık bir çığlık attı ve sonra yere yığıldı, Rahip olduğunu bildiğim şekil ölümün gölgesi gibi üzerinde belirdi.

"Git," dedim Curtains'e, çatıdaki kişi evin diğer tarafına düşüp gözden kaybolurken ileri doğru ittim.

Onun Mavi olduğunu iliklerime kadar biliyordum ve kendi başına kaçmaya çalışacak kadar iyi olduğu için lanet evrene şükrettim. Ağaçların arasından ileriye doğru ateş ederken, gurur soğuk bir amaç duygusunu bastırıyor, sıcak bir paniği uzakta tutuyordu. Adamlar evin arkasından doluşmuş, silahlarını kaldırmış, gözlerini ağaçlara dikmişlerdi.

Karanlık bir çekirge salgını gibi yayılırken üzerimize.

Bat'in tüfeğinden çıkan bir başka gürültülü atış düz arazide gürledi, ama ben verandanın parmaklıklarının ve sütunlarının arkasına çömelmiş Akıncılardan gelen silah seslerine odaklanmıştım.

"Blue'nun peşinden gidiyorum," diye bağırdım Curtains'e. "Arkamı kolla."

"Her zaman," diye homurdandı arka bahçedeki piknik masasının arkasında yere göbek üstü uzanmış, karanlıkta bize körlemesine nişan alan üç adama ateş ederken.

Masanın etrafında döndüm ve evin sağ tarafına doğru ilerledim, bir mermi attım ve Raider'lardan birini boğazından yakalayıp kesik bir çığlıkla yere serdim. Bir diğeri bana ateş etti, kurşun buz gibi parmaklarıyla omzumu sıyırıp geçti ve arkasında acımasız bir yanık bıraktı.

Yine de koştum, yapış yapış yaz havasında alnımdan ter boşanıyordu. Evin yan tarafında yerde yatan kimse yoktu.

Ahırın yanında bira şişeleri fırlatan adamlar Zeus ve King'le çatışıyordu; baba oğul uyum içinde çalışarak iki adamla göğüs göğüse dövüşüyordu. Üçüncüsü Z'nin ayaklarının dibinde yatıyordu, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

Bir çığlık geceyi böldü, kan dondurucu ve dehşet doluydu.

O kabus gibi çağrıyı daha önce hiç duymamış olsam bile Blue'nun sesini her haliyle tanırdım.

"YARDIM EDİN!" Bu kelime, Bat'in keskin nişancı tüfeğinden çıkan mermi kadar net bir şekilde açıklıkta yankılandı.

Garros'un yardım almadan rakiplerini alt edeceğine güvenerek ahırın yanındaki toprak yığınına doğru ateş ettim.

Mavi'nin bana onlardan daha çok ihtiyacı vardı.

Mısır tarlasının kenarı karanlık bir duvardı, Blue'nun sesi içeriden bir yerden geliyordu. Bir giriş noktası bulmak için dikişi metodik bir şekilde aradım ve ahırın diğer ucundaki kırık sapları fark ettiğimde boğazımdan yukarı çıkan rahatlamayla nefesimi kaybettim.

Hiç tereddüt etmeden dar aralığa daldım, kalbim dilimin ucunda atıyordu.

Çünkü çığlıklar kesilmişti.

Bunun Blue için ne anlama gelebileceğini düşünmeyi reddettim ve sapların arasından hızla ilerledim, ilerlerken mısırlar yüzüme ve vücuduma çarpıyordu.

"Yardım edin!"

Bulutlu gece göğünü delip geçen çığlık sesi bana neredeyse tatlı geliyordu çünkü bu onun hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Ve ben yaklaşıyordum.

Arkamda, bağırış sesleri yaklaştı ve biri arkamdaki karanlık alana dalarken sapların hışırtısı benimkini yankıladı.

Buna odaklanmadım.

Blue'nun çığlıkları gittikçe yükseldi, karanlıkta benim için bir fener oldu.

Aniden küçük bir açıklığa girdiğimde, yerdeki iki cesedin birbirine karıştığını hemen fark ettim. Hiç düşünmeden, el fenerini

ağzımdaki ışığı çiftin üzerine tuttum ve silahımı iki elimle kaldırdım, bir tekne omurgası gibi sabit, parmağımı bile sallamadan.

Tetiği çektiğimde, patlama bir top atışı kadar gürültülü bir şekilde açıklıkta yankılandı.

Bir adamın kafası omuzlarının arasına yığılmış, kafatasının tabanında düzgün bir kurşun deliği, yüzünün ön kısmı kırsal bir Jackson Pollock resmi gibi ekinlerin üzerinde parlayacak şekilde patlamıştı.

Artık çığlıklar geceyi delip geçmiyordu.

"Mavi!" Kanla ıslanmış mısırın içinde dizlerimin üzerine çöküp Raider'ın cesedini altına sıkışmış formdan çıkarmaya çalışırken bağırdım. "Mavi, lanet olsun, Mavi, bebeğim!"

Botlarım kanlı sapların arasında kayarken, güçlü bir hamleyle cesedi yana ittim.

Yeşilliklerin arasında ezilmiş, bir adamın ve belki de kendi kanıyla kaplı kadınımı ortaya çıkarıyorum. Kapalı gözleri kan içindeydi, çenesi gece gökyüzüne dönüktü, tepkisizdi. Ellerim vücudunun üzerinde geziniyor, kurşun delikleri ve bıçak yaraları, kırık kemikler ve eksik uzuvlar olup olmadığını kontrol ediyordu. Şortunun düğmeleri çözülmüştü ama çıkarılmamıştı ve titreyen ellerimle düzelttim, ya olursa diye düşünmeyi reddettim. Parmaklarım kanla kaplı boynuna bastırıp nabız ararken onun adını mırıldanmayı bırakmadım.

Derisinin altında zonkluyor ve zonkluyordu.

"Siktir," dedim patlayıcı bir hıçkırıkla, tam o sırada arkamdan gelen bir bağırış beni başka bir tehdide karşı uyardı.

Döndüm, silahımı kaldırarak Blue'nun üzerine çömeldim, diğer elimdeki el fenerini dakikalar önce tünel kazarak geçtiğim mısır patikasına doğru tuttum.

Karanlık ağzın içinden, elinde bir baltayla tanımadığı bir adam belirdi, uçuş ışığının huzmesi gülümsemesinde parlıyordu.

Ben bir atış yapamadan, şaşkın bir homurtuyla dizlerinin üzerine düştü, karanlık bir şekil üzerinde belirmeden bir saniye önce gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Kas ve siniri kesen bir bıçağın sesi havada kaygan bir şekilde tısladı ve Akıncı'nın boğazına doğru bir çizgi açtı.

Kendi kanında boğulmaya başlarken gargaralı bir öksürükle Blue'nun ayaklarının dibinde yere yığıldı.

Onun durduğu yerde Curtains duruyordu, nefes nefese kalmıştı ama flaşın ışığında bana manyakça sırıtıyordu.

"Arkanı kollayacağımı söylemiştim kardeşim," diye soludu Blue'nun diğer yanına düşmeden önce. "O...?"

"Yaşıyor," diye fısıldadım kısık sesle. "Sanırım eli kırık ve kanın ona ait olup olmadığını söyleyemem ama yüzünden ya da başından kan geliyor olabilir."

"Siktir," diye mırıldandı Curtains. "Ona daha erken ulaşamadığımız için üzgünüm dostum."

"Ona ulaştık." Sesim rahatlamaktan harap olmuş, sessiz harflerin etrafında çatlamış ve çatlamıştı, bu yüzden zorlukla tanıdım. "Ona ulaştık. Önemli olan da bu."

Onu gereğinden fazla incitmemek için dikkatlice kucağıma aldım ve kollarımın arasına alarak ayağa kalktım.

"Neden dışarıda?" Perdeler mırıldandı, saçlarını yüzüne gelmeyecek şekilde düzeltti.

Boğazım yandı. "Bilmiyorum. Şok, umarım?"

Ağabeyim tek kelime etmeden önümüze geçip tarladan çiftlik evine doğru ilerledi. Uzaktaki savaş sesleri artık seyrekleşmişti, orada burada bir bağırış, son bir silah sesi ve sonra sessizlik. Mısır tarlasından çıktığımızda - bir daha asla lanet bir koçan yememeye karar verdim- savaş bitmişti.

Evin önünde yarım daire şeklinde bir Düşmüş adam duruyordu, üç Akıncı diz çökmüş, elleri başlarının arkasında, önlerindeydi.

"O iyi mi?" Nova yanımıza gelmek için sıraya girerek sordu.

"İyiyim," diye fısıldayarak beni şok eden Blue, gözlerini halsizce bana dikti.

Elimi siyah kapüşonumun koluyla örtmek için yer değiştirdim ve doğru görebilmesi için gözlerindeki kanı nazikçe temizledim.

"Bones," diye mırıldandı, verandadaki güvenlik projektörünün loş ışığında bile canlı olan o güzel mavi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Gelmişsin."

"Senin için dünyayı yakacağımı söylemiştim, Blue," diye hatırlattım ona, eğilip kanlı ağzına bir öpücük kondurarak. "Hiçbir şey ve hiç kimse beni kızımdan uzak tutamaz."

Sağlam eliyle kapüşonuma tutunarak hıçkıra hıçkıra ağladı. "Tanrım, seni bir daha göremeyeceğim diye çok korkuyordum."

"Bir gün ölüm bizim için geldiğinde bile, söz veriyorum, diğer tarafta seni bekliyor olacağım," diye fısıldadım sadece onun için, delinmiş burnunun ucunu öperek. Aşk içime tsunami gücüyle çarptı, beni tüketen şiddetli öfke ve paniği kanımdan temizledi.

"Ama önce bir sonraki bok, değil mi?" dedi çarpık, acı dolu bir gülümsemeyle.

"Aynen öyle."

Zeus yanımda belirdi. "Seni eve sağ salim götürdüğümüze sevindim kızım."

Mavi'nin gülümsemesi titredi, sesi inceldi ve "Teşekkürler Zeus. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Onu seviyorum," dedi sırtıma vurarak. "Benim için yeterince iyi bir ödeme. Ama burada bitirmemiz gereken bir iş var. Yaralı olduğunu biliyorum ama biz Boner'ın söz verdiği şeyi yapıp bu pisliği yakarken bekleyebilir misin?"

Kalın bir şekilde yutkunmasını ve kollarımın arasında irkilerek kaymasını izledim.

"Beni yere bırakabilir misin?" diye sordu, bunu yapmamı bekledi, eli hala gömleğimdeydi, sonra tekrar Z'ye döndü. "Tamam, yapabilirsin. Onun düşüşünü izlerken kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum."

"Hazard ve Rooster'ı yakalayamadık," dedi Priest, Z'nin omzunun üzerinden bir hayalet gibi belirerek.

Mavi sadece başını salladı. "Horoz Alberta'daki bir pisliği temizlemek zorundaydı ve Hazard da anlaşma yapmaya çalıştıkları şu 'patronla' görüşüyordu. Javier Ventura adında bir adam."

Tanıdık isim kök saldıkça grubumuzda sarsıntılar yankılandı. Javier Ventura.

Yıllar önce Nightstalker'ları bize karşı kışkırtan adam. Karısı neredeyse Lila ve Honey'i öldürtecek olan adam. Şu anki sevgili Belediye Başkanı'nın Girişi.

Son bir yıldır tuhaf bir şekilde sessizdi ama bunun Lila ile ilgili bir şey olduğunu düşünmüştük. Babalıkla ilgili cevaplanmamış bir soru vardı, Li'nin annesiyle arasında bir geçmiş vardı, bu da bizi kulübü hedef almayı bırakıp Li'ye zarar vermemek için etrafından dolaşmaya mı karar verdiğini merak etmemize neden oldu.

Görünüşe göre artık durum böyle değildi. "Lanet olsun," diye küfrettim ve Z'ye bir bakış attım.

Prez başını salladı, kırk küsur yaşındaki herkese bakıyordu. "Bütün bunlarla daha sonra ilgileneceğiz. Şimdilik bu işi bitirelim ve Bat ile Blue'yu kulüp binasına ve doktora geri götürelim."

Wrath, Wiseguy ve Shadow ellerinde galonlarca gazla öne çıktılar; Wrath zemin katı ıslatmak için içeri girerken diğer ikisi yapının bir tarafını tuttu ve gittikleri gibi döktüler.

Axe-Man, daha önce buraya getirdiğimiz yangın çıkarıcılarla dolu bir çantayla öne çıktı -Molotov kokteylleri, Ateşleyiciler ve işaret fişekleri.

"Bence bu onuru Blue'ya vermeliyiz," diye önerdim onu biraz öne iterek. "Blue, Axe-Man, Bat ve Z. Hepinizin bu kulüple bir derdi var ve bunun yandığını görmesi gerekenler siz olmalısınız."

Mavi yüzünü bana çevirdi, gözleri parlıyordu, kanla kaplı olsa da, kemikleri kırılmış ve yorgunluktan kül rengi olsa da gördüğüm en güzel şeydi.

"Canavarları ateşe ver," dedim ona, bir elimi karnına dolamak için sırtına doğru adım attım.

"Canavarlarım hâlâ dışarıda," diye itiraf etti.

"Evet, ama bugün bir savaş kazandınız. Yarın savaş için endişeleneceğiz. Sana bir daha el kaldıramayacaklar, Blue, duydun mu beni? Bu, korurken öleceğim bir söz. Bana inanıyor musun?"

"Sana inanıyorum," dedi anında, Wrath, Wiseguy ve Shadow evden çıkıp yarım ay düzenimizde nöbet tutarken ağırlığını bana yasladı.

Axe-Man tek kelime etmeden ona bir işaret fişeği tabancası, bana da bir ateş çubuğu uzattı.

"Bunun için hepiniz lanet olası hayvanlar gibi öleceksiniz," diye söz verdi Akıncılardan biri, teslim olmuş bir şekilde diz çöktüğü yerden karanlık bir şekilde. "Sizin için ne planlandığı hakkında hiçbir fikriniz yok."

Kodiak silahının kabzasını adamın şakağına dayadı ve yere düşen bir eşarp gibi katlandı. Açıkça görülüyordu ki, Akıncılardan üçünü sorgulamak için tutuyorduk. Muhtemelen arazide ölmekten daha kötü bir kaderdi, çünkü onları sorgulayacak kişi Priest olacaktı.

"Hazır mısın?" Blue'ya sordum, onu kendime doğru tutuyordum ve bir daha gözümün önünden ayrılmasına nasıl izin vereceğimi merak ediyordum.

"Teyzem Rita," dedi nefes nefese. "Sanırım içerideydi."

"Al bakalım, ördekçik," diye mırıldandı Düşmüş kardeşler sırasının aşağısında bir yerden.

Bir an sonra King onun elinden tutarak ilerlemesine yardım etti, böylece Blue'ya titreyerek gülümseyebildi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kadınım bana, King'e ve tüm kardeşlere. "Bizimle geleceksin, değil mi teyze?"

Rita içini çekti, bir an için eve baktı, gözlerinde garip bir özlem vardı, muhtemelen bildiği tek şey o hayat olduğu için.

Sonunda Mavi'ye döndüğünde ağzı sert, hırçın bir çizgiye oturmuştu. "Onu ateşe ver, Faith."

"Hazır mısın?" Tekrar sordum, kalçasını sıktım ve ona küçük, cesaretlendirici bir gülümseme verdim.

"Hazır," diye nefes aldı, bakışları Horoz, Hazard ve bu boktan kulüp tarafından tekrar içine girmeye zorlandığı kafesi simgeleyen eve sabitlenmişti. "Canavarların canı cehenneme," diye nefes aldı işaret fişeğini kaldırıp ateşlerken Bat'ın silahıyla açtığı pencereden.

Ön oda ışıkla parlıyordu, sessiz ve karanlık gecede neredeyse güzeldi.

Bir dakika sonra, Ateşoku'nu verandaya fırlattım, Zeus da onu takip etti. Axe-Man molotof kokteylini yakıp açık ön kapıdan içeri fırlatırken, Bat de işaret fişeğini ikinci kattaki pencereye fırlattı.

Ve birlikte durduk, Perdeler bir yanımda, Zeus diğer yanımda, Blue kollarımda, geri kalan kardeşlerim omuz omuza, Beyaz Akıncılar kulüp binasının yerle bir olmasını izlerken, her türlü fırtınayı atlatabileceğini bildiğim bir aile çizgisinde.

CHAPTER NINETEEN

MAVİ

AŞKIMIZ BAŞLADIĞINDAN BERI ILK KEZ AARON BENI EVINE GÖTÜRDÜ.
Eve.

Ana Cadde'nin bir ucunda, ticari binaların okyanusa yakın konutlara doğru çöktüğü yerde büyük bir tuğla binaydı. Eskiden bir postaneydi ve bronz plaketi hala ferforje korkuluklarla çevrili bir dizi kısa basamağın tepesindeki siyah boyalı ön kapılardan birinin yanında duruyordu.

Düşündüğümde onun için hayal ettiğim türden bir ev değildi.

Özellikle de beni içeri sokup ışıkları yakarak zevkli bir şekilde restore edilmiş, açık konseptli bir yaşam alanını ortaya çıkardığında. Duvarlar çıplak tuğlaydı, mutfak dolapları ve aletleri şık bir siyahtı, tezgahlar kasap bloğuydu ve ocağın üzerindeki bakır asma ışıkların altında özenle parlıyordu. Mobilyalar erkeksi ama iyi görünümlüydü; yumuşak siyah kanepeler ve sandalyeler, koyu ahşap masa ve sandalyeler, ana kattaki iki kapalı odadan birini oluşturan iki duvara dayalı kitap rafları. Kapının üzerindeki neon tabelada yazan "stüdyo" ibaresine bakarak, sanatını burada yaptığından şüphelendim. Elbette bu sanat duvarları aydınlatıyordu, çoğunlukla komik alıntılar ve Hephaestus Auto logosunun büyük, karmaşık bir kopyası televizyonun üzerinde asılıydı.

Serin ve rahattı, bir şekilde hem motorcu hem de tatlı bir adam, komik bir adam ve son derece karmaşık bir ruh olan bir adam için mükemmeldi.

Kanepenin arkasındaki uzun masanın üzerinde duran çerçeveli fotoğraflara göz gezdirdim, Boner ve Curtains'in ormanda bir düğüne benzeyen bir yerde kollarını King'e doladıkları bir fotoğrafa dokundum.

Aaron evinde bile, bulduğu ailesinin anılarıyla çevrili olmak istiyordu.

Mutfağa gidip dolaptan su ve ağrı kesici hap alırken beni keşfetmeye bıraktığında göğsüm ağrıyordu.

"Burayı seviyorum," dedim ona usulca, yüzümdeki yara izini görmemesi için yaklaşırken başımı başka tarafa çevirerek.

Dr. Arora hassas bir elle yarayı düzgün bir şekilde dikti ve ayrıntılı talimatlarına uyarsam yaranın o kadar da kötü olmayacağına söz verdi. Ayrıca, röntgen çekmeden bile serçe, yüzük ve orta parmaklarımın kırıldığının açık olduğunu söyleyerek elime gerçek bir destek takmıştı.

Aaron beni gördüğü süre boyunca kanepede sırtımı desteklemişti ve yüzümdeki hasarın boyutunu göremediği için minnettar olmuştum. Beni eve götürmek için kulüpten ödünç aldığı arabada bile yola odaklanmıştı ve hava çirkin izi gizleyecek kadar karanlıktı.

Ama şimdi, evinin sıcak ışığında, bundan kaçış yoktu.

Aaron sanki sıkıntımı hissetmiş gibi bardağı ve hapları masaya bıraktıktan sonra şakağımı öptü ve mutfağa geri döndü.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, onu o kadar çok seviyordum ki, merkezimde çiçek açan kabarmanın ötesinde nefes almak zordu.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım," diye mırıldandı mutfağı karıştırmaya başlarken. "O ilaçları boşken almamalısın.

Mide. Ben tamir ederken sen de bir duş alsana."

Ona bakmak için döndüğümde gözlerini ocağa koyduğu tencereye odaklamaya dikkat ediyordu ve minnettarlığın göğsümü ısıttığını hissettim. "Bu harika olur."

"Merdivenlerden yukarı. Koridorun sonundaki banyomdakini kullan. Havlular askıda. Bir şeye ihtiyacın olursa ara, tamam mı?"

Merdivenlere doğru ilerlerken ona "Teşekkür ederim," dedim ve adrenalin gözeneklerimden akıp beni bitkin ve şaşkın bırakırken içimde kabaran karmaşık duyguları çözmem için bana alan tanımasının ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalıştım.

Merdiven boşluğunda fotoğraflar sıralanmıştı ve kulüpteki herkes çerçevelerde temsil ediliyordu. En üstte, Aaron'un küçük bir çocuk olarak resmedildiği büyük bir tuval dikkatimi çekti. Dövme, gümüş takılar ya da kendine özgü saç kesimi yoktu, sadece aynı göz kırpma, geniş sırıtma ve gözlerinde yaramazlık olan sıska bir çocuk. Kolunu soluk saçlı ve kendisiyle aynı koyu renk, geniş gözlü küçük bir kıza dolamıştı.

Kız kardeşi.

Bir hacker olarak yetenekleri nedeniyle Çin üçlüsü tarafından kaçırılan kişi.

Hikâyenin ayrıntılarına henüz girmemişti ama ben üstelemedim. Bildiğim bir şey varsa, o da ne kadar zaman geçerse geçsin asla iyileşmeyecek kayıplar ve yaralar hakkında konuşmanın ne kadar zor olabileceğiydi.

"Seni çok severdi."

Sesi beni irkilterek fotoğraftan uzaklaşmamı sağladı.

Merdivenlerden aşağı ona bakarken kulağımdaki saçları çözdüm ve yüzümün üzerinde sallandırdım.

"Öyle mi?"

"Ah evet." Yumuşak bir gülümsemeyle tırabzana yaslandı. "Siz ikiniz iyi bir şeyler öğrenirsiniz, eminim. Perdeler ve ben mahvolurduk."

"Umarım bu bir gün olur," diye itiraf ettim usulca, çekingen bir şekilde, çünkü şimdi Aaron'la birlikte onun evindeydim, Grouch güvendeydi, düşmanımızın yarısı yok edilmişti, geleceğimiz aslında beni dehşete düşürecek şekilde mümkün görünüyordu.

Çünkü Aaron'la sonsuza dek birlikte olmayı her şeyden çok istiyordum.

Çiftlik evinin kalıntılarında kül olduklarına şüphe olmayan Beyaz Akıncıların hayatları için içimde hiçbir pişmanlık yoktu. Yaşarken hiçbir nezaket göstermemişlerdi ve ölürken de hiçbirini hak etmiyorlardı.

Bunun yerine, şiddetli bir fırtına geçtikten sonra yeni bir şafak gibi umutla doluydum.

"Ben de," dedi küçük bir baş sallamasıyla, bakışları kafasının içinde dönen düşüncelere dalmıştı. "Git elini yüzünü yıka, sen geldiğinde yemek hazır olacak."

Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm ve koridordan onun yatak odasına doğru ilerledim.

Buraya ilk kez onsuz girmek biraz garip hissettirdi, ama aynı zamanda bana burayı takdir etmek için zaman verdi.

İlk fark ettiğim şey duvarların kobalt mavisine boyanmış olmasıydı.

Her zaman bu renkte olup olmadıklarını merak etmeme gerek kalmadı çünkü süpürgeliklerde hala bant ve açık kapının yanında boş bir boya kutusu vardı.

Hayalini kurduğu odayı gözlerim ve saçlarımla aynı renge boyamıştı.

Yatağa yaklaşırken kalbim küt küt atıyor, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu. Komodinin üzerinde, Zeus, Curtains, King ve Aaron'un çerçeveli bir fotoğrafının içine sıkıştırılmış iki fotoğrafım vardı. Biri Eugene'in barının banyosunda çektiğim selfie, diğeri ise Lin'in Güzellik Mağazası'nın önünde çektirdiğimiz fotoğraftı. Yüzümü tutan elinin tırnakları maviydi ve ben kameraya aptal bir surat yaparken gülümsemesinin şekli yanağıma bastırılmıştı.

Tanrım, mutlu görünüyorduk.

Kendimi hiç böyle görmemiştim.

Yirmi beş yıl boyunca bir kez bile.

Rita Teyze'nin gülümsememin şeklini sevdiğini söylediğini düşündüm ve Aaron'un da yüzümün yarısının dikildiğini gördüğünde aynı şeyi hissedeceğini umdum.

Duş kocaman ve parlak siyah fayanslıydı, bu yüzden suyu kaynama derecesine getirip yanağımı veya destekli kolumu ıslatmadan dikkatlice yıkandığımda bir spa gibi hissettim. Saçımı yıkamak çok uzun sürdü ve askım istediğimden daha sönük oldu, ama hallettim.

Havluyla yatak odasına girdiğimde Aaron benim için eski bir Hephaestus Auto tişörtü ve bir çift boxer hazırlamıştı. Taze çamaşır ve onun kolonyası gibi kokuyorlardı, pembeleşmiş tenimin üzerine çektiğimde rahatlatıcı ve sıcaktılar.

Yüzümü korumak için ıslak saçlarımı aşağıda tutmayı düşündüm ama son anda başımın tepesinde topuz yapmaya karar verdim.

Aaron'dan saklanmak diye bir şey yoktu ve ben de saklanmak istemiyordum.

Paylaştığımız sevginin -kemik derinliğinde, ömür boyu- ne olursa olsun beni onun gözünde sevimli kılacağına inanıyordum. Bu sadece benim ona yansıttığım güvensizliğimdi ve o bunu hak etmiyordu. Bana ikimize de daha iyi davranmam gerektiğini göstermişti.

Yine de merdivenlerden çıplak ayakla inerken nefesimi tuttum ve Aaron'u yuvarlak mutfak masasında oturmuş, büyük bir eskiz defterine renkli kalemlerle bir şeyler karalarken buldum. Yeni kıyafetlerini giymişti, kaslı tişörtünde deltoid kasındaki yaranın etrafına sarılmış gazlı bez görünüyordu. Hemen başını kaldırmadı, omzunun üzerinden bakacak kadar yaklaşmama izin verdi.

Başka bir neon tabelanın teknik özellikleriydi. Bu tabelada kobalt mavisiyle "bela aranıyor" yazıyordu.

Sayfadan başımı kaldırıp gözlerine baktığımda, siyah kadife gibi yumuşak gözlerle karşılaştım. Beni nazikçe kucağına çektiğinde, bir kolunu belime doladığında kolayca gittim, böylece ona doğru sabitlendim, kesik yanak sergileniyordu.

"Bilmelisin Mavi," dedi, o kadar ciddiydi ki her kelimesi vurulmuş bir kilise çanı gibi, kutsal bir çan sesi gibi yankılanıyor, evini kutsal bir mekâna, beni de saygıdeğer bir emanete dönüştürüyordu. "Eğer cehenneme gidip gelmem, lanet olası şeytanın kendisiyle savaşmam, herkesin günahlarını ya da hayatımı feda etmem gerekiyorsa, bunu yaparım. Değerinden daha fazla bela olduğunu düşünüyorsun, ama anlamalısın ki ben her zaman çabaya değecekse bela istemekten korkmayan bir adam oldum ve seni güvende tutmanın ve sevmenin her şeye değeceğine hiç şüphem yok."

"Aaron," diye nefes aldım, elini uzatıp yüzümü dikişli derinin altından dikkatlice kavradığında.

"Hayatım boyunca kaosun içinde güzelliği bulmak, zor zamanlarda bile mutlu olmak için savaştım çünkü iyiyi bekleseydim çoğu zaman üzgün olurdum. Senin mavi rengini görene ve hayatımı aydınlatması gerektiğini anlayana kadar ne kadar yalnız olduğumun farkında bile değildim."

Elini yanağıma götürdüm ve alnımı eğerek onunkine bastırdım, böylece görebildiğim tek şey o sıcak, karanlık gözler oldu. "Seninle tanışana kadar mutluluğun ne olduğunu bilmiyordum."

"O zaman lütfen," diye başladı ve eskiz defterinin yanında bekleyen çorba kâsesini önümdeki masanın kenarına getirmek için çekildi. Bana alfa-getti yapmıştı. Ağzımdan gülerek bir hıçkırık kaçtı, çünkü ona bir keresinde Red'i ve beni bir çiftlikte büyüttükten sonra onlara ne kadar özlem

duyduğumu söylemiştim.

tatlı kırmızı çorba. "Boktan baban ve Hazard hâlâ etraftayken burada kalmanın tehlikeli olduğunu biliyorum ama seni güvende tutacağıma söz verdim v e b u n d a ciddiydim. Yine de sensiz yaşamak istemiyorum, bu yüzden kaçmak istersen, seninle geliyorum." Şokla soluk soluğa kalışımı görmezden geldi ve devam etti. "Bunu istiyorsan, ben varım, Blue. Yemin ederim. Ama lütfen kalmayı düşün. Seni güvende tutmak için bana ve kardeşlerime güvenmeyi düşün. Çünkü sen de benim gibi hayatın boyunca evini ve aileni aradın ve ben de seni burada, Entrance'ta bulacak kadar şanslı olduğum ailenin bir parçası yapma şansını istiyorum."

Ben cevap veremeden kaseyi biraz daha yaklaştırdı ve dikkatimi çorbanın ortasındaki kaşığın içine özenle yerleştirilmiş harflere çekti.

Benim yaşlı kadınım ol.

Gözyaşlarım göz kapaklarımın kenarlarından kayarak yanaklarımı ıslatırken ona, "Ben tam olarak senin olduğun yere aidim, her neresiyse," diye söz verdim. Aaron'ı tanıdığım son birkaç ayda, Horoz'la birlikte kaldığım ve Hazard'ın büyüdüğü süre boyunca ağladığımdan daha fazla ağlamış olmam komikti. Umut ve mutluluğun üzerimde böyle bir etkisi varmış gibi görünüyordu. "Ve seni asla ailenden ayırmam."

"Yani kalacaksın," diye onayladı, yakışıklı yüzünü bölen ve üzerimde filtrelenmemiş güneş ışığı gibi parlayan kocaman bir sırıtış. "Benim olacaksın."

"Zaten öyleydim," diye itiraf ettim.

O zaman güldü, rahatlama, umut ve sevinçten bahseden parlak, fokurdayan bir kahkaha. Bulaşıcıydı ve çok geçmeden ben de gülmeye başladım, dudaklarımızı birbirine yapıştırmak için beni daha da yaklaştırırken ses ağızlarımızın arasında karışıyordu. Tadı tatlı bir kırmızı sos gibiydi ve çenemdeki tırnaklarının tanıdık yanığı eve dönmek gibi hissettiriyordu.

Yaramın altına şefkatli bir öpücük kondurmadan önce yanağıma doğru "Yemek yemelisin," diye mırıldandı.

"Sonra görüşürüz."

Tekrar kıkırdadı ama elini saçlarıma götürerek beni nazikçe uzaklaştırdı, yüzü mutlulukla buruşmuştu. "Hayır, Mavi. İyi bir kız ol ki ilaçlar seni hasta etmesin."

Suratımı astım ama kaşığı kaldırıp metalden mesajını yedim.

Sırıttı.

Gözlerimi devirdim ama sersemlik, durgun kan dolaşımıma bir ilaç gibi girerek beni yeniden canlandırdı. Güçlü ağrı kesicilerle birleşince

Yanağımdaki yarayı zar zor hissediyordum ve sol elim hafif bir zonklamaya başlamıştı.

"Bundan sonra seni işe ben götürüp getireceğim ve burada benimle yaşayacaksın, tamam mı?" dedi ve Noel hediyeleri dağıtan bir çocuk gibi hayatımızın planını ortaya koydu. "Perdeler yan dairede oturuyor ve çatı katını paylaşıyoruz. Senin için sorun olur mu?"

Birlikte geçirdiğimiz zamanın Aaron'ın en iyi arkadaşını bana biraz daha sevdireceğini umarak başımı salladım. Doğrusu kızıl saçlıdan hoşlanmıştım. Çarpık sırıtışı ve parlak, zeki gözleriyle cana yakın bir şekilde yakışıklıydı. Onun kırmızı şapkalı bir hacker olarak geçmişini dinlemek ve bu korkunç ikilinin yıllar boyunca neler yaptığına dair hikâyeler dinlemek istiyordum.

Ayrıca, önemli olan her konuda Aaron'ın kardeşiydi. Onları asla ayırmazdım.

"Güzel," diye mutlu bir şekilde devam etti, ben yerken bir eliyle sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Hazard ve Horoz'un yeniden toparlanacağından hiç şüphem yok ama bu bize onlara karşı savunmamızı güçlendirmek için zaman kazandırır. Bizi hazırlıksız yakalayamazlar."

Buna inandım.

O gece Furry Creek çiftliğindeki operasyon askeri bir şey gibi iyi yağlanmış bir makineydi. Düşmüşler'in kendilerine bakma ve bölgelerini savunma yeteneklerinden şüphe duymuyordum. Sadece benim için geldikleri ve beni de bu grubun bir parçası olarak gördükleri için minnettardım.

"Evi değiştirmek istiyorsan bana söylemen yeterli. Burası artık benim olduğu kadar senin de evin, tamam mı?"

Kaşığımı yarısı boş kâseye bıraktım, daha fazla yiyemeyecek kadar yorgun düşmüştüm. Ellerimi Aaron'ın yüzüne koydum, başparmaklarım keskin, kısa kirli sakalının üzerinde geziniyordu.

"Eklemek istediğim tek bir şey var," diye itiraf ettim. "Bana neon tabelalarından birini yapmayı öğretmeni istiyorum, böylece birlikte bir tane yapabiliriz. Hatta belki yatak odasına bile asabiliriz."

Aaron'ın tüm yüzü yumuşayarak nefesimi kesen bir sevgi ifadesine dönüştü. Zedelenmiş yanağımı kavrayıp başparmağını çenemde nazikçe gezdirirken eli şefkatliydi.

"Neden bunu şimdi yapmıyoruz? Enerjin var mı?"

Heyecandan tüylerim diken diken oldu.

Son derece yorgundum ve Aaron'un da öyle olması gerektiğini biliyordum, ama sonsuza dek sürecek birlikteliğimizin bu ilk gecesinde onunla bir şeyler yapmak doğru geldi.

Ben de başımı salladım, çoktan ayağa kalkmış ve eskiz defterini toplamıştım.

"Hayır," dedi ve elimden çekip masanın üzerine bıraktı. "Stüdyoda çoktan bir tane başlattım. Bunun üzerinde çalışabiliriz."

Elimi tutarak beni yaşam alanından kitaplıkların arkasındaki köşede yarattığı odaya doğru çekti. Arka taraf karanlıktı, pencereler kapalıydı. Eşyalarla dolu ahşap bir masadan bir kumanda aldı ve evin geri kalanındaki ışıkları kapattı, böylece sadece bu odadakiler kaldı.

"Buraya gel," dedi ve beni çalışma masasında önüne çekti.

Önümüze büyük bir parça kareli kâğıt serilmişti, bir tasarım dikkatlice çizilmiş ve kesin çizgilerle ölçülmüştü. Özelliklerin ötesine bakmam ve anlamlarını ayırt etmek için ters harfleri okumam bir anımı aldı.

"Elektrikli kalpler" kelimeleriyle dolu bir kalp.

"Sana duyduğum aşk elektrik gibi. Ruhumu aydınlatıyor ve kemiklerimi titretiyor. Onsuz yaşayamam. Sensiz," diye fısıldadı Aaron boynumu öpmeden önce kulağıma. "Senin ışığının olmadığı bir hayata geri dönmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilmek istemiyorum."

"Aynen," diye fısıldadım, onu öpmek için başımı çevirdim. "Bunu seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor."

"Korkma, Mavi bebek."

"Senden değil. Asla senden değil. Sadece seni kaybetmekten." Korku, dolu kalbimin kenarlarında titreşti. Hazard ve Horoz'un bu dünyada hâlâ var olduklarını bilmek, ikimizin de hayatını sona erdirmek için durmak bilmeyen bir kararlılıkla peşimize düşeceklerini bilmek, ikisi de ölüp gidene kadar geçecek bir şey değildi.

Ama Aaron'ın sevgisi paniği uzak tutmaya yetti.

Ona olan inancım ve onun inancı, birlikte geleceğimiz için risk alabilecek kadar güvende hissetmemi sağlamaya yetti.

"Bana nasıl çalıştığını anlat," diye sordum, hep bir sonraki için endişelenmek yerine şu ana dönmek istiyordum.

Aaron bir koruyucu gözlük aldı ve dikkatlice yüzüme taktı.

"İnek gözlükleriyle sevimli görünmeyi nasıl başarıyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

Ağzımın sağ tarafında gerçek bir gülümseme belirdi ve yanağımdaki yara ne kadar iyileşirse iyileşsin Aaron'ın beni her zamanki gibi güzel bulacağını iliklerime kadar hissettim.

"Harflerin ön tarafta düz durması için tasarım tersten yapılıyor," diye açıkladı, cam boruları önümüze çekip küçük, güçlü bir alev üreten bir brülörü yakarken. "Bükülmeleri kontrol etmek için camın her bölümünü ayrı ayrı alıyorsunuz."

Kendi gözlüklerini takmasını ve ardından camı parlayana kadar ateşin üzerine kaldırmasını izledim. Hızlı bir şekilde çalışarak şablonu üzerine yerleştirdi ve yumuşak camı şekle sokmak için demir bir alet kullandı. Kalbin zorlu şeklini kâğıda yerleştirirken süreci anlatışını dinlemek neredeyse hipnotize ediciydi. Ateşten kağıda, camı kendi isteğine göre şekillendirmek için kıvrımlı hareketler ve ardından bir sonraki bölüm için tekrar ateşe.

Kalbi bitirdiğinde, alevin yanında sıcak olduğu için terleyen nemli boynuma bir öpücük kondurdu ve "Denemek ister misin?" diye sordu.

Hevesle başımı salladım ve kendisi eldiven giymediği halde bana uzattığı eldivenleri kabul ettim. Boru ellerimde o kadar narindi ki, ısı altında parçalanmayacağına inanmak zordu. Aaron elimi dikkatlice alevin üzerine götürdü ve boruyu ısıya nasıl doğru şekilde maruz bırakacağımı gösterdi.

Yumuşadığında şablonun üzerine koydum ve E harfini cama geri doğru şekillendirmek için metal çubuğu aldım. Aaron her bir kıvrımı yapmam gereken yeri kalemle işaretledi ve cam çökme tehlikesi geçirdiğinde, şeklini geri getirmek için bir üfleme hortumundan nasıl nefes alacağımı öğretti. Masanın üzerine eğilirken dilimi dişlerimin arasına sıkıştırdım, malzemeye o kadar yakındım ki, havayı parfümleyen ısısının kokusunu alabiliyordum.

Bir harfi bitirdiğimde "Mükemmel," diye mırıldandı. "Devam etmek ister misin?"

Ben yaptım.

"Kalpler "e başlamadan önce kelimenin son kısmında bana yardımcı oldu ve daha sonra bu kelimeyi mevcut kalp şeklinin üzerine nasıl bastıracağımı göstererek onları birleştirdi. Ellerimle çalışmaya alışkın olmama rağmen hayal ettiğimden çok daha zordu. Aaron'un camı benim için bölümlere ayırması ve sıcak malzemeyi işlenebilecek kadar hızlı soğutmak için üzerine tahta bloklar bastırması gerekti. Camın ne zaman yeterince eridiğini anlamak için hiçbir görsel ipucu yoktu, bu yüzden hislerime ve Aaron'un diğer elinin tüpü alevin üzerinde dengelememe yardım etmesine güvenmek zorunda kaldım, ama sonunda

alıştım. Beni sadece birkaç kez düzeltmek zorunda kaldı, bunu bir başarı olarak görüyorum, çünkü tüm zaman boyunca beni övgüye boğdu.

Işıkların kalıbını çıkarmayı bitirdiğimizde ter içinde kalmıştım, sağ kolum zorlanmaktan garip bir şekilde yorulmuştu ama birlikte yarattığımız karmaşık sanat eserine bakarken müthiş bir başarı duygusu hissediyordum. Kağıt şablon ve altındaki masa çabalarımızdan dolayı kavrulmuştu ve elimdeki eldiven için mutluydum çünkü aksi takdirde muhtemelen bir parmağımı kaybedecektim.

İçinde henüz hiç renk yoktu. Bana sürecin daha da zor olduğunu, tüpün içindeki renkleri yerleştirmek ve yakmak için elektrik kullanıldığını, çünkü neon gazların havaya maruz kalırsa çalışmayacağını açıklamıştı. Daha sonra tasarımı tamamlamak için renkleri seçmeme izin verdi ve sırf aykırı olmak için maviyi seçmediğimde güldü.

Bir şey yaratmak iyi hissettirdi, ama bana değer veren biri tarafından öğretilmek daha da iyi hissettirdi. Daha önce hiç sevdiğim biri yeni bir beceri öğrenmem için bana zaman ayırıp sabırla koçluk yapmamıştı ve onun nazik liderliğini görmek Aaron'a daha da aşık olmamı sağladı. Zeus'un umutları onun bakımına emanet etmiş olması çok anlamlıydı.

"Vay canına," diye nefes aldım, yaptığımız elektrikli kalbe bakarken, bunun bizim için, Bones ve Blue için mükemmel bir amblem olduğunu biliyordum.

En kısa zamanda bir yere dövme yaptırmaya karar verdim.

Aaron güldü. "Eugene'in ne yaptığını görmelisin. O tam bir cam üfleyici, bense sadece bir tüp bükücüyüm. O kadar güzel şeyler yapabiliyor ki gerçek gibi görünmüyor."

"*Bunun* gerçek olduğuna inanamıyorum," diye itiraf ettim, soğuk bardağa dokunarak. "Bana bunları bu kadar sık yapmak için ne kadar zaman harcadığına dair yepyeni bir takdirim var."

Bir omzunu silkti. "Sadece ben olduğumda çok daha hızlı hareket edebiliyorum ve sen tek elle çalışıyordun. Ama evet, geç saatlere kadar bunlar üzerinde çalıştım çünkü seni düşünmekten ve endişelenmekten uyuyamayacağımı biliyordum."

Tekrar göğsüne gömüldüm, boynunu kavramak için uzandım, böylece onu bir öpücük için yaklaştırabilecektim. Uzaklaştığında koruyucu gözlüklerimi nazikçe çıkardı ve kendi gözlükleriyle birlikte bir kenara fırlattı.

"Özür dilerim," diye teklif ettim. "Senden önce bana bir sığınak ve sevgi veren tek kişi Grouch iken ona bir şey olursa bununla yaşayamam."

"Evet," dedi huysuzca. "Seni sevmemin nedenlerinden biri kocaman kalbinken nasıl kızabilirim ki?"

Dudaklarına karşı sırıttım. "Diğer nedenlerden bazıları neler?"

Sırıtışı şeytaniydi. "Bilmek istediğine emin misin? Ben bir anlatıcıdan çok bir duşçuyum."

"Eminim," dedim, ayak parmaklarımın ucunda sallanarak alt dudağını ısırdım.

"Peki o zaman." Beni kaldırdı, büyük masanın diğer ucuna doğru yürüdü ve temiz yüzeye oturttu. "Arkana yaslan ve gözlerini kapat."

"Um..."

"Sadece yap bebeğim," diye cesaretlendirdi ve ben gözlerimi onun için kapatana kadar beni öpmek için eğildi. "Aferin kızıma."

Uzaklaşıp bazı çekmeceleri karıştırırken dinledim, yanıma dönmeden önce küçük bir memnuniyet sesi çıkardı. Bir yerde müzik çalmaya başladı ve hoparlörlerden Ocie Elliot'ın "Free" şarkısı döküldü.

"Özgür olmak nasıl bir duygu?" diye mırıldandı karnıma doğru, gömleğimi yavaşça karnımdan yukarı kaldırırken.

"Çok güzel." Ellerini yanlarımda gezdirirken elimi saçlarına doladım, göğüslerimin arasından göbek deliğime doğru yavaşça öptü, dilini içeri daldırdı ve boxer'ımın bandına doğru devam etti.

Serin ve nemli bir şey tenime bastırıp yumuşak, kısa vuruşlarla hareket ettiğinde hafifçe sıçradım.

"Ne yapıyorsun?" Kıvranmamaya çalışarak fısıldadım.

Onun sıcak, ağzı açık öpücükleri ve tenime bastırdığı bir şeyin serin ucunun yarattığı çifte his tüylerimi diken diken etti.

"Sana söyledim, göstermeyi severim, anlatmayı değil," diye açıkladı belli belirsiz. "Bu yüzden sana gösteriyorum."

Gövdemin başka bir bölümüne, çıplak göğüslerimin altındaki kıvrıma geçtiğinde, üzerime bir tür kalemle *yazı yazdığını* fark ettim. Üzerime ne yazıyor olabileceğini bilmek için yanıp tutuşuyordum ama gözlerimi kapalı tuttum çünkü onun iyi kızı olmayı seviyordum.

Çalışırken çoğunlukla sessizdi, sonunda gömleğimi çıkardı, kolumun askıdan ve sonra kumaştan geçmesine dikkatlice yardım etti. Sırada boxerlarım vardı, böylece onun çalışması için çıplak bir tuval gibi ortaya serildim. Her bir meme ucumu uzun uzun ve yavaşça emerken, kalem sürekli boynumda ve gövdemde gezinirken titredim ve inledim. Ağzını benimkine götürdüğünde

Dilini kıvrımlarımdan ilk kez geçirdiğinde alçak sesle ve uzun uzun inledim, bu deneyimin beni ne kadar tahrik ettiğini görünce şok oldum.

Tamamen tapınma duygusuyla.

Bir kolunu kalçalarıma koyarak beni sabit tutarken, bir yandan da amımın tadına bakıyor ve eğilerek kalçalarıma ve baldırlarıma, ayak parmaklarıma kadar daha fazla kelime yazıyordu.

Ön tarafımı bitirdiğinde dizlerimin üzerine dönmeme yardım etti, sol elimi incitmemek için dirseklerimden destek aldım ve sonra beni tekrar sevgisiyle sarmalamak için işe koyuldu.

Sözlerini bitirdiğinde titriyordum, beni bütünüyle yutmakla tehdit eden bir orgazmın eşiğindeydim.

"Lütfen, Bones," diye yalvardım, başım omuzlarımın arasında sallanıyordu.

Acı ve yorgunluğun her zerresi, içimden çıkardığı zevk dalgası tarafından süpürülüp atılmıştı.

"Bir dakika bekle bebeğim," dedi fotoğrafların çekilme sesleri alanı doldururken. "Çok güzel görünüyorsun. Yarın, gelecek yıl, on yıl sonra nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Sana olan aşkım derinleştikçe benim için daha da güzelleşeceğini biliyorum."

Geçmişimin fiziksel, zihinsel ve duygusal yaralarını her zaman taşıyacaktım ama Aaron'ın tenime yazdığı, en hassas yerlerimi öptüğü, kulağıma fısıldadığı sevgisinin ağırlığı altında bunlar çok daha katlanılabilir görünüyordu.

"Kimse kimseyi benim seni sevdiğim kadar sevemez," diye itiraf ettim, dönmeme yardım ederken ve parmaklarım omuzlarına değdiğinde onu kendime doğru çekerken, gözüm kapalı ona uzandım. "Sonunda burada seninle olacağımı bilseydim her zorluğa yeniden katlanırdım."

"Gözlerini aç aşkım" diye fısıldamadan önce gülümsemesinin şekli ağzıma bastırdı.

Onları açtım, karanlıkta önümdeki manzaraya uyum sağlamalarını bekledim.

Neon kalem darbelerinin karanlıkta tenimde nasıl parladığını görebilmem için çerçevesiz bir aynayı karşımdaki tezgâha dayamıştı. Renkler karşısında nefesim kesildi, pembe, mavi ve morlar, gölgeli tenim Aaron'un bana söylediği gibi parlak tonlarla hayat buldu.

Sözcükler yansımada ters dönmüştü ama yine de bazılarını seçebiliyordum.

Cesur, gözü pek, güzel, özverili, nazik, komik, aptal, tatlı.

Ve çenem boyunca yaralı yanağımın altında: *kemik derinliğinde*.

Mutluluk gerginliğimin son damlasını da eritirken güldüm, kendimi özgür ve güzel hissettim ve karşımdaki adama o kadar aşık oldum ki, bunun muazzamlığından ağlayabileceğimi sandım.

Kalçamın yanındaki atılmış kalemlerden birini el yordamıyla buldum ve Aaron'un kalbinin üzerine bir şey yazabilmek için dişlerimle kapağını çıkardım.

Sana olan aşkım elektrik gibi.

Ben yazarken bana sırıttı ve sonra sanki mutluluğunu benden daha fazla zapt edemiyormuş gibi tasarıma güldü. Elleri bir an aramızda dolaştı, gri eşofmanını aşağı çekti, böylece aleti serbest kaldı, sertleşti ve benim için hazırdı. Sanki beni sevme eylemi en büyük afrodizyakmış gibi.

Sağ kolumu omuzlarına dolayarak ona sarıldım ve uzun aletini ıslak amıma bastırırken yer değiştirdim, tamamen oturana kadar dar kanalımdan hatasız bir şekilde geçerken iç çektim. Onun gerginliği ve yakıcılığı nefesimi kesti, ama ben bu hissiyata alışırken beni yakınımda tuttu ve hareket etmeye başladığında, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde benimle seviştiğinde, bunun o olduğunu biliyordum.

Bahsettiği her zamanki boktan şey.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ağzına karşı. "Ne olursa olsun."

"Seni seviyorum, mavi gözlü, mavi saçlı kızım," diye mırıldandı. "Ve bana sahip olduğun sürece seni bir daha asla bırakmayacağım."

Tüm şakalarına ve çekiciliğine rağmen Boner *benim hakkımda* ciddiydi. Faith Cavendish, Rooster Cavendish'in işe yaramaz kızı, Boner'ın bildiği her şeyi yakıp yıkmaya kararlı bir pislik. Yine de beni sadece Blue olarak görüyordu, güzellik ve moda dergilerini seven, kıvırcık patates kızartması ve çikolatalı milkshake bağımlısı olan, hayattaki eğlence ve güzelliği şevkle arayan, çünkü kalbimde yaşadığım çirkin terörün sürekli ağrısından uzaklaşıyordu.

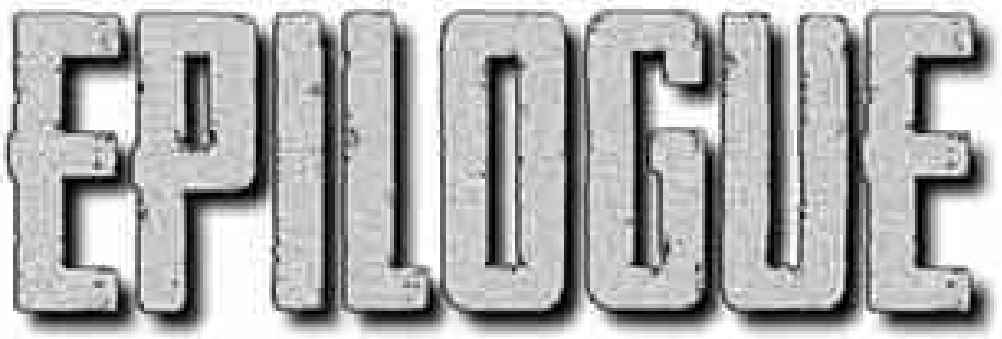
Kıvrımlarımı ve sert kenarlarımı severdi. Yara izlerimi ve yumuşak yerlerimi.

O beni, benim için dünyayı yakıp yıkacak kadar sevdi ve ben de onu, canavarlar peşimize düştüğünde bile beni güvende tutacağına inanacak kadar sevdim.

Biliyordum, ama korku yerine Aaron'ın güçlü ve emin bedenine sıkıca yapışmıştım, adını bir dua gibi söylerken dölüyle doluyordum.

Saniyeler sonra kendi doruk noktama ulaştığımda, bizim için tekrar tekrar gelebileceklerini ve her seferinde hayatta kalacağımızı biliyordum.

Onların bilemeyeceği kadar çok şey için savaştık.

MAVİ

ERKEĞIMIN BISIKLETININ ARKASINDA OLMAKTAN DAHA ÇOK SEVDIĞIM ÇOK AZ ŞEY VARDIR.

Onun mavi alevli Harley'inin arkasına gerçek bir Yaşlı Kadın gibi binebilmek için bağlarımdan kurtulmam aylarımı almıştı ve kollarımı onun dar beline doladığım andan itibaren gerçek huzuru bulduğumu anlamıştım.

Raiders çiftlik evindeki o geceden sonraki birkaç ay boyunca işler ne zaman çok zorlaşsa, bisikletle gecenin karanlığına karışırdık.

Rüzgarın şiddetli kırbacı ve hayvan motorunun gürültüsü, keder ve dehşetimizin sivri uçlarını yatıştırıyor.

Çünkü haklıydım, tabii ki.

Horoz ve Hazard bizim ve kulüp için gelmeyi bırakmadı.

Aslında daha başlamamışlardı bile.

Ve saldırıya ne kadar hazırlıklı olduğumuzu düşünürsek düşünelim, ardından gelen arbede Düşmüşlere hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği acılar ve sonuçlar getirdi.

Bazen suçluluk duygusu bana fazla geliyor, kalbimi Horoz ve Hazard'ın içimde oyduğu o karanlık yerin derinliklerine sürüklüyordu. O anlarda Aaron ve The Fallen'daki kız kardeşlerim yanımdaydı ve bana hiç de suçlu olmadığımı hatırlatıyorlardı.

Beyaz Akıncılar'ın nefreti beni Aaron'a kaptırmaktan çok daha fazlasıydı.

Sırlar ve ihanetlerle dolu korkunç bir tarih.

Ama biz fırtınanın tam ortasındaydık, geçen haftayı ailemizin bir düğününü kutlayarak geçirdikten sonra Eylül başındaki Hint yazı havasının tadını çıkarıyorduk.

Aaron ertesi sabah erkenden beni uyandırdı, kapüşonlu tişörtünü giymiş, ayaklarında motosiklet botları ve muhteşem yüzünde bir gülümseme vardı.

"Giyin Mavi," diye emretti, iyileşmiş yanağımın derisini okşarken, bu alışkanlığı bana kendimi yaram *yüzünden* güzel hissettiriyordu, yarama rağmen değil. "Doğum günü hediyenle bir randevumuz var."

Doğum günüm olması önemli değildi, gerçekten. Aaron'la birlikte yaşamaya başladığımdan beri her gün bana verilmiş bir hediyeydi. Tuğla evimizi seviyordum ve çatı katını neredeyse erkeğim kadar komik ve çılgınca rekabetçi olan Curtains ile paylaşmayı bile sevmeye başlamıştım.

Onu *Call of Duty'*de ilk kez yendiğimde Aaron bana özel bir kupa almıştı. Curtains'in her gün görmesi için çatı katında saklıyordum.

"Nereye gidiyoruz?" Makyajımı yaparken Aaron'a sordum ve o da sabırla bekledi, yüzümü sürmem ve güzel bir kıyafet seçmem için bana zaman tanımaya alışkındı. Asla "uyan ve git" kızı olmayacaktım ve o da bunu zorlanmadan karşılamayı öğrenmişti.

Hoşgörüsünü sorguladığımda, "Görünüşünü beğendim," dedi. "Mutlu ve kendinden emin halini daha da çok seviyorum. "Eğer seni mutlu ve kendinden emin

İstediğin gibi süslenebilmen için plan yaparken biraz daha zaman ayırman gerekiyor."

Nasıl *istersen*.

Aaron Clare işte böyle bir adamdı; özverili, verici ve her zaman ruh sağlığımı ve bağımsızlığımı koruyan biriydi.

Çok şanslıydım.

Ve ona hediye etmek için iki haftadır beklediğim hediyeyi vermek için sabırsızlanıyordum çünkü bunu doğum günümde yapmak isteyecek kadar dramatiktim.

Bu gerçekten ikimiz için de bir hediyeydi ve bunca zaman sonra açtığında yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum. Evden çıkmadan önce kurdeleyle sarılmış dosyaları sevimli, ışıltılı mavi sırt çantama koydum ve doğan sabah güneşinin zayıf ışığında yola koyuldum.

Sea to Sky Otoyolu'nu kullanarak Vancouver'a kadar gittik ve bir mezarlığa vardık.

Yine de güzeldi, köklü meşe ağaçları ve bakımlı çiçek tarhlarıyla doluydu. Aaron tek kelime etmeden beni mezar taşlarının arasından geçirdi ve ben de onu sorgulamadım.

Ne olursa olsun ona güvenmeyi, şüphe duymadan onu takip etmeyi öğrenmiştim ve şimdi bunu yapmaktan mutluydum.

Sonunda mezarlığın kenarındaki bir mezarın önünde durdu. Toprağa yerleştirilmiş küçük bir plaket vardı ve orada ne yazdığını okuyabilmem için eğilip enkazı temizlemesi gerekti.

Hope Bonham.

İsme gözlerimi kırpıştırdım, bilgiyi işlerken ağzım açık kaldı.

Aaron benden önce konuşmaya başladı.

"Horoz'dan ayrıldıktan sonra annene ne olduğunu hep merak ettiğini biliyordum. Üçümüzün ciddi araştırmaları sonucunda Lion, Curtains ve ben onun izini bulduk. Vancouver'a taşındı, bir rehabilitasyon programına girdi ve sonunda Sandy adında bir adamla tanıştı. Beş yıl önce kalp komplikasyonlarından öldü, muhtemelen uyuşturucu sorunuyla ilgiliydi. Ama Sandy ile temasa geçtiğimde, vasiyetinde senin için bir şeyler ayırdığından bahsetti. Seni Horoz'dan asla geri alamayacağını bildiği halde seni takip etmeye çalıştığını söyledi. Eğer istersen bir gün seninle tanışmayı ve annen hakkında konuşmayı çok istermiş."

Gözyaşlarımın göğsümdeki baskısı dayanılamayacak kadar fazlaydı. Aaron ne kadar bunaldığımı hissetmiş gibi bir adım daha yaklaşarak sol elimi tuttu, uzun

Hazard'ın tacizinden kurtulduğundan beri.

"Seni sonuna kadar sevdi," dedi bana ciddiyetle, güneşin altında sık sık sırıttığı için gözlerinin yanındaki çizgiler solgunlaşmıştı. "Kalbi olan hiç kimse seni tanıyıp da güzelliğinden etkilenmemiş olamaz."

Cebinden bir şey çıkardı, küçük siyah bir kese ve elime tutuşturdu. "Sahip olduğu tek değerli şeyi sana bıraktı. Sandy vasiyeti okuduğunda kızgın bile olmadığını, sadece Horoz'dan kaçtıktan sonra seni bulamadığı için üzgün olduğunu söyledi."

Küçük keseyi açıp içindekileri elime alırken parmaklarım titredi.

Safir.

Çeşitli büyüklüklerde altı taş, hepsi de yaz sonu güneşinde parlıyordu.

"Görünüşe göre, doğudaki eski bir madenci ailesinden geliyordu ve bunları kötü günler için Horoz'dan sakladı. Sanırım kaçışını finanse etmek için yıllar içinde bazılarını sattı, ama bunları senin için sakladı."

Mücevherlere bakarken görüşüm bulanıklaştı ve asla cevaplanmamış bir gizemin acısının göğsümün içinde kendini diktiğini hissettim.

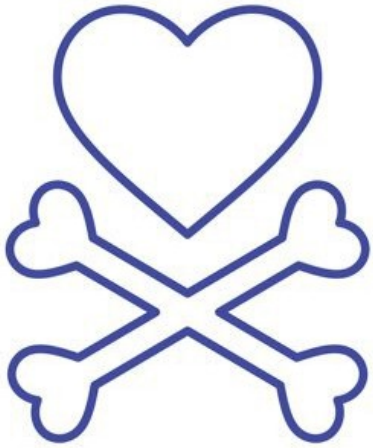
"Teşekkür ederim," diye mırıldandım adamıma, sesim beni sürükleyen duygu seline kapılıp gitmişti.

"Teşekkür ederim," dedi yüzümü iki eliyle kavrayarak, yüzükleri tenime karşı serindi. "Birine şans vermekten korktuğun zamanlarda bana güvendiğin için. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca işler o kadar kötüye gittiğinde bile yanımda olduğun için. Hayatıma mavi rengi getirdiğin için teşekkür ederim."

Kollarımı boynuna dolamak ve onu öpücüklere boğmak için avucumdaki mücevherleri sıkarak ayağa kalktım. Tadı güneş ışığı ve en sevdiği şekerli kahvaltılık gevrek gibiydi. Onu hissetmek, kokusunu duymak, aşkının tenime vuran güneş ışığı gibi dokusunu hissetmek artık bana o kadar tanıdık geliyordu ki, karanlıkta bile onu tanıyabilirdim.

"Şimdiye kadarki en iyi doğum günü hediyesi," dedim ağzına.

Kıçımı avuçlayarak kıkırdadı. "Henüz bitmedi. Hadi Blue bebek, sana verecek daha çok şeyim var."

BIR SONRAKI DURAĞIMIZ HEPHAESTUS AUTO IDI.

Şaşırtıcı çünkü Aaron çalışırken onunla garajda vakit geçirmeyi seviyordum. Yağ içinde kalmış erkeğimin bir motorun üzerine eğilmiş görüntüsü gibisi yoktu. Bu bende olduğunu bile bilmediğim bir sapkınlığı ateşlemişti.

Ama Pazar günüydü ve beni bölmelerden geçirip sondaki dördüncü bölmeye götürürken dükkân bomboştu.

"Gözlerini kapat."

İtaat ettim, beni neyin beklediğini merak ederek gülümsemeye başlamıştım bile.

Beni sürgülü metal kapıdan geçirdikten bir süre sonra, "Aç," dedi.

İlk başta fark etmedim bile.

Ama o hâlâ benim eski, hırpalanmış Mazda'mdı, sadece yeni bir boyayla pırıl pırıl parlıyordu.

Kobalt mavisi, gözlerim ve saçlarımla aynı renk. "Bu da ne böyle?" diye sordum.

Aaron başını geriye atıp güldü ve sonunda bana dönüp baktığında gözlerini sildi. "Boktan bir şeydi ve ben bir tamirciyim. Yaşlı hanımımın böyle temsil edilmesine izin veremem."

"Çok güzel," diye haykırdım ve arabaya doğru ilerlemeden önce çenesini öptüm.

İç kısmı bebek mavisi deriyle yeniden döşenmişti ve dikiz aynasında bir şey asılıydı.

Kapıyı açtım ve daha yakından incelemek için sürücü koltuğuna geçtim. Aaron'un sıkışık el yazısıyla yazılmış bir nottu.

Yukarı bak.

Ön camdan dışarı baktığımda Aaron'ın garajdan çıktığını, arkamdaki bölme kapısının gümbürdeyerek açıldığını ve karşımdaki duvarda neon bir tabelanın yandığını gördüm.

Gel beni bul bebeğim bebeğim.

Hâlâ Honey Bear Café & Bakery'de asılı olan, yaptığı çalışmayı mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Ne yaptığını anladığımda içimden kahkahalar döküldü.

Bir çöpçü avı.

Arabayı çalıştırdığımda, motor daha önce hiç olmadığı kadar mırıldandı ve yavaşça garajdan çıkarken dilimin arkasında tatlı bir beklenti vardı. Kapı arkamdan kapandı, yani içeride biri olmalıydı, ama onu yalnız bıraktım ve Honey Bear Café'ye gitmek için Fallen Compound'dan çıktım.

Sahibi Lauren beni kocaman bir gülümsemeyle karşıladı ve bana tek bir mumla mini bir pasta uzattı.

Tam önünde olmama rağmen "Mutlu yıllar," diye bağırdı.

Pastayı birlikte paylaşırken Aaron'un orijinalinin yanına duvara eklediği tabelaya bakarak güldüm.

Güzel mavi bir yüzüktü.

"Mark's Jewellery?" Limonlu kekten bir ısırık alırken tahmin ettim. Lauren bana göz kırptı ve kısa bir kucaklaşmayla beni yoluma gönderdi.

Mark's Jewellery'ye daha önce hiç gitmemiştim ama Mark beni kapıda karşıladı ve içeri götürdü. Bana siyah bir alışveriş çantası uzatıp omzumun üzerinden işaret ederken yüzünde neredeyse vahşi bir sırıtış vardı.

Her şeyin her zaman yeşil olduğu yer.

İpucu karşısında oluşan gülümsemeyle ağzım bir karış açıldı.

Evergreen Gas'a giderken alışveriş torbasını açmak istedim ama Aaron'un bu sürpriz için ne kadar çok çalıştığını bildiğim için bundan kaçındım.

O güne kadar geçirdiğim en güzel doğum günüydü.

Grouch beni aile kutlamalarına dahil etmeye başlamıştı ve karısı yıllar boyunca benim için hep bir pasta yapmıştı ama bu farklıydı.

Bu sadece benim değil, bizim de bir kutlamamızdı.

Yaşadığımız onca şeyden sonra iyi hissettirdi, bir zafer turu gibi.

Yıllardır evim olan retro benzin istasyonuna yanaştığımda, Grouch elinde bir avuç mavi balon ve kocaman bir gülümsemeyle kapının önünde duruyordu.

Kasabaya daha yeni taşınmıştı ve onu görmek hala bir zevkti, bu yüzden cazibesine kapıldım ve ona doğru koştum, kollarımı beline doladım. O da beni sıkarken kahkahası içimde gürledi.

"Mutlu yıllar, Faithy."

Beni hala bu isimle çağıran tek kişi oydu, ama ben bunu seviyordum. Geçmişimle aramdaki son güzel bağdı ve adımı böyle söylediğinde bunu hatırlamak beni mutlu ediyordu.

Değerli bir şey gibi.

"Teşekkürler, Grouch. Aaron'un bu oyununda var mısın?"

Doğum günümden bir oyun çıkarmak tam erkeğime göreydi. Böyle bir şey yapacağını hiç düşünmediğime inanamıyordum. Perdeler kadar rekabetçiydi ve Mei'yle birlikte onun için evimizde düzenlediğimiz sürpriz partiyi bir üst seviyeye taşımaya çalıştığını biliyordum. O gün o kadar çok gülmüştü ki, gerçekten hasta olacağını düşünmüştüm.

Grouch cevap olarak başını omzunun üzerinden camda parlayan yeni bir neon tabelaya doğru salladı.

Benimle evlenir misin, Blue?

Nefesim göğsümde kristalleşerek beni olduğum yerde dondurdu. "Mavi."

Aaron'ın sesi, pürüzsüz, alçak ve onun geri kalanı gibi muhteşemdi.

Hemen dönmeyince, Grouch iki elini omuzlarıma koyarak beni döndürdü.

Aaron yüzündeki o büyüleyici, şeytani sırıtışla karşımda duruyordu, aylar önce onu tam da bu noktada ilk gördüğümde başımın belada olduğu konusunda beni uyaran sırıtışın aynısı.

"Sanırım bana vereceğin bir şey var," diye sordu.

Kuyumcudan aldığım siyah plastik poşete şaşkınlıkla göz kırptım ve poşeti ona doğru kaldırdım.

Kabul etti ama başını salladı, gözleri öyle parlıyordu ki güneş lekelerini kırpıştırmak zorunda kaldım.

"Hayır," dedi yavaşça. "Sanırım bana vermek istediğin başka bir şey var."

Şaşkınlık elektrik çarpması gibi içimi sarstı ve kalbimi hızlandırdı. Sırt çantama uzanıp, sürpriz bir hediye olarak paketlediğim anlaşmalı boşanma evraklarını ortaya çıkarmak için fermuarını açtığımda ellerim terden ıslanmış ve titriyordu.

"Bunları mı kastediyorsun?" Sırıttığında inanamayarak sordum. "Ama nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Dedikodu söz konusu olduğunda motorcular kızlardan daha kötüdür ve romantik jestler söz konusu olduğunda kesinlikle güvenilmezler. İşkence tehdidi bile olmadan her şeyden vazgeçerler."

Elimdeki kâğıtları çekip yuvarladıktan sonra kot pantolonunun arkasına sıkıştırırken ona bakakaldım. Yaklaştığında yüzündeki eğlence silinmiş, yerine sadece benim için var olan bir öfke gelmişti.

Benimle ve aşkımızla ilgili her şeyi ciddiye alan ciddiyetsiz adam.

"Ondan özgürsün. *Onlardan* özgürsün," diye düzeltti karıncalanan ellerimi kendi ellerinin arasına alırken. "Ve seni uzun zamandır bağlayan kafesi kırdığımız anda, eğer bana sahip olursan seni bu son şekilde benim yapmam gerektiğini biliyordum. İlk kez özgürce uçmak için bir dakikalığına bağlarından kurtulmak isteyebilirsin, bunu anlıyorum, yani hazır değilsen incinmeyeceğim. Ama bugün sana vermek istediğim asıl hediye, *onun* sana verdiği soyadını silmek için benim soyadımdı. Bence gurur duyabileceğin bir soyadı."

Ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyordum ama umurumda da değildi. Gözyaşlarımın bulanıklığında görüşüm önümdeki güzel motorcuya sabitlenmişti. Gözümü kırpıp bu güzelliğin bir saniyesini bile kaybetmek istemiyordum.

Bir isim bana hiç Blue Clare kadar mükemmel gelmemişti.

"Karım olmanı başka hiçbir şey istemediğim kadar çok istiyorum," diye itiraf etti. "Sadece bok gibi seksi olduğun için değil." Islak ıslak güldüğümde sırıttı. "Ama beni iliklerime kadar hissettirdiğin ve paylaştığımız nazik aşk hayatımı elektriklendirdiği için. Yani Mavi bebek..." Dizlerinin üzerine çöktü ve ben de aramızdaki boşluğa izin vermek istemeyerek onunla birlikte gittim. Gülümsemesi, siyah alışveriş poşetinden çıkarıp bana sunduğu kocaman safir yüzükten daha parlaktı. "Benimle evlenir misin?"

"Evet," diye bağırdım, ona öyle bir hamle yaptım ki kıç üstü betona düştü, bir elim ikimizin de daha uzağa düşmemesi için kenetlendi ve diğeri içgüdüsel olarak bana sarıldı. "Evet, evet, evet!"

Ağzımı onunkine yapıştırdığımda hâlâ gülüyordu ama sorun değildi çünkü onun mutluluğunun tadı en baş döndürücü uyuşturucuydu ve ben buna bağımlıydım.

"Yüzüğü parmağına takabilir miyim bebeğim?" diye sordu hevesli ağzıma karşı.

"Sonra," diye teklif ettim, kucağına daha rahat tırmanarak.

Homurdanan motosikletlerden oluşan bir koro havada gök gürültüsü gibi yükseldi ve Evergreen Gas'ın otoparkı aniden Düşmüş erkekler ve kadınlarıyla doldu. Kornalar çaldı ve kardeşler bağırdı. Loulou, Lila, Harleigh Rose, Bea, Cressida, Mei, Hanna, Maja, Tempest... tüm Düşmüş kadınlar erkeklerinin ya da arkadaşlarının motorlarının arkasından fırlayıp etrafımızı sardılar ve sırt çantalarından avuç avuç mavi konfeti attılar.

Yüzümü renkli kağıda doğru eğdim, Aaron'a şeklimi kemiklerine kazıyacak kadar sıkı sarıldım ve kalbimdeki tüm mutlulukla gök mavisi gökyüzüne doğru güldüm.

Asking for Trouble'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Yayınlandıktan bir hafta sonra BONUS bir epilog almak istiyorsanız, buradan bültenime kaydolabilirsiniz!

Havalandırmaya mı ihtiyacınız var?
Yeni yayınlar ve genişletilmiş epiloglar gibi bonus içeriklerle ilgili haberlerden haberdar olmak istiyorsanız, Facebook'taki okuyucu grubum **Giana's Darlings'e** katılın!

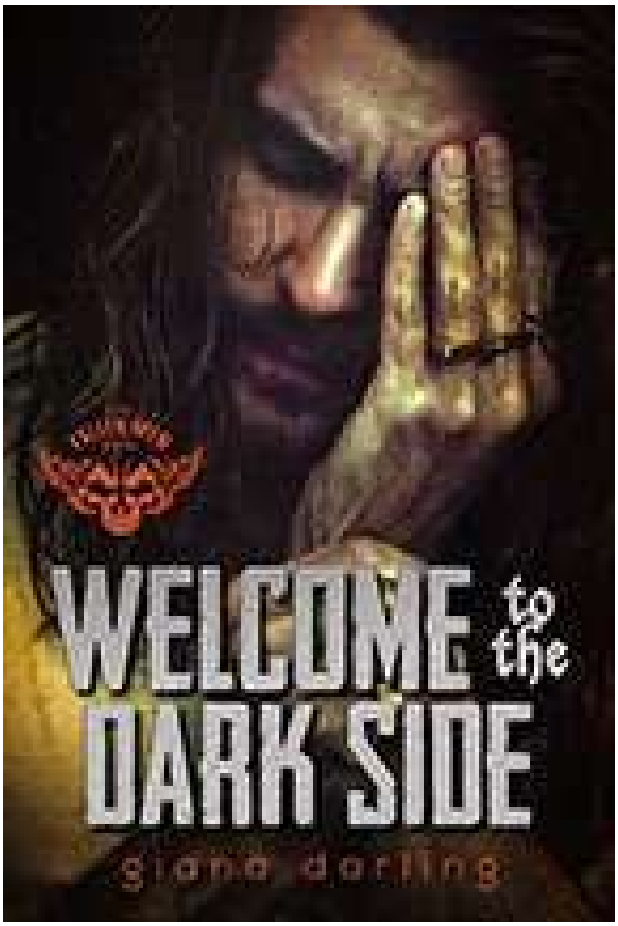
Horoz ve Hazard yeniden bir araya gelip Düşmüş MC'den intikam almak için geri döndüğünde neler olacağını merak ediyor musunuz?
2025'te çıkacak *Fallen Men #9* için bizi izlemeye devam edin.

Boner ve Blue'nun gizli aşkını sevdiyseniz, *Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz*'de Zeus ve Loulou'nun yasak aşk hikayesine göz atın.

"Tabu, nefes kesici ve kavurucu sıcak! WELCOME TO THE DARK SIDE'a bayıldım."-Skye *Warren, New York Times çoksatanı Yazar*

Bir göz atmak için sayfayı çevirin!

Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz **(Düşmüş Adamlar, 2. Kitap) Alıntı**

Ben iyi bir kızdım.
Sebzelerimi yedim, yerel otizm merkezinde gönüllü çalıştım ve her Pazar kilisenin ön sıralarında oturdum.
Sonra kanser oldum.
İyi yaşanmış sıkıcı bir hayat için ne tür bir ödüldü bu? On yedi yaşında bir erdem timsaliydim ve bundan bıkmıştım.
Bu yüzden, küçük bir kızken hayatımı kurtardığından beri mektuplaştığım adamla nihayet karşılaştığımda ve bir daha dönmemek üzere ayrılmadan önce bana hayatın karanlık tarafını göstermeyi teklif ettiğinde, evet dedim.
Sadece, Zeus Garro'nun Fallen MC'nin Başkanı olduğunu bilmiyordum ve şeytandan daha kötü bir adamla anlaşma yaptığınızda, geri dönüşü yoktu...

Bu, Baba Zeus Garro'nun *Yolsuzluk Dersleri'ndeki* hikâyesidir. Düşmüş Adamlar Serisi'nde tek başına.

Preview of Welcome to the Dark Side

Pop'un ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar küçüktüm.

Çocuk kulaklarıma devasa bir sakız patlatan bir dev gibi geldi.

Bir merminin hazneden çıkması gibi değil, omzuma çarpıp parçalandığında ardından gelecek keskin acı patlamasını müjdeliyordu.

Ayrıca First Light Kilisesi'nin park yerindeydim. Sadece bir kilise olduğu ve bu tür yerlerin asıl amacı bu olduğu için değil, aynı zamanda büyükbabam papaz olduğu, büyükannem okul sonrası programları yürüttüğü ve babam belediye başkanı olduğu için benim c e n n e t i m d i , bu yüzden ailesinin olduğu kadar onun da sahnesiydi.

Yedi yaşındaki bir kız çocuğu bir kilisenin otoparkında, bir yanında annesinin diğer yanında babasının elini tutarken, anneannesi ve dedesi küçük çocuklarını okul sonrası bakım evinden alırken açık kapıdan el sallarken vurulmayı beklemiyor.

Ayrıca, kilisenin otoparkının girişinde yavaşça ilerleyen bir adamın görüntüsü beni olağandışı bir şekilde büyülemişti. Adam, çocuk gözlerime gümüş ve siyah sırtlı bir ejderhayı andıracak kadar büyük, hırıltılı bir hayvana binmişti. Sadece adam olması gerektiğini düşündüğüm gibi parlak bir zırh giymiyordu. Bunun yerine, arkasında büyük bir ateşli kafatası ve yırtık kanatlar resmi olan ağır bir deri yeleğin altına dar, uzun kollu bir gömlek giymişti. Ne tür bir şövalye deri yelek giyip mekanik bir ejderhaya biner?

Küçük kız beynim cevabın karmaşıklığını kavrayamayacak kadar küçüktü ama kalbim, küçük de olsa, o adamın nasıl bir kardeşlik içinde olacağını bağlamdan bağımsız olarak biliyor ve onun için yanıp tutuşuyordu.

Yedi yaşındayken bile, kadife fiyonklara ve İncil ayetlerine bağlı siyah bir asi ruhu barındırıyordum.

Sanki bakışlarımı, düşüncelerimi hissetmiş gibi motorcu dönüp bana baktı, yüzü öfkeyle doluydu. Titredim ve bakışları benimkine yerleştiğinde, aniden aşırı çalışan kalbimin ritmine mükemmel bir şekilde uyan kesik kesik bir vuruşla o silah sesleri çınladı.

Pop. Pop. Pop.

O andan itibaren her şey aksiyon filmlerinde olduğu gibi, şiddetli bir kakofoniye dönüşen hızlı ses ve hareket patlamalarıyla gerçekleşti. Kasabanın ve ilin tarihindeki en kötü çete şiddeti olaylarından biri olarak tarihe geçecek olan çatışmadan sadece üç şey hatırlıyorum.

Bir.

Babam bir anda yere uçtu, kendi başını örtebilmek için elini benimkinden çekti. Annem uluyan bir maymun gibi çığlık atıyordu ama olduğu yerde donup kalmıştı, eli benimkinin üzerinde felç olmuştu.

İşe

yarama

z. İki.

Siyah deri yelekli adamlar betona bir kuzgun sürüsü gibi üşüşmüştü, ellerinde dumanı tüten metaller *pat, pat, pat sesleri çıkarıyordu*. Bazıları gizemli motorcu gibi bisiklet sürüyordu ama çoğu yaya, arabaların arkasından, binaların etrafından aniden ortaya çıkıyorlardı.

İzlediğim adamın arkasından daha fazlası kükreyerek yola indi, gümüş, yeşil ve siyahtan oluşan uçan bulanıklıklar.

Her yerdeydiler.

Ancak bu ilk iki gözlem sadece belirsiz izlenimlerdi çünkü gözlerim sadece bir kişiyi görüyordu.

Hatırladığım üçüncü şey ise onun, Zeus Garro'nun, kaos patlak vermeden bir saniye önce otoparkın karşısında benimle göz göze gelmesiydi. Bakışlarımız iki gezegenin karşılaşması gibi çarpışmış, ardından gelen kargaşa da bu çarpışmanın doğal bir sonucu olmuştu. Sadece onu izlediğim için yüz hatlarını bozan dehşeti gördüm ve kötü bir şey olacağını anladım.

Biri beni arkamdan yakaladı, ellerini çukurlarımın altına koyarak havaya kaldırdı. Uzun boyluydular çünkü tuttuğu yerden bir süs eşyası gibi sarktığımı hatırlıyorum, küçük ama anlamlıydı. Beni kullanıyordu ve o zaman bile bunu biliyordum.

Mary Jane'lerimin sert topuğuyla gövdesine tekme atmak için döndüm ve korkudan donup kaldığımı düşünmüş olmalı ki küçük ayakkabım yumuşak bir yere değdi ve hemen tutuşunu gevşetti.

Yere tam olarak düşemeden koşmaya başladım ve ona doğru koşuyordum. Büyük gümüş ve siyah canavarın üzerindeki adam, bir şekilde katliamı müjdelemişti ve her tarafım kan ve duman içinde kalmıştı.

Bisikleti arkasında yan yatmıştı ve dimdik duruyordu, o kadar uzun boyluydu ki genç zihnime büyük bir dev, başka bir gezegenden ya da ormanın derinliklerinden gelen bir canavar, hayatta kalmanın yanı sıra spor için de öldüren bir şey gibi görünüyordu. Ve şimdi bunu yapıyordu, kuzenim Clyde'ın oynamayı sevdiği o korkunç, vahşi video oyunlarından başka bir şey değilmiş gibi adam öldürüyordu. Bir elinde, ayaklarının dibinde yatan iki adamın kanıyla çoktan cilalanmış kavisli bir bıçak, diğer elinde ise başka koşullar altında güzel bir oyuncak olduğunu düşünebileceğim dumanı tüten bir silah tutuyordu.

Ona doğru koşarken bunları düşündüm, *patlamaları,* çığlıkları ve kaldırıma çarpan bedenlerin ıslak tokatlarını fark etmemek için ona odaklandım. Böylece dilimde barutun metalik kalıntısını tatmayacak ya da bir adam bir diğeri tarafından vahşice parçalanırken yanından geçerken üzerime yağan kan sıçramasını hissetmeyecektim.

Bir şekilde, eğer *ona* ulaşabilirsem, her şey yoluna girecekti.

Ona doğru gelmemi izledi. Gözleriyle değil, çünkü kötü adamları öldürmekle ve kendisiyle aynı üniformayı giyen adamlara kısa, sert emirler yağdırmakla meşguldü ama o koca bedeninin bana doğru eğilmesinde, ayaklarının üzerinde kayarak her zaman bana doğru yönelmesinde, ben ona doğru gelirken bile beni kolladığından emin olmamı sağlayan bir şey vardı.

Sadece bir taş atımı uzaktaydı, ama kısa bacaklarımın beni asfaltta ilerletmesi sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ve yolun yarısına geldiğimde yüz ifadesi değişti.

Yumuşak yerine tekme attığım adamın tekrar ayağa kalktığını ve muhtemelen kızgın olduğunu bilmeden biliyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve şiddetli bir ürperti yırtılan bir cırt cırt gibi omurgamdan aşağıya indi. Fark etmemiştim

Ama birkaç blok ötede polis sirenleri çalmaya başladığında çığlık atmaya başladım.

Motorcu adamım kükredi, havayı ikiye bölen ve ona en yakın olan bazı insanların dövüşün ortasında bile duraklamasına neden olan şiddetli bir ses. Sonra hareket etti ve bu kadar uzun boylu bir adam için *hızlı* hareket ettiğini düşündüğümü hatırlıyorum çünkü bir nefes aralığında, beni daha yakına çekmek için bir elini uzatarak önümdeydi...

Bir an için çok geç.

Çünkü dövmeli ellerinin beni göğsüne kavradığı ve bizi yere atmaya çalıştığı o saniyede, küçücük bedenime insani bir zırh görevi görmek için umutsuz bir çabayla dönerken, diğerlerinden çok daha yüksek bir *KOKU* havada patladı ve adrenalin dolu kalbimin sadece birkaç santim ötesinde, sol omzumu dayanılmaz bir acı yırttı.

Yere indik ve omzum kaldırıma çarptığında ve motorcu adamım acı dolu bir homurtuyla tamamen üstüme yuvarlandığında acı veren ağrı daha da arttı.

Gözlerimde biriken yaşları kırpıştırdım, nefes almaya çalıştım, göğsümde nükleer bir patlama alanı gibi yayılan acıyla *yaşamaya çalıştım.* Tek gördüğüm oydu. Kolu başımı örtüyordu, bir eli kulağımın üzerindeydi ve yüzüme bakabilecek kadar geri çekilmişti.

En çok hatırladığım şey buydu, o üçüncü şey, Zeus Garro'nun kan ve dumanla, çığlıklar ve iniltilerle dolu bir kilise otoparkında bana bakan gümüş gözleri, ama o gözler baygın kalbimi daha düzenli atmaya iten bir sükûnet vahasıydı.

"Seni yakaladım küçük kız," dedi herhangi bir canavarınki kadar sert ve derin bir sesle, beni koruyucu bir melek gibi tutarken. "Seni yakaladım."

Kana bulanmış gömleğine küçük bir yumruk attım ve bilincimi kaybedene kadar koruyucu canavarımın gözlerine baktım.

Şimdi bazen, o kurşunun küçük bedenimi nasıl parçalayacağını, kemiklerimi ve körpe etimi kıracağını, hayatımın akışını geri dönülmez bir şekilde sonsuza dek değiştireceğini bilseydim bile farklı bir şey yapar mıydım diye merak ediyorum.

Cevap her zaman hayırdır.

Çünkü beni ona getirdi. Daha
doğrusu onu bana.

Kindle Unlimited üzerinden şimdi
ÜCRETSİZ alın!

THANKS ETC.

Boner'ın kafamda belirdiği anı hala hatırlıyorum. Kendini beğenmiş ve kibirliydi, ama eğlenceli, neredeyse kendini küçümseyen bir şekilde 'Hey, bana bakın, istediğimi yapana kadar sizi güldüreceğim ve etkileyeceğim, ama altındakine çok yakından bakmayın' diyordu. Sonra, Perdeler Hakkında Kuğu Şarkısı'nı yazdığımda, Boner, kaçırılan kız kardeşi saatler içinde bulunup tekrar kaybolduğunda, kulüp öncesi ve kendi travmasının derinliklerine gömülmüş Aaron olarak oradaydı. Sanırım hepimiz travmalarımızı farklı şekillerde yaşıyoruz ve Boner'in saygısızlık ile derin duygusallık ve sadakati bir araya getirmesi ilgimi çekti. Zıtlıklar her zaman ilgimi çektiği için onun hikâyesini keşfetmem gerektiğini biliyordum. Ve bu kitap parmaklarımın ucundan uçup gitti. Mavi, ellerimi klavyeye koyduğum anda benim için hazırdı, korkunç durumuyla anlatıyı yönlendiriyor ama güzelliğe olan sevgisi ve sonsuz umuduyla canlandırıyordu. Bu ikisi bana bazen öyle insanlarla karşılaşabileceğimi hatırlattı.

açıklanamaz bir şekilde ve anında hayatınızı daha iyi hale getirmeye başlar. İlk başta bu tür ilişkilere şüpheyle yaklaşmak kolay olsa da, bence hayat bizi bazen batacağımızı düşündüğümüz anda ne kadar güzel yüzebileceğimizi göstermek için derinlere atıyor.

Her zaman olduğu gibi, cömertliği, sevgisi, desteği ve becerileriyle hayatın tüm iniş ve çıkışlarında beni ayakta tutan sevgili asistanım Annette'e teşekkür ederek başlamalıyım. Sen benim güneş ışığımsın, tıpkı senin bana dediğin gibi ve seni tanıdığım ve sevdiğim için her zaman ve sonsuza dek minnettarım.

Sonra, güzel ve inanılmaz menajerim ve reklamcım Georgana Grinstead, sadece bir müşteri olarak benim için uğraşmakla kalmıyor, aynı zamanda bir arkadaş olarak da beni her zaman destekliyor. Sizinle tanıştığım andan itibaren hayatımda sonsuza kadar var olacağınızı biliyordum ve menajerim, reklamcım ve arkadaşım olduğunuz için çok şanslıyım.

Jess, sen kesinlikle cennetliksin. Zihnimi o kadar güzel okuyor ve hedeflerimi o kadar güzel tahmin ediyorsun ki, bazen zihnimle doğrudan bir bağlantın olup olmadığını merak ediyorum. Her zaman bir sondaj tahtası ve amigo olduğun ve hayatımı her gün çok daha kolay hale getirdiğin için teşekkür ederim. Sana tapıyorum.

Jenny, şu ana kadar birlikte kaç kitap üzerinde çalıştığımızı bile bilmiyorum ama editörlük becerilerin ve dostluğun için sana minnettarım!

Sarah Plocher, desteğiniz benim için dünyalara bedel. Kitaplarıma olan sevginizi yaymaktan, düzeltmen olarak becerilerinizi ödünç vermeye kadar, Giana ekibinin kesinlikle paha biçilmez bir üyesisiniz ve size çok minnettarım.

Sarah Kleehammer, Lila'mın İK'sı, arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Şarkı tavsiyelerin, tatlı hediyelerin, sürekli desteğin, komik espri anlayışın ve sarsılmaz sevginle hayatımı zenginleştiriyorsun. Kelimelerim bizi bir araya getirdiği için her zaman çok mutlu olacağım.

Valentine, Bebeğim Sevgilim, sen her zaman istediğim küçük kız kardeşim gibisin ve Taylor Swift'in dediği gibi, seni aya ve Satürn'e kadar seviyorum.

2018'de Lessons in Corruption'ı ilk yayınladığımdan beri bu seri için erkek kapaklarımı yapan ve vizyonlarımı her zaman hayata geçiren Qamber Designs'tan Najla ve Nada'ya!

TRC Designs'dan Cat'e. Kendisi sadece gizli kapaklarımı yarattığı için şanslı olduğum inanılmaz bir yetenek değil, aynı zamanda en sevdiğim insanlardan (ve Kanadalılardan) biri.

İçerik ekibime, ARC ekibime ve Sokak ekibime, benim için yaptığınız

her şey ve sevgiyi yaydığınız tüm yollar için sonsuz minnettarım.

kitaplarım! Siz olmadan hiçbir yayın başarılı olamazdı, bu yüzden sürekli desteğiniz için teşekkür ederim.

Giana'nın Sevgilileri'ne, Facebook'ta kitaplarla ilgili her şeyi konuşabildiğimiz güvenli, tatlı köşeme. Her biriniz benim için çok değerlisiniz. Orada 400 okuyucum olduğu ve şansıma inanamadığım zamanı hala hatırlıyorum. Umarım her birinizi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsunuzdur.

Becca için, kendi hayatında neler olup bittiğine bakmaksızın, ne kadar süreyle ihtiyaç duyarsanız duyun size destek olacak türden bir arkadaş. Seni tanıdığım, seni sevdiğim ve karşılığında senin bolca sevgine sahip olduğum için ne kadar şanslıyım.

Brittany, aşkım, arkadaşlığın, kahkahaların, desteğin ve güzelliğin her zaman günümü aydınlatıyor.

Kandi, sen muhtemelen güneş ışığının vücut bulmuş halisin ve ışığını bana yansıttığın için çok şanslıyım.

Giana Darling fandomunun CEO'su Emilie, beni desteklemek ve moral vermek için yaptığın her şey için seni her zaman seviyorum.

Bana kadın arkadaşlığının güzelliğini öğreten kızlarım Armie, Madison, Fiona ve Lauren'e. Desteğiniz, rehberliğiniz ve başarılarımdan duyduğunuz gerçek sevinç beni her zaman şaşırtıyor ve alçakgönüllü kılıyor. Hepinizi çok seviyorum.

Kız kardeşim Grace, gelmiş geçmiş en komik, en kaçık, en iyi kız kardeş. Babamıza veda etmek zorunda kaldığımızda bile seninle ilgili hoş olmayan tek bir anım bile yok. Sen benim değişmezimsin ve kız kardeşim ve arkadaşım olduğun için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Kitaplarımı hiç okumadıkları halde her zaman küçük bir bölüm alan çocuklarıma! Bir grup erkek içinde kız olmanın iniş çıkışları olsa da, arkadaşlığımızı hiçbir şeye değişmezdim. Bana kendimi sevmek hakkında çok şey öğrettiniz ve sarsılmaz dostluklarınız en karanlık zamanları atlatmamı sağladı.

Ve son olarak, her zamanki gibi en son, çünkü her zaman en iyi notla bitirmek istiyorum, kocama. Seni ne kadar derinden sevdiğimi, bazen beni ne kadar korkuttuğunu, çünkü bu duygunun çok büyük olduğunu ve seninle geçirdiğim her günle daha da büyüdüğünü anlatan koca koca yazılar ve destansı şiirler yazabilirim. Ruh eşimle on bir yaşındayken tanıştım ve bu alabileceğim en güzel hediye. Adın doğarken kemiklerime yazılmıştı ve ben sadece seni bulmak için bekledim. Seni zamanın sonuna kadar seveceğim.

Düşmüş Adamlar Serisi

Düşmüş Erkekler, birbiriyle bağlantılı, bağımsız, erotik MC romanları serisidir ve her biri kirli konuşan, Alfa erkekleri ve kalplerini kazanan güçlü, arsız kadınlar arasındaki yaş farkı aşk hikayelerini içerir.

Yolsuzluk Dersleri

Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz

İyi Kötü Gitti

Düşen Oğul (Kısa Bir Öykü)

Düşüşten Sonra

Yalanlarla Mürekkeplenmiş

Düşen Kral (Kısa Bir Öykü)

Yürüyen Ölüler Rüzgara

Dikkat Bela İstemek

Düşmüş Adamlar Şiir Kitabı:

Demir Kalplerin Kralı

Günahın Evrimi Üçlemesi

Giselle Moore, Amerika'da yeni bir hayat kurmak için Fransa'daki geçmişinden kaçmaktadır, ancak New York'a taşınmadan önce Meksika sahillerinde bir tatile çıkar ve günahkâr, esrarengiz bir adamla tanışır.
İtaatkâr arzularını uyandıran ve hayatını sonsuza dek değiştiren Fransız iş adamı Sinclair.

İlişki Sır

Sonuç

Günahın Evrimi Üçlemesi Kutu Seti

Köleleştirilmiş Düet

Köleleştirilmiş Düet, on sekiz yaşındaki İtalyan bir mankeni konu alan karanlık bir aşk düolojisidir, Cosima Lombardi, borçlu babası tarafından, kendisi için cinsel kölelikten daha fazlasını içeren hain planları olan bir İngiliz Kontuna satılır... Onların destansı hikâyesi İtalya, İngiltere, İskoçya ve ABD'de beş yıl boyunca cinayet, ayrılık ve sonsuz yalanlarla örülü bir ağa katlanırlar.

Enthralled (The Enslaved Duet #1)

Enamoured (The Enslaved Duet, #2)

Anti-Kahramanlar Aşk Düetinde

Elena Lombardi buz gibi soğuk, kalbi kırık, her şeyden nefret eden bir ceza avukatıdır. Ancak kız kardeşi, New York'un en kötü şöhretli mafyasını cinayetten yargılaması için ona yalvardığında, bunu reddedemez ve çok geçmeden kendini, New York'un tehlikeli cazibesine karşı koyamaz halde bulur.
Dante Salvatore.

Kahramanlar

Düştüğünde Kötüler

Yükseldiğinde

Karanlık Rüya Düeti

Karanlık Rüya ikilisi, Morelli ailesinin tehlikeli, yaralı kara koyunu Tiernan ve masum Bianca Belcante hakkında bir gardiyan/koruyucu, düşman aşık romanıdır. Bianca'nın annesi öldükten sonra, Tiernan hem onun hem de küçük kardeşinin koruyucusu olur. Ancak Tiernan hiçbir şeyi kalbinin iyiliğinden dolayı yapmaz ve çok geçmeden Bianca, Bishop's Landing'in zengin seçkinlerinin ve ışıltılı yüzeyinin altında gizlenen karanlık sırların içine itilir.

Kötü Rüya (Karanlık Rüya Düeti, #0.5)

ÜCRETSİZDİR Tehlikeli Ayartma (Karanlık Rüya Düeti, #1) *Güzel Kabus (Karanlık Rüya Düeti, #2)*

Elit Yedi Serisi

Tembellik (Elit Yedili Serisi, #7)

Çok Yakında

TBA Spor Romantizmi

Sebastian Lombardi'nin

Üçlemesi Düşmüş Adamlar #8

ABOUT GIANA DARLING

Giana Darling, USA Today, Wall Street Journal ve Top 40'ın en çok satan Kanadalı aşk romanı yazarıdır ve aşkın ve romantizmin tabu ve endişeli yanlarında uzmanlaşmıştır. Şu anda güzel Britanya Kolumbiyası'nda yaşamakta ve zamanını kocasının bisikletinin arkasında gezinerek, turta pişirerek ve kedisi Persephone'a sarılıp kitap okuyarak geçirmektedir.

Okuyucu Grubuma Katılın Bültenime Abone Olun

Beni IG'de takip edin

Beni Facebook'ta beğen Beni Youtube'da takip et

Beni Goodreads'te takip edin Beni BookBub'da takip edin Beni Pinterest'te takip edin